

Giới thiệu Vừa Gặp Đã Yêu

Liệu tình yêu có dễ đến mức Vừa Gặp Đã Yêu ? Để biết điều đó có thật hay không mời các bạn đọc bộ truyện ngôn tình này nhé.

Cô trở nên thích anh ấy từ khi gặp anh trong thang máy bởi lẽ diện mạo của anh ta hoàn toàn trùng khớp với những gì cô thường hay mơ màng thấy?

Mọi hành động của cô đều bộc lộ là cô đang thích anh? Liệu cô có làm được như ước nguyện hoặc sẽ bị giấc mộng đó ám ảnh mà thôi..

Bạn đang đọc truyện *Vừa Gặp Đã Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Cô thật không biết vì sao sự tình lại biến thành như vậy.

Phạm Di Nông hít hít cái mũi, một tay lau đi nước mắt trên mặt, cả người bò trên cỏ ở công viên, vẫn kiên nhẫn tỉ mỉ gặt cỏ tìm đồ.

Được rồi, có lẽ cô thực biết là tại vì sao...

Phạm Di Nông cắn chặt môi dưới, đều là do cái tính tình quật cường xấu xí kia hại cô.

Đáng chết, cô chỉ muốn tìm một người đàn ông tốt thôi, chả nhẽ khó như vậy sao?

(Không phải khó mà là quá khó - e sống mấy chục năm rồi mà chưa tìm được đàn ông tốt nè)

Cô thất bại rơi lệ, ngồi xuống tiếp tục tìm kiếm, sờ soạng những đám cỏ trong đêm tối.

Trời mới biết vì sao cô luôn ở thời khắc quan trọng nhất lại làm hỏng hết thảy, nếu ban ngày cô giải thích với anh rõ ràng, thậm chí nhịn một chút, không phải là đã không có việc gì ư?

Trời ạ, cô thực hối hận, thực hận tính tình bạo liệt của mình*. (tính tình bạo liệt: mạnh bạo dễ xúc động)

Mẹ trước kia thường muốn cô sửa, nếu cô nghe lời mẹ thì... Giờ thì tốt rồi, vì khi quá tức giận mà đã lỡ miệng, đã đánh mất hạnh phúc mà khó khăn lắm cô mới có được.

Nhưng mà, cô cũng đã giải thích với anh rồi, nhưng anh không nghe, cứ như vậy định tội cho cô. Toàn thân lạnh băng, khổ sở ngồi xồm trên đất, trên đầu Phạm Di Nông tuy rằng có kẹp tóc mướt của Tiểu Vân nhưng vẫn không thể ngăn những sợi tóc xòa xuống. Hai tay cô đều dính đất, chứ chưa nói đến đầu gối, trên váy cũng vậy.

Tại công viên, cô đứng ở dưới đèn đường lớn vồn lượn lờ, xa xa một con chó bị chốc đầu, ghé lờ tập tễnh đi qua. Trên trời sao sáng, gió thổi làm cây cối sà sạt rung động.

(Từ Mộc: Aaaaaa... Có con gì ở sau lưng tỷ tỷ kìa @@ — Di Nông : Cái gì? Con nào? Dám lừa tỷ ak?? Oánh giờ... — TM: Xách dép chạy...)

Cô vừa tức lại vừa oán, hơn nữa uể oải đến cực điểm, tuy thế nhưng Phạm Di Nông chưa từng có ý định từ bỏ việc tìm kiếm, hy vọng nhờ ngọn đèn mong manh tại công viên tìm được hạnh phúc của chính mình.

Được rồi, cô thừa nhận cô vẫn thương anh, tuy rằng anh chỉ là heo đất ngu xuẩn. Hơn nữa anh cứ khẳng khái gạt bỏ mọi thứ giữa cô và anh, nhưng anh nói đúng, cô ở phương diện nào đó lừa gạt anh...

Cô đưa tay gạt lệ trên mặt, bởi vì không tìm thấy mà trong lòng vẫn không ngừng được khổ sở. Đáng chết, nhất định là ở chỗ này, cô nhớ rõ hương cô quảng đi mà. Đáng giận! Đáng giận! Đáng giận! Thật ra chiếc nhẫn rót cuộc là ở đâu?

Cô không tiếng động nức nở, hai vai run run, nước mắt cứ vậy tuôn rơi.

Nếu... nếu hết thảy có thể quay lại, cô nhất định... nhất định...

Shit! Tưởng thì có ích lợi gì, chỉ cần quen cô mọi người đều biết, nếu tất cả quay lại một lần, cô trăm phần trăm vẫn là giẫm lên vết xe đổ.

(shit: 1 câu chửi tiếng anh có thể hiểu là chết tiệt)

Trời ạ, cô nhận thấy mọi chuyện thật là bi thảm, hơn nữa cô thực sự, cực kỳ hận tất cả mọi việc, còn có kế hoạch cuộc đời cùng với ảo tưởng tình yêu

không thực tế của cô nữa.

Cô càng hận là tự bản thân mình mở miệng nhiều lời, tất cả mọi việc đều là từ chuyện này bắt đầu...

*

“Này, Uy Uy, không nhìn thấy gì cả!”

“Nguồn điện có mở không?”

“Mở!”

“Tấm che màn hình kéo xuống chưa?”

“A! Đúng rồi! Ha... ha... ok! ok! Mình lập tức lấy xuống, được rồi, ready-go!” Màn ảnh mở ra, cảnh trong phòng học ngay lập tức xuất hiện.xNyZjMf4xFihooI_AFG5Aaokxd6TqPAyt9oHq5F6XgGMSrsv38yKrQ8CaRjJlv8mSD4YbwlqwTBpUYXhovt4a2G9z7gDVzfb8r9766_djI-Ieb6xsRSM6aa3fZk5g65BmoSpK5g

Một cô gái mặc đồng phục tóc dài nhảy ra trước màn ảnh, cười hi hi tự giới thiệu:

“Chào mọi người, mình là Chung Thục Phương, nữ danh A Phương!”

“Biệt danh quái lực muội*! Ha... ha...” Một cô gái tóc buộc đuôi ngựa chen vào, cười tươi rồi chạy đi thật nhanh.

(Quái lực muội: Một muội muội có sức mạnh phi thường — super woman ^__^)

“Lâm Giai Tuệ — cậu không được chạy!” Biệt danh quái lực muội A Phương đỏ mặt hét to lên với bạn học đã chạy thật xa.

Ngồi ở trên bàn học cầm chiếc gương nhỏ, nhìn không được, cười rồi nói xen vào: “Cậu không phải con trai, làm sao có thể như vậy? Ha... ha... ha... ha...”

Trong phòng, các bạn học khác nghe xong toàn bộ bật cười.

“Oa! La Lan, cậu cũng cần có một chút khí chất, dù sao thì cậu cũng là hoa khôi của chúng mình kia mà!” A Phương liếc mắt xem thường, kêu lên.

Hình ảnh tiến gần đến, đặc tả hoa khôi A Lan.

La Lan theo thói quen nở một nụ cười hết sức mê người với màn ảnh, nhưng đôi môi anh đào, cái miệng nhỏ nhắn ấy vậy mà không phun ra được ngà voi: “Hoa khôi thì sao? Hoa khôi có thể làm cơm ăn không?”

(Không phun ra ngà voi: Người mình thường nói miệng chó thường không phun ra ngà voi, ở đây ngà voi là chỉ những điều tốt đẹp.)

“Này này, Phạm Di Nông! Cậu mang máy quay quay đến chỗ nào? Mình còn chưa nói xong mà!” Quái lực A Phương kêu lên, hai tay quay ống kính V8 về hướng mình thật nhanh.

(V8: ở đây theo mình hiểu V8 tức là máy quay phim đó)

“Trời! Cậu muốn hù chết người hả! Xem miệng cậu mở lớn chưa kìa, làm ơn đừng kè lại đây gần như vậy được không?”

Theo tiếng nói chuyện thanh thúy, màn ảnh chớp lên, sau đó di chuyển một khoảng cách, cảnh trong phòng học lại hiện ra một lần nữa.

“Đâu có! Trước để mình nói hết đã!” A Phương đứng ở trước màn ảnh chu miệng dậm chân.

“Được, được, được, được, trước tiên cho cậu nói. Cô Chung Thục Phương, chúng mình một tháng nữa sẽ tốt nghiệp trung học, xin hỏi sau khi tốt nghiệp cậu có kế hoạch gì chưa?”

“Hả, kế hoạch?” A Phương ngẩn ngơ, vẻ mặt mờ mịt.

“Đúng vậy, trước đó không phải mình đã nói sao? Lấy máy quay đến chủ yếu là để ghi lại một thời tuổi trẻ của chúng ta, ngoài ra còn phải hỏi mỗi người tương lai muốn làm gì nữa! Cậu sau khi tốt nghiệp định làm cái gì? Tiếp tục đọc sách? Tìm việc? Lập gia đình?”

“Này... này thôi...” A Phương ngượng ngùng sờ đầu cười ngây ngơ: “Ha... ha... Mình chưa nghĩ tới...”

“Hả? Vậy cậu cứ nghĩ trước đi nhé, mình đi hỏi người khác trước vậy.” Màn ảnh liền quay sang phía bên phải, hiện lên một cô gái đầu nắm hương đang nhìn tiểu thuyết.

“Tiểu Vân, cậu thì sao? Tốt nghiệp xong cậu tính làm gì?” Màn ảnh lung lay nhoáng một cái hướng tới Tiểu Vân.

Nhưng Tiểu Vân vẫn chưa hồi phục lại tinh thần, đầu tuy rằng ngẩng lên, nhưng nhìn vào máy quay vẫn là vẻ mặt không hiểu chuyện gì đang xảy ra: “À! Cái gì?”

Phạm Di Nông nghe vậy thiếu chút té xỉu. Bên cạnh, một cô bạn gái có tóc cắt giống con trai bỗng phì cười, dựa lại gần nói: “Nông Nông, cậu hỏi sai người rồi, cậu cũng không phải không biết, Tiểu Vân chỉ cần cầm cuốn tiểu thuyết trên tay, bạn ấy không nghe thấy được cái gì hết.”

“Uy Uy, vậy còn cậu, cậu tốt nghiệp xong muốn làm cái gì?”

“À? Minh?” Tóc ngắn – Uy Uy chỉ vào mũi mình, mở to mắt.

“Đúng vậy, chúng mình một tháng nữa thì tốt nghiệp rồi, cậu không nghĩ tới lớn lên muốn làm cái gì sao?” Cầm máy quay, Di Nông nghi ngờ hỏi.

“Chưa, mình chưa nghĩ tới.” Uy Uy nhún nhún vai, nói tiếp: “Có thể là tiếp tục đi thi, học hành?”

Bên kia La Lan nghe vậy, nhin không được lại xấp lại xen vào cười nói: “Này, Uy Uy, cậu có phải là chưa nghĩ tới đâu? Lần trước cậu không phải còn nói phải gả cho phân đình long sử* sao?”

(Phân đình long sử: không hiểu, có thể nói nó là tên một thần tượng nào đó)

Uy Uy liếc hoa khôi một cái, cất lên một tiếng cười to trào phúng nói: “Cho dù như thế nào? Trên cơ bản mình muốn gả cho Phân Đình, cùng với ước mơ trở thành luật sư của cậu cũng có liên hệ trực tiếp đó.”

“Cậu có ý gì?” A Phương cố hết sức nhưng không hiểu, lại dựa vào gần, nháy mắt đen lúng liếng hỏi.

“Ý là –” Uy Uy cười dùng tiếng Đài Loan nói: “Long là mộng! Ha... ha...” La Lan mặt cười trắng bệch, cả giận: Lâm Khả Uy, cậu...”

(Ý Uy Uy cười La Lan trở thành luật sư cũng chỉ là mơ ước cũng không thể là sự thật.)

“Làm sao?” Uy Uy hai tay chống nạnh hếch mặt lên nhìn A Lan.

Thấy mọi người sắp ầm ĩ, Phạm Di Nông liếc mắt xem thường, khuyên can nói: “Được rồi được rồi... Làm ơn — chúng mình chỉ còn một tháng nữa là tốt nghiệp! Các cậu ầm ĩ ba năm còn chưa đủ sao? Một ngày không ầm ĩ thì chết à? Dừng cãi nhau!”

“Còn không phải cậu ấy...” La Lan căm giận chỉ tay về phía Uy Uy...

Nông Nông hướng máy quay về phía cô ấy, nói: “Các cậu làm ơn nói chút chuyện có ý nghĩa được không? La Lan tương lai cậu muốn trở thành luật sư sao? Vậy cậu tính thi trường nào?”

Đột nhiên bị vào ống kính, La Lan theo thói quen thu hồi về giận dữ, nhưng không biết trả lời thế nào, cô có chút bối rối nói: “Cái này... mình... mình còn chưa có quyết định...”

“Ha, cậu có mà quyết định...” Uy Uy muốn bỏ đá xuống giếng*.

(Bỏ đá xuống giếng: theo 1 cách nói khác là đục nước béo cò)

Nông Nông đem máy quay quay về hướng Lâm Khả Uy hỏi: “Uy Uy, còn cậu? Chắc là cậu đã chọn được rồi?”

Uy Uy nhất thời ngậm miệng, rồi lại mở miệng nhưng không nói được lời nào...

Nông Nông cầm máy quay lui từng bước cho đến khi cả hai người bạn tốt đều thu vào trong màn ảnh, mới vô lực nói: “Này, chúng mình một tháng tới sẽ tốt nghiệp đó, chẳng nhẽ các cậu cũng chưa từng nghĩ đến cuộc sống sau này sẽ như thế nào sao?”

Các cô gái, cậu xem mình, mình nhìn cậu, sau một lúc lâu cùng nhún vai, trấm miệng một lời cùng lắc đầu nói: “Không!”

Nông Nông liếc mắt xem thường nói: “Tại sao hiện tại các cậu không nghiêm túc suy nghĩ cẩn thận một chút về tương lai của bản thân chứ? Các cậu không cảm thấy rằng tương lai mình thật là mờ mịt sao?”

A Phương trừng mắt gât đầu nói: “Hình như là có một chút.”

Uy Uy về mặt bất cần nói: “Sẽ không, dù sao binh đến tướng chặn, nước lên đập ngăn thôi.”

La Lan khó có được ý kiến giống Uy Uy, chỉ thấy cô ấy quăn quăn lộn tóc xoắn vào đầu ngón tay, giọng dễ nghe nói tiếp: “Đúng vậy, dù sao sau khi tốt nghiệp chúng ta vẫn còn một cuộc thi nữa, nếu như mình thi đỗ thì học tiếp, còn không thi tìm việc.”

“Vậy nếu các cậu không thi đỗ, cũng không tìm được công việc thì tính sao?” Cô tức giận nhắc nhở mọi người.

Mọi người đồng thời sừng sốt ngẩn người, lại có một giọng nói chậm rãi vang lên: “Nếu thật như vậy, tìm người gả thôi.”

“Haha! Đúng vậy!” Mấy cô gái nghe vậy cười thật to.

Uy Uy đang không biết nói gì, bỗng nhiên nghe Tiểu Vân nói liền vươn ngón trỏ cùng ngón giữa vô cùng đắc ý bày ra hình chữ V thắng lợi với máy quay nói: “Tiểu Vân nói đúng, dù sao lúc đó tìm người gả!”

Nông Nông nghe đến vậy suýt nữa học máu, vì không để cho vài người bạn tốt của mình cứ tiếp tục cuộc sống mơ mơ màng màng như thế nên đành phải hắt thùng nước lạnh: “Vậy nếu không tìm thấy người mà các cậu muốn gả?”

“Hả?”

Mọi người ngẩn ngơ, lại nhìn nhau, A Phương mới nói tiếp một câu: “Sẽ không thăm như vậy chứ?”

“Nếu các cậu không soi mói tìm hiểu người mà các cậu muốn gả cho, đương nhiên sẽ không thăm như vậy, nhưng nếu các cậu phải chọn? Nếu đối phương là chốc đầu, hoặc là miệng thối, hoặc là có tuổi rất lớn, hoặc chỗ nào cũng phun đàm (nước dãi)? Lúc ấy các cậu gả hay là không gả?”

A Phương nghe vậy liền thè lưỡi, La Lan biểu tình ghê tởm, Uy Uy trừng mắt lớn “A” một tiếng, Tiểu Vân tưởng tượng cảnh tượng như vậy, sau không nhìn được rùng mình.

“Xem đi, cho nên hiện tại mọi người nên có một kế hoạch lâu dài về cuộc đời mình mới đúng!” Nông Nông lên tiếng dạy bảo nhóm bạn mình.

Uy Uy hai tay xua xua: “Làm ơn! Ai lại nhảm chán không có việc gì làm mà nghĩ nhiều như vậy?”

“Đúng vậy!” A Phương gật đầu phụ họa.

La Lan cau mày nói: “Nông Nông, vậy còn cậu? Cậu tốt nghiệp xong thì muốn làm gì? Mình không tin cậu nhảm chán không có việc gì làm lại lên kế hoạch cho nhiều năm tới thật tốt.”

“Nói giỡn, mình đã lên kế hoạch rất tốt rồi!” Phạm Di Nông vẽ mặt đứng đắn, cầm máy quay lớn tiếng nói “Khi mình lớp 5 tiểu học đã lên kế hoạch rất tốt rồi.”

(Cái này mình thực phục Nông Nông tỹ, lớp 5 - quy hoạch cả cuộc đời rồi. hix... mình đây hơn 20 tuổi rồi còn không biết đi đâu về đâu. —)

“Lớp 5 tiểu học? Làm ơn, lớp 5 cậu mới 11 tuổi, cậu có cái quý gì mà lên kế hoạch cuộc đời?”

“Đương nhiên là có! Mình có kế hoạch muốn học quốc trung (cấp 2), sau đó thi đỗ trường nữ trung (cấp ba chỉ dành cho nữ sinh – không có nam sinh), sau khi tốt nghiệp sẽ đi học khoa quan hệ quốc tế, nghiên cứu đồ họa 3D, 22 tuổi sau khi tốt nghiệp vào làm cho công ty máy tính TMR, thiết kế phần mềm điện thoại, sau đó 25 tuổi mua chiếc xe đầu tiên, sau hai năm trả toàn bộ nợ. Mình mười lăm tuổi bắt đầu mua bảo hiểm, 20 tuổi bắt đầu để dành tiền mua phòng ở, ba mươi tuổi mua phòng ở, sau 15 năm thanh toán hoàn tiền vay mua phòng ốc. Nếu 30 tuổi giá phòng ở rất cao, mình sẽ thiết kế phòng ở thành phòng làm việc các nhân phòng làm việc cá nhân, sau đó 40 tuổi nghỉ việc đi du lịch thế giới. Vào năm bốn mươi lăm tuổi, bảo hiểm của mình bắt đầu được thu về, năm mươi tuổi mình sẽ đem bán phòng ở, sau đó đến ở nông thôn mua một nhà lớn hơn, ở nơi thanh bình mà hưởng thụ tuổi già ~” Phạm Di Nông dong dạc nói, bộ mặt hoàn toàn nghiêm túc, không có ý gì là đùa giỡn.

Không nghĩ tới cô lại thật sự nghĩ nhiều như vậy, mọi người ngây ngốc nhìn cô, qua một hồi lâu, đầu nắm hương Tiểu Vân đẩy kính, chậm rãi mở miệng: “Nghe mình nói này Nông Nông, kế hoạch của cậu có phải là còn thiếu cái gì không?”

Nông Nông hỏi lại: “Cái gì?”

“Kết hôn? Ông xã? Nếu cậu kết hôn thì làm sao bây giờ? Kế hoạch của cậu đổ bể hết?” Tiểu Vân chậm rãi hỏi.

“Đúng vậy, chả nhẽ cậu không tìm bạn trai, yêu đương sao?” A Phương gật đầu phụ họa.

“Đúng vậy, Kế hoạch cuộc đời cậu tại sao không tồn tại đàn ông vậy?” La Lan ngồi xuống ghế, một tay tựa vào lưng ghế, tò mò nhìn cô hỏi.

Ông xã? Đàn ông? Bạn trai?

Phạm Di Nông nháy nháy mắt, ngây người một chút, nói thật cô đã quên mất điều ấy.

Nhưng mà, muốn cô thừa nhận mình đã quên mất? Bỏ đi, cô không muốn tự tát vào miệng mình.

Cô nói dối mà mặt không đỏ hơi thở không gấp: “Nói đùa gì thế? Mình cũng đã lên kế hoạch rất tốt rồi đó!”

“Lên kế hoạch cái gì? Ngay cả chuyện này mà cậu cũng có thể có kế hoạch sao?” Uy Uy mặc quần áo thể dục, tuyệt đối không có vẻ gì là thực nữ khoanh chân ngồi xếp bằng trên bàn, hỏi.

“Đương... Đương nhiên!” Phạm Di Nông chột dạ trả lời, thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi.

“Nhưng, làm sao mà ba năm học chúng mình lại không thấy cậu thông đồng với bất kỳ tên con trai nào chứ?.” La Lan tặc lưỡi cười lạnh.

A Phuong ở một bên nghe vậy ánh mắt vô lực, xem thường nói: “Thông đồng? Làm ơn, La Lan, cậu nói chuyện không thể ‘kín đáo’ một chút sao?”

“Hàm súc? Thông đồng còn chưa đủ ‘kín đáo’ hả? Bằng không muốn mình nói như thế nào? Muốn nói ‘ở’ cùng một chỗ sao?” La Lan chớp chớp đôi mắt đen lúng liếng, giả vờ vô tội nói.

Ai~ Đàn ông nếu biết La Lan mật ngọt đáng yêu thanh thuần trong sáng trong lòng bọn họ như thế này không biết bọn họ sẽ có cảm tưởng gì?

A Phuong một tay để ở trên trán, một tay vô lực vẫy vẫy, nói: “Quên đi, coi như mình chưa nói.”

Thấy bộ dáng A Phuong thế kia, Tiểu Vân không nhịn được cười, mới quay đầu lại hỏi: “Nói đi phải nói lại, La Lan nói vậy cũng đúng, Nông Nông, chúng mình ba năm nay cũng không thấy cậu kết giao bạn trai, cậu có biết nam sinh như thế nào không? Nếu cậu không hiểu, chuyện đó phải lên kế hoạch như thế nào?”

Cô vừa hỏi, mọi sự chú ý lại tập trung vào Phạm Di Nông.

“Hà?” Nhìn vài người bạn tốt trước mắt, Phạm Di Nông há miệng thở, không chút suy nghĩ liền nói: “Ai nói không kết giao bạn trai sẽ không hiểu về con trai? Lại nói, nếu không biết mình có thể đi tìm hiểu. Huống chi, bản cô nương cũng không có thời gian suy nghĩ về những người phạm phu tục tử ấy, mình muốn kết giao, sẽ kết giao ông xã! Đúng, kế hoạch của mình chính là chờ đến ngày tìm được Mr.Right, lúc đó bản tiểu thư triển khai mọi động lực, nhất định sẽ giữ được anh ấy trong tay! Nếu không thì mình tình nguyện cả đời cũng không lấy chồng!” Cô càng nói càng hưng phấn, đến cuối cùng còn khoa chân múa tay đứng lên.

Phạm Di Nông nói xong nhưng những lời nói này lại làm cho tất cả, người người ngạc nhiên, tiếp theo chỉ thấy các cô ấy mắt tròn trắng. Vô lực... Thở dài nói tiếp thở dài... .

“Trời ạ, cậu ấy mặc danh kỳ diệu lấy đâu ra cái tự tin ấy?”

(Mặc danh kỳ diệu: một điều bất ngờ, không hiểu làm sao có)

La Lan nghi hoặc hỏi Uy Uy. Không phải cô xem thường Nông Nông, cũng không phải Nông Nông bộ dạng khó coi. Chẳng qua, cùng học với Phạm Di Nông 3 năm, người này luôn không câu nệ tiểu tiết, không coi trọng bề ngoài: váy luôn nhăn, cổ áo luôn quên lật. Mỗi ngày khi tới trường, trên đầu thì tóc rối tung dính cỏ, vẫn là cô có ý tốt trong thời gian tự học mỗi ngày đều giúp Nông Nông buộc lại tóc. Nếu không như thế, sợ rằng đại tiểu thư này vẫn cả ngày tóc rối quay cuồng ở vườn trường, bởi vì cô ấy đối với bề ngoài của chính mình không có gì gọi là tinh thần tự giác.

Cô ấy giống như vậy, La Lan hoài nghi không biết cô ấy như thế nào mới có thể dễ dàng nắm đàn ông trong lòng bàn tay như lời nói?

Uy Uy nhún nhún vai, buồn cười nói: “Ai biết?”

*

- - Mười năm sau - -

Trên đường, người người qua lại, lui tới, chân mang đủ loại kiểu dáng giày, có giày cao gót màu đỏ, xăng đan màu trắng, giày da màu đen, đủ mọi màu sắc, còn có giày bó màu sắc trang nhã cùng với những đôi giày hoa văn màu sắc ấm áp (convert: còn có sắc lạnh hệ trường ngựa, sắc màu ấm áp hệ hươu).

Giày đế thấp màu trắng bạc có tiết tấu đi phía trái rất nhanh, đi đối diện phía bên phải là giày da cà phê lần lượt qua. Tại đây, một lúc có đến một vài đôi dép lê rách nát thông thả đi lại, còn không kịp ngẩng đầu nhìn chủ nhân đôi dép kia, tầm mắt rất nhanh bị một đôi giày đen sáng bóng hấp dẫn đi qua, đi theo lại là một đôi đế giày cao dọa người –

Oa, đôi giày kia phải cao 20 cm chứ chẳng chơi?!

Ngừng tay kí họa, cô nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn xem cô gái đi giày kia, không nghĩ tới vừa ngẩng đầu lên liền thấy một khuôn mặt dị dạng đang dán sát vào cửa thủy tinh, sợ tới mức cô phun hết cà phê trong miệng ra!

Cô gái kia cũng bị dọa, đôi cà kheo kia dường như lùi phía sau vài bước suýt té ngã, may mắn có người phía sau thấy mỹ nhân gặp nạn liền giúp đỡ cô một phen. Cô gái kia nở cười ngọt ngào với người đó, rồi liền đi đôi giày cao đến bên cửa chính.

“Nông Nông, thật bản đày, thế mà cậu lại phun hết cà phê ra, may mắn còn cách một tấm thủy tinh ở giữa, nếu không cái váy này của mình có thể bị cậu phá hỏng rồi!” Rất xa, chợt nghe mỹ nữ mặc váy da siêu mê người nhắc đi nhắc lại.

Phạm Di Nông cầm giấy lau miệng, lại cầm một tờ giấy khác lau bức ký họa dính cà phê, tức giận nhìn mỹ nữ yếu điệu đang đi về phía cô, nói: “Làm ơn, nếu không phải cậu dán mặt vào kính thủy tinh mình cũng sẽ không bị cậu dọa sợ!”

“Này này, là cậu cứ mãi cúi đầu, mình mới muốn tới gần chút nữa để xác định cái người vẫn cúi đầu xem chân ngọc có phải là cậu không!” La Lan giả mù mưa sa kéo cao âm lượng, ngồi xuống ở đầu bàn bên kia, còn tự động cầm lấy bức họa cô mới lau khô lật xem: “Oa, cậu lần này muốn làm gì thế? Vẽ nhiều như vậy, giày? Sao thế? Muốn đôi nghề thiết kế giày à?”

“Cậu mới muốn đôi nghề!” Phạm Di Nông liếc mắt nhìn La Lan một cái, ngoắc gọi phục vụ.

“Thưa cô, cô cần gì sao?” Cô gái mặc đồng phục mang theo nụ cười ngọt ngào rất nhanh chạy tới.

Phạm Di Nông thu lại vài tờ giấy vừa lau cà phê lúc nãy đưa cho người phục vụ nói: “Giúp tôi thu lại, sau đó lại mang thêm một ly Latte.”

“Minh muốn một ly Cappuccino.” La Lan cười cười thêm vào, đến khi người phục vụ đã đi khỏi, mới nhìn Phạm Di Nông nói: “Này, cậu không muốn đổi nghề sao lại về cái này? Trên đó cũng có ít nhất mấy chục đôi giày?”

Phạm Di Nông nghe vậy, một tay miễn cưỡng chống cằm, một tay chơi đùa với cái bút chì, nhúm mũi, khó chịu oán giận nói: “Cậu nghĩ rằng mình thích sao, cũng là bởi vì công ty mình gần đây đang làm bộ điện thoại di động mới, mới tuần trước mình thật vất vả mới thiết kế xong hình tượng người mẫu mang đi nộp, ai ngờ chủ nhiệm đem qua cho tổng giám đốc rồi đi về. Người bảo thủ kia nói cái gì mà trang phục có thể, kiểu tóc ok, khuôn mặt đáng người miễn cưỡng có thể chấp nhận, nhưng mà giày lại quá lỗi thời, không có ý tưởng mới, kiên quyết yêu cầu đem bản tạo hình của mình trả về, còn muốn trong tuần sửa lại đôi giày kia cho thật tốt! Chết tiệt! Gì mà phải thiết kế một đôi giày mới? Giày mới thì thế giới sẽ khác sao? Giày không phải có mục đích chính là đi trên chân sao, lỗi thời hay hợp mốt không phải là cũng giống nhau sao! Cái con người bảo thủ kia rõ ràng là muốn gây phiền toái cho mình!”

La Lan nghe vậy khẽ cười: “Minh nói Nông Nông a, ông tổng giám đốc nhà cậu ánh mắt thật chuẩn, nghe nói chỉ cần qua anh ta kiểm nghiệm chất lượng, đưa ra thị trường đều bán được rất nhiều đó.”

Nữ phục vụ đưa lên một tách cà phê, Phạm Di Nông bỏ thêm một muỗng đường rồi khuấy đều.

“Cũng đúng như cậu nói, bằng không cậu nghĩ rằng mình như kẻ ngốc ngồi nơi này vẽ mấy chục đôi giày để làm gì?” Cô nâng chén uống một ngụm, cảm giận nói: “Minh cũng biết ánh mắt anh ta độc đáo, cũng xác thực anh chỉ ra trọng điểm, nhưng điều mình tức giận nhất không phải ý kiến của anh ta mà là cách anh ta nêu ý kiến, cậu biết không? Cái người kia thế mà lại dùng bút đỏ khoanh riêng đôi giày của mình lại, sau đó ở bên cạnh viết hai chữ - ‘rác rưởi!’”

Tức giận, Nông Nông khua khua hai tay, tức giận nói: “‘Rác rưởi’? Ông chủ kia thế mà lại nói những gì mình vẽ ra là ‘rác rưởi’! Mà anh ta còn có mặt mũi nói với phòng viên cái gì mà - ‘Công ty chúng ôi xem trọng nhất là sáng kiến, cung cấp cho mọi cá nhân đầy đủ không gian để phát huy’, quả thực là chó má!”

“Được được được. Anh ta là chó má, cậu đừng kích động. Đừng kích động!” La Lan khó được thấy cô phát hỏa, vội vàng trấn an.

Phạm Di Nông thờ hồn hèn vài hơi, nhìn bạn học hơn mười năm. Sau một lúc lâu, cả người đột nhiên giống như bong bóng xì hơi (nguyên văn convert: tiết khí khí cầu - gần như bong bóng xì hơi), gục mặt xuống: “Quên đi... Ai~ cũng là số cậu tốt, bộ dáng thom ngào ngát. Chỉ cần kêu vài tiếng, bàn tay nhẹ ngoắc một cái, lập tức có đàn ông quỳ gối dưới cái váy ngắn siêu mê người của cậu, sau đó muốn đi động có đi động, muốn xe có xe, mình xem hiện tại đại khái cũng chỉ chưa có người đưa cậu phòng ở thôi. Còn số mình từ nhỏ đã có mệnh lao碌, cái gì cũng đều phải chính mình liều chết liều sống mới kiếm được.”

“Này này, cô Phạm, cậu nói như mình đi bán giống vậy.” La Lan tức giận nhìn cô, liếc mắt nói: “Vài thứ kia đều là bọn họ tự nguyện muốn đưa mình coi như phí chia tay, cũng không phải bản thân mình muốn có.”

Chống cằm, Phạm Di Nông cười pha trò nói: “Vâng vâng vâng, là bọn họ tự mình muốn đưa cho cậu. Nhưng cậu để cho mình ai oán một chút cũng không được sao. Bất quá nói thật, này, cậu làm thế làm tìm được nhiều kẻ ngốc như vậy? Còn mình tại sao vẫn chưa gặp được vận mệnh của mình?”

“Cậu đã quên nhà mình làm nghề gì sao?” La Lan nghe vậy hỏi lại, nhắc nhở cô.

Bị La Lan nhắc nhở, Phạm Di Nông mới đột nhiên nhớ tới -A! Đúng vậy, cô đã quên nghề nghiệp tổ truyền trong nhà cô gái này là làm mai mối.

“Sao thế? Cô Phạm của chúng ta đang nghĩ toies tới tình yêu?” La Lan khơi mào, môi đỏ mọng khẽ nhếch.

“Đúng vậy, muốn yêu!” Phạm Di Nông nói gờn: “Cậu cũng không biết mình suốt ngày ở trên mạng thu được loa nam đồ*, nhìn chúng nó trong lòng mình lại thấy ngứa ngáy, ha... ha...”

(Loa nam đồ: hình các anh chàng loa thể - Di Nông tỷ kiếp thật)

“Vâng, nhưng cậu không phải đã lên kế hoạch cho cuộc đời cậu rồi sao, nói là chỉ kết giao ông xã không kết giao bạn trai sao? Lúc này muốn từ bỏ?”

“Minh đúng là đã nói thế, nhưng mà...” Phạm Di Nông lấy thìa khuấy cà phê, bất đắc dĩ cười nói: “Aizzz, đầu năm nay đàn ông tốt rất khó tìm, mình đương nhiên cũng không phải muốn từ bỏ, nhưng mà có đôi khi làm việc quá mệt mỏi, không khỏi cũng muốn tùy tiện tìm một người để gả cho, nhưng nghĩ cũng chỉ là nghĩ như thế thôi, muốn mình tùy tiện tìm một người để gả cho, mình chắc là cũng giống như Mạt Lị Á giống nhau, trở thành cô dâu bỏ trốn.”

“Này, Nông Nông, chúng mình đã tốt nghiệp trung học phổ thông mười năm rồi, chẳng lẽ mấy năm nay cậu cũng chưa nhìn thấy một đàn ông nào thuận mắt sao?”

Cô nhếch môi hồng thành một nụ cười rạng rỡ, nói: “Nếu là có, cậu nghĩ rằng mình và cậu còn có thể ngồi chỗ này cùng nhau nói chuyện phiếm sao?”

“Một người cũng không có?” La Lan mở to mắt, tò mò hỏi.

“Một người cũng không có.” Phạm Di Nông đưa ra đáp án đơn giản mà chính xác.

“Nông Nông, không phải là tiêu chuẩn của cậu quá cao chứ?” La Lan nghi hoặc nhìn cô.

Phạm Di Nông lắc đầu, về mặt vô tội nói: “Không, mình cũng không có tiêu chuẩn nào quá cao cả.”

La Lan cầm thìa khuấy khuấy bọt trên mặt cốc Cappuccino, không thể nào tin được hỏi “Cậu rốt cuộc có tiêu chuẩn gì, nói mình nghe một chút.”

“Cũng không có cái gì, chẳng qua mình hy vọng anh ấy: Thứ nhất nhìn phải thuận mắt, thứ hai lớn tuổi hơn mình, thứ ba phải có trách nhiệm, thứ tư phải có dũng có mưu, thứ năm phải có tam cao*, thứ sáu phải yêu vợ, thứ bảy phải -”

(Tam cao: Mình không biết là cái gì hết tron ^^~)

“Đại tiểu thư của mình, cậu có nói đủ chưa? Cậu kêu điều kiện như vậy mà gọi là không có gì, vậy điều kiện như thế nào mới là cao?” La Lan nghe vậy muốn té xỉu, vội vàng mở miệng nói chen vào.

“Hả... a... Làm cho... Mình nghĩ là...” Nông Nông thực cố gắng nhú mi nhắm mày làm bộ mặt nghiêm túc, suy nghĩ hơn nửa ngày, sau một lúc lâu mới cam chịu, mà biểu tình bộ mặt cũng trở về bộ dáng bình thường, về mặt vô tội nói: “Ài, hình như hơi cao...”

“Cái gì mà hơi? Như thế phải gọi là rất cao!” La Lan vô lực nhìn cô, buồn cười nói: “Này, cậu đã nghe thấy một câu dân ca, kêu a mĩ a mĩ bao lâu làm đồ cưới -”

(câu dân ca này mình chịu ^^~)

“Dạ dạ dạ, tuy rằng mình không có ô tô, cũng không có nhà lớn nhưng bộ dạng cũng không đến nỗi nào mà?” Nông Nông dạ liên tục, mới cười nói: “Mình biết, bản thân mình điều kiện cũng không tốt, cũng không có tư cách đi soi mói người mình, đúng không? Bất quá mình chỉ niệm niệm (mơ mộng một chút thôi mà) thôi, cũng không phải thực sự hy vọng người như thế, cậu để cho mình niệm (mơ thêm) một chút cũng sẽ không làm sao.”

“Hừ, biết là tốt rồi.” La Lan hơi tức giận nói: “Mấy người các cậu, mỗi lần cảm xúc không tốt liền hay nói giỡn nói muốn tìm cái phiếu com dài hạn, lại còn không một lần thành công, khiến cho mình phải xin lỗi người ta. Nhà họ La của mình được mệnh danh là bà mỗi trăm năm nhưng đã bị những người mang oán niệm kia phá hủy mất.”

“Cái gì? Mình còn nghĩ trước kia bọn A Phương không thành công là vì đàn ông không coi trọng họ, không phải sao?” Nông Nông cười gượng hai tiếng giả ngu hỏi.

La Lan nhìn cô liếc mắt một cái, cười lạnh: “Coi trọng mình? Nếu thật sự coi trọng mình, cậu sao không tự hỏi những người kia lại không cầu hôn mình? Còn không phải đều vì các người, người người đều lâm trận bỏ chạy, mình chỉ cố gắng đi trấn an rồi cười cười với bọn họ.”

Nông Nông trừng mắt nhìn, nghĩ rằng điều này là cũng đúng, bất quá cô vẫn thực sự buồn bực một chút: “A Lan, những người kia thực sự không có người nào từng cầu hôn cậu sao?”

“Nếu có như cậu nói, cậu nghĩ mình còn giống như bây giờ hai mươi tư giờ tùy đến tùy đi sao? Đã sớm về nhà giúp đỡ gia đình.”

“Ừ, nói cũng đúng.”

Nhìn hình ảnh xinh đẹp phản xạ trên tấm kính, La Lan có chút hờn giận lắm bầm nói: “Thực không hiểu ánh mắt đàn ông ở nơi nào.”

Nông Nông nghe xong liếc mắt nhìn cười, trong những người bạn học, La Lan là xinh đẹp nhất, nhưng chỉ bởi vì cô quá mức xinh đẹp, hào phóng, hơn nữa cá tính bất lương (Nguyên văn lời tác giả nha), khẩu vô ngăn cản*, cho nên không ít người chỉ dám nhìn từ xa hoặc chỉ coi cô là bạn bè đơn thuần.

(Khẩu vô ngăn cản: Luôn nói thật nói thẳng không kiêng nể ai hết)

Mà nếu chỉ như vậy thì cũng không sao, luôn có những kẻ liều chết đâm cảm muốn thử theo đuổi cô ấy, nhưng những người đàn ông này khi vừa nghe đến La gia danh tiếng trăm năm bà mối, cưới La Lan sẽ muốn đổi nghề làm ông mai, cơ hồ từng người đều nhượng bộ lui binh, số ít vài người còn tiếp tục, lại gặp mấy vị tam cô lục bà nhà họ La khiến toàn quân bị diệt.

Ngẫm lại xem, một gia tộc có một bà mối còn có chút khủng bố, huống chi tất cả đều là bà mối, càng miễn bàn La Lan thật có ba vị bác, hai vị bà dì, hai vị bác chồng, hơn nữa bà ngoại cùng bà nội, cũng vừa vặn làm một đám tam cô lục bà. Cho nên đàn ông nhà họ La sợ nhất là phụ nữ mở miệng, bởi vì một vị mỗi ngày niệm (nói, cần nhắc) còn chưa tính, nếu không muốn phạm vào điều cấm kỵ của người đó, chỉ sợ tam cô lục bà lại thêm bà xã nữa, mười cái mồm đồng thời cùng nhau nói lên nói xuống, điều đó thật giống như đặt mình trong a tì địa ngục, bốn chữ nước sôi lửa bỏng đơn giản cũng không đủ để hình dung.

Cho nên nói, thật sự không phải những đàn ông này không có mắt mà là phụ nữ của nhà họ La rất đáng sợ, cho nên mới tạo thành kết quả như vậy.

Nghĩ tới đây, Nông Nông nhin không được bật cười, nghĩ đến La Lan kia tài ăn nói là nhiều năm mưa dầm thấm lâu, được các cô các bác dạy dỗ nên mà thành như vậy...Azzz

“Này, ngây ngô cười cái gì?” Thất thần một chút, La Lan chỉ thấy Nông Nông ngây ngô cười. La Lan khua khua tay trước mặt Nông Nông, (Edit bởi

Diễn Đàn Lê Quý Đôn) nói: “Cậu đây, ngày nào đó nếu thực quyết tâm muốn lấy chồng, đến lúc đó lại tới tìm mình giúp cậu giới thiệu, đỡ phải mình mỗi lần cùng người ta nói tốt, cậu lại cùng Uy Uy, A Phuong đều lâm trận bỏ chạy, biết không?”

“Dạ, biết.” Phạm Di Nông bắt chước học sinh tiểu học ngồi thẳng lưng đáp ứng, nhưng lập tức nhin không được cười thành tiếng.

“Làm ơn, lớn như vậy còn giả vờ đáng yêu, cậu có biết xấu hổ không đấy?” La Lan thấy thế cũng không nhin được cười ra tiếng.

Bên ngoài mặt trời lên đỉnh, trong tiệm cà phê bởi vì có điều hòa, không ai hay biết đến sức nóng kinh người ngoài trời.

La Lan còn nói một chút về cuộc sống gần đây, Nông Nông nhìn ngoài cửa sổ người ngoài đường đổ mồ hôi như mưa roi, miệng thì thoảng đáp lời, suy nghĩ lại theo người, theo xe lui tới bất giác bay xa.

Ngồi một chút nữa, cô nhìn thấy có một đôi giày dừng lại cách đó không xa, cho dù có thực sự dừng lại nhưng cũng không nghỉ chân lại lâu.

Bên ngoài nhìn cảnh tượng mọi người vội vàng, tự nhiên trong lòng cô hiện lên một chút nghi vấn.

Tại sao thành phố này tất cả đều giống như là chạy chạy chạy?

Thật sự tất cả mọi người đều có việc gấp như vậy sao?

Mùa hè, thực nóng.

Máy lạnh, thực lạnh.

Cô quay đầu lại, khuấy tách cà phê đã nguội dần trong tay mình, một hộp đem tất cả còn thừa trong chén toàn bộ uống xong.

La Lan thấy thế nhìn xem thường, nói: “Làm ơn, thưa chị, cậu uống giống thực nữ một chút được không? Cậu xem đây là nước lọc à?”

Phạm Di Nông giả ngu, nhếch miệng cười.

“Aizz, cà phê một trăm năm mươi đồng cứ như vậy để cậu phá hỏng, thật sự là lãng phí.” La Lan thở dài lắc đầu, nhìn bộ dáng cô như bắt trị “Cậu uống cà phê như vậy đừng để cho Tiểu Văn thấy, nếu không cô ấy nhất định đem cậu liệt vào danh sách cự tuyệt lui tới.”

Nông Nông thè lưỡi, rất nhanh lại nhìn quanh trong tiệm cà phê, xác định trong tiệm chỉ có một học sinh làm thêm, mới nói: “Dù sao cậu ấy ban ngày không ở trong cửa tiệm, cậu ấy nếu ở đây mình đương nhiên không dám uống như vậy.”

“Đúng rồi! Cậu ấy gần đây bận việc gì? Làm sao mà mỗi lần mình đến đây đều không gặp cậu ấy?” La Lan nhìn phía sau quầy hàng, gọi hỏi.

Nông Nông nhún vai, nói: “Không rõ lắm, hai năm nay cậu ấy đều như vậy, đến vô ảnh đi vô tung (không thấy bóng dáng), nhưng mà sau chín giờ tối, hầu như tất cả thời gian cậu ấy đều đến trong tiệm xem một vòng, cậu tìm cậu ấy có việc sao?”

“Cũng không có gì, chỉ là lâu rồi không gặp thôi.” La Lan lắc đầu nói.

“Nói cũng đúng, mình xem chúng ta có rảnh hẹn một buổi tụ tập đi.”

“Uh.” La Lan lên tiếng có cũng được mà không có cũng chẳng sao, uống nốt ngụm cà phê cuối cùng.

*

Uống xong cà phê, chia tay La Lan trong tiệm, Phạm Di Nông mang theo túi liên từ ngõ tắt phía sau tản bộ về nhà.

Nói là nhà, kỳ thật cũng chỉ là một cái phòng 10 mét vuông cô thuê ở Đài Bắc, phòng tuy nhỏ nhưng cũng được coi là đầy đủ, có phòng tắm, có ban công, trong phòng ngoại trừ giường không tính, bày biện trong phòng đều là đồ cần cho công tác của cô: máy tính trên bàn, máy in, máy fax, máy scan, máy ghi, bảng vẽ, cùng với một cái hộp cầm bút gần màn hình máy tính.

Ngồi ở trên giường, Phạm Di Nông đem bản kí hoạ sơ đồ phác thảo trong túi lấy ra xem lần nữa.

Từ khi tốt nghiệp đại học xong, cô liền được như ý nguyện làm nhân viên của TMR, chuyên phụ trách thiết kế tạo hình nhân vật chính. Công ty bọn họ mặc dù không nhỏ, nhưng trên thực tế cô tương ứng cũng làm ở tổ khai thác. Nói cách khác, TMR thoạt nhìn mặc dù giống công ty bình thường chia làm ngành liên quan nhưng thực sự khi làm việc, bình thường đều là cấp trên sai vài nhân viên chuyên nghiệp như làm khung kịch bản, viết chương trình, làm chuyển động 3D, trang trí thiết kế... Đợi chút, Thần long thấy đầu không thấy đuôi thần bí tổng giám đốc, sẽ điểm danh tìm những người thích hợp lập thành một Team (đội), sau đó chuyên viết một chương trình game.

Cho nên cô không cần ở công ty làm việc, bởi vì bàn bạc thống nhất xong mới bắt đầu làm, nhân viên sẽ đều tự mang phần công việc về nhà, bình thường liên lạc là trên mạng, sau đó khi tới một tiến độ công việc nhất định, lại đến công ty nghiên cứu kiểm điểm, thống nhất, cải tiến.

Bởi vậy, cô thậm chí không cần cùng nhân viên khác có quan hệ, vì đều giống nhau là làm công việc cần đến sáng kiến, nên không có khái niệm tan tằm.

Nhìn bên ngoài, công tác như cô xem ra có thời gian vô cùng tự do, trên thực tế, cô lại thường làm việc đến nửa đêm, có khi để theo kịp tiến trình, chính là một ngày ngủ không tới 4h.

Bởi vì yêu cầu công việc, trong căn phòng nhỏ nhỏ của cô, phần lớn là vật phẩm có liên quan tới máy tính và sách tham khảo. Đương nhiên cũng vì một số vật phẩm này của cô mà phòng cô rất lộn xộn, bình thường cô cũng lười biếng dọn dẹp.

Đương nhiên mất công mất sức công tác như thế, đích thực là có một số tiền lương không tệ, chẳng qua là lo lắng cho kế hoạch cuộc sống sau này cho nên cô tuy rằng đã có khả năng thuê một phòng trọ lớn hơn để ở, nhưng cô vẫn ở trọ tại phòng nhỏ này, đem phần lớn tiền để tiết kiệm.

Tuy rằng công tác lúc này không thoải mái, nhưng cô kỳ thật vẫn vô cùng hài lòng về hiện tại, chỉ là mỗi lần cô xem đến tin tức tài chính và kinh tế động một tí là con số hàng trăm triệu, có khi vẫn là có cảm thán, hận không sinh ra ở một gia đình giàu có nào đó.

Nhìn chính cả trăm đôi giày mình vẽ, Phạm Di Nông than nhẹ một tiếng, đem chúng quăng lên bàn, hai tay dang ra, nằm ngửa ở trên giường, lẩm bẩm nói: “A... Người ta đều nói đàn ông cưới con gái nhà giàu có thể giảm bớt mười năm phấn đấu, cũng không biết là giả cho một con rùa vàng có thể com áo không lo hay không...”

Cô nghĩ, nếu có một ngày kia lười biếng không muốn phấn đấu nữa, có thể liền thật sự tìm cái phiếu com dài hạn để gả đi. Nhìn trần nhà màu trắng, cô phì cười một tiếng, vì thấy cái ý tưởng đó quá mức buồn cười.

“Ai, nếu thật muốn gả, cũng sẽ không chờ tới bây giờ.” Cô lẩm bẩm một tiếng, không có nghĩ tới trước khi tốt nghiệp trung học, cô tại lớp học từng nói tương lai không quen bạn trai, muốn quen sẽ quen ông xã.

Nói thật ra, kỳ thật đến bây giờ quan niệm của cô vẫn không thay đổi, tuy rằng lúc ấy là nói đùa, nhưng sau này ý niệm này vẫn luôn ở trong đầu cô, không biết là có phải vì nguyên nhân này hay không mà mười năm qua cô vẫn chưa chính thức làm quen với một người bạn trai.

Vài năm này, cũng không phải không ai muốn theo đuổi cô, chẳng qua cô cùng đối phương không gọi điện, người ta muốn hẹn cô đi ra ngoài, cô trong đầu nghĩ đó cũng là lãng phí thời gian, hơn nữa thực phiền toái, cho nên bình thường đều một mực cự tuyệt.

Khi học đại học, từng có người nói cô phiền toái (convert: quy mao), cô chỉ cười cười, kỳ thật tâm lý cũng không phải rất thích, nhưng hiện tại nghĩ tới, có lẽ cô thật sự phiền toái cũng không chừng.

Nhìn không được ngáp một cái thật lớn, Phạm Di Nông nhắm mắt quyết định ngủ trước, cặp giày cực kỳ đặc biệt kia, có thể chờ tỉnh lại rồi nói sau...

* Cả hai loại cà phê Latte và Cappuccino đều được tạo ra từ espresso. Theo Wikipedia, cà phê espresso được pha chế bằng cách dùng nước nóng nén dưới áp suất cao (khoảng 9 đến 10 bar) qua bột cà phê được xay rất nhuyễn. Khi espresso cùng được pha với sữa ở áp suất cao sẽ gọi là Latte, khi espresso được pha với váng sữa hoặc kem và có thêm bột quế thì sẽ được gọi là Cappuccino.

Thường thì công thức pha chế các loại cà phê này không cố định mà tùy vào người pha nó. Ví dụ Cappuccino có thể được pha với một shot espresso, 50% là sữa và 50% là váng sữa. Ở một số chỗ thì tỷ lệ cà phê có thể giảm hoặc tăng lên cũng như thêm vào một số vị khác như chocolate, hạnh nhân...

Bạn đang đọc truyện *Vừa Gặp Đã Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Tối hôm qua ở nhà làm một buổi tối đến nửa đêm, Phạm Di Nông rốt cục cũng thiết kế được một đôi giày cực kỳ đặc biệt. Sáng sớm hôm nay, cô liền mang nộp CD cùng bản đồ họa đến công ty, thuận tiện hẹn với nhà viết kịch bản Tiểu Trương bàn về tạo hình về một yêu quái khác.

Ở công ty dưới lầu khi chờ thang máy, cô thấy ở cửa thang máy phản xạ cặp mắt gấu mèo của chính mình vì mấy ngày không ngủ tốt.

Trời, cô thoát nhìn thật giống một con gấu mèo.

Phạm Di Nông đánh giá chính mình, nhìn không được lại ách xì một cái, cô lấy tay che miệng nhưng không cẩn thận làm rớt CD.

Ai ~ thật sự là tay chân vụng về.

Nhìn CD đang nằm bên cạnh chân, cô chớp chớp mắt to hiện tại vô cùng buồn ngủ thì mới phát hiện trên chân mình còn mang dép lê, cô có chút vô lực gãi gãi cái trán, khó trách khi cô vào tòa nhà nhiều người bên cạnh vẫn nhìn cô.

Phải đi về đổi giày sao?

Thôi, vẫn là quên đi, cô dù sao cũng đã đến đây, dù sao cô cũng chỉ ở công ty chỉ một lúc, cũng không phải là cả một ngày, chắc là không sao.

Thở ra một ngụm oán khí trong lồng ngực, cô định xoay người nhặt đĩa CD kia lên, lại thấy một đôi tay đã sớm giúp cô nhặt lên.

“Thưa cô, đây là của cô?”

Cô chợt thấy lạnh sống lưng, một trận ngứa ngáy theo gáy sau truyền tới trong óc, nhất thời làm cho cô tuy là rất buồn ngủ cũng thanh tỉnh một nửa bởi vì giọng nam chết tiệt kia quả thực vô cùng dễ nghe.

Trùng mắt nhìn đĩa CD trong bàn tay to, cô bất động, có chút cảm thấy thanh âm vừa rồi là ảo tưởng.

“Thưa cô?”

Ôi trời! Thanh âm này là thật!

Lại lần nữa nghe được giọng trầm thấp thuần đậm của anh, Phạm Di Nông hoảng sợ, giống như tể bào toàn thân đều run rẩy cả lên, chỉ thấy các ngón chân cũng như rút lại.

Được rồi, không phải cảm thấy, Phạm Di Nông nhìn chằm chằm chân mình, phát hiện ngón chân của cô vì thanh âm đàn ông xa lạ ấy mà đúng là đang cong lên.

Không đợi anh hỏi lần thứ ba, cô mạnh mẽ ngừng đầu, theo bàn tay to kia hướng lên trên xem, khuôn mặt đàn ông xuất hiện rõ ràng ở trước mắt cô.

Ôi, trời ạ -

Lần này đổi lại yết hầu cô co rút nhanh.

Phạm Di Nông trùng mắt nhìn anh, miệng không nói ra được nửa lời, nhưng lại bí ẩn phát hiện trái tim trong lồng ngực cô đã an phận hai mươi tám năm nay không hiểu sao cũng bắt đầu đập thật nhanh.

Làm ơn, đừng có đập nhanh như thế chứ!

Đầu của cô cố gắng báo cho trái tim không bình thường kia, một đôi mắt to còn tròn mắt hết mình rồi lại nhìn người ta.

Ông trời của tôi ơi, hiện tại nếu có người hỏi cô thế giới này có chuyện nhất kiến chung tình thật sự hay không, cô nhất định không chút do dự đưa cả hai tay lẫn hai chân khẳng định là có.

Trời ạ, làm sao có thể xảy ra loại chuyện này?

Không biết có phải hệ hô hấp của cô đã quên làm việc hay không, nhưng khi cô nhìn chằm chằm người đàn ông kia, không hiểu sao cảm thấy có chút choáng váng, hoa mắt.

“Của cô?” Đường như không kiên nhẫn nổi khi cô không có chút phản ứng nào, chân mày anh cau lại.

Cô trùng mắt nhìn anh một lúc sau rồi mới hoàn hồn.

“Uh” Giọng nói mỏng manh của cô vang lên, tay cô nhanh chóng lấy lại CD.

Đing - - cửa thang máy lúc này mở ra, Di Nông rất nhanh đi vào, người đàn ông kia phía sau cũng đi theo đi vào, anh đóng cửa sau thấy cô không có hành động gì nữa, liền quay đầu hỏi: “Lâu mấy?”

“Mười hai...” Cô lui vào góc thang máy, khó thở lắm bầm một tiếng.

Anh thiếu chút nữa không có nghe rõ cô nói số tầng, cô gái này giọng nói nhỏ như con kiến vậy.

Mười hai? Cô là nhân viên công ty anh?

Người đàn ông hơi nhíu mày một chút, ấn số 12.

Thang máy đi lên trên, Di Nông trùng mắt nhìn bóng lưng to lớn của người đàn ông trước mắt. Ông trời ơi, vì sao ngay cả nhìn bóng lưng, cô cũng cảm thấy trái tim thất chặt rất khó chịu? Cô không phải đột nhiên bị bệnh tim chứ?

Cửa thang máy mở hờ phản chiếu một góc thân ảnh của cô gái ở sau anh. Lữ Hạo Đình thực cố gắng hồi tưởng, cũng không nhớ rõ mình đã từng gặp một nhân viên trong công ty lỗi thời như vậy. Nhớ tới vừa rồi trước khi tiến vào thang máy nhìn thấy khuôn mặt kia, anh lại hơi nhăn mày, quần áo của cô lỗi thời, tóc dài tụy ý buộc cao đuôi ngựa, đuôi tóc vẫn là có chút rối, trên mặt của cô thậm chí còn chưa trang điểm, lại có một đôi mắt gấu mèo nữa.

Tuy rằng anh chưa quy định về trang phục của công ty, nhưng cô gái này không phải cũng quá khoa trương sao?

Đến tầng mười hai, cửa vừa mở, Phạm Di Nông cúi đầu liền ôm bản phác hoạ cơ hồ đã bị nát vụn cùng CD trong lòng, nhanh chóng lách mình ra khỏi thang máy.

Ở trong thang máy, Lữ Hạo Đình với tay đóng lại cửa, lúc này nhìn thấy cô mang đôi dép lê, nhất thời kinh ngạc thay đổi sắc mặt, còn không có kịp nhìn tới cô gái kia rồi cuộc vào ngành nào, cửa thang máy muốn hoàn toàn đóng lại.

Trời, nhân viên của anh mang dép lê đi làm?

Anh còn chưa hoàn toàn tiêu hoá hết điều làm cho người ta kinh ngạc này, thang máy đã đến tầng mười sáu? Khi đi ra cửa thang máy, vẻ mặt anh cổ quái.

Là công ty bọn họ rất thoáng sao?

Trong khi đang đi thẳng tới văn phòng làm việc, Lữ Hạo Đình không khỏi bắt đầu chú ý cách ăn mặc của những người khác, kết quả lại phát hiện nữ thư ký tài năng của anh lại mặc một bộ âu phục màu phấn hồng.

Anh không tự chủ được đứng ở trước bàn cô, trừng mắt nhìn bộ quần áo lỗi thời kia.

Nhận thấy ông chủ nhìn chằm chằm, thư ký Diệp ngẩng đầu lên, chớp chớp hàng lông mi thật dài, ngọt ngào cười hỏi: “Tổng giám đốc, có chuyện gì sao?”

Lữ Hạo Đình dừng một chút, suy nghĩ thay đổi thật nhanh, chỉ nói: “Không có việc gì.”

Anh nói xong liền xoay người đi vào văn phòng bên trong, cảm thấy chính mình có điểm thái quá, năng lực công tác cùng quần áo là không liên quan gì, phong cách của TMR từ trước tới nay là hướng tới tự do, chỉ cần cô gái kia làm tốt công tác của mình giống thư ký Diệp, anh không có lý do gì đi soi mói bên ngoài của nhân viên.

Huống hồ, tầng mười hai là phòng khai thác, nơi đó nhân viên làm việc có áp lực tương đối lớn, có tám phần là đem công tác về nhà làm, bọn họ từ trước đến nay là tùy tính, nhưng năng lực công tác cũng không có gì để hoài nghi, dù sao bọn họ cũng không phải mỗi ngày đều đến công ty điểm danh, anh nghĩ anh có thể vì năng lực công tác mà tha thứ cho cái tính tình này của bọn họ.

Ngồi xuống bàn làm việc, anh mở máy tính, bắt đầu một ngày làm việc.

Thư ký Diệp vào cửa đưa cả phê cùng mấy tập văn kiện, lập tức lui ra ngoài.

Trên màn hình máy tính hiện ra báo cáo tiến độ các ngành, anh xem rất nhanh.

Rất ít người biết anh vì sao mở công ty này. Ở thời điểm đó, các trường trung học đều không có lớp về máy vi tính, cho dù học những môn liên quan đến điện tử, nhưng đa số học sinh cũng đều không biết cái gì là đại cương máy tính cơ sở, cái gì là database, cái gì là dos, cái gì là lotus123, học sinh mười người thì có đến tám người không rõ ràng lắm chúng nó khác biệt ở nơi nào. Mà anh, là một trong số ít người ngay từ đầu đã biết.

Không biết vì sao, ngay từ lúc bắt đầu đi học anh đã vô cùng có hứng thú với những vấn đề về số 0 và 1, có lẽ là bởi vì cảm thấy chỉ dựa vào hai con số mà tiến hành tổ hợp, có thể có được vô số, mà cảm thấy nó rất thần kỳ.

(Nói đến 0 và 1 – đây là số nhị phân, hiện nay máy tính gần như được thiết lập dựa trên 2 con số này)

Dĩ nhiên, nói thật, bộ trò chơi mạt chược còi thoát y (là một loại game mạt chược trên Computer, xuất xứ từ Nhật Bản, ai thua thì hình ảnh thiếu nữ bên phía người đó trong game sẽ còi quần áo). Công lao mà Tiểu Ngũ mang đến thật sự là không thể bỏ qua được. Mặc dù đó chỉ là một game trong máy vi tính, chẳng qua là lập trình hết sức đơn giản, nhưng thật vất vả mới chơi thắng được. Nếu nói còi quần áo cũng chỉ là từ mỹ nữ quần áo màu trắng đen sau đổi thành nửa người trên phơi bày, nhưng bọn anh vẫn vì thế mê muội hưng phấn không thôi.

Bởi vì trò chơi thoát y mạt chược, anh bắt đầu đã đối với chương trình máy tính có hứng thú, có lẽ cũng bởi vì ít nhiều thì anh cũng có điểm thiên phú. Hơn nữa, lần đầu tiên đi theo giáo sư tạo được phần mềm trò chơi, lúc ấy là giỏi nhất, anh có cảm giác thành tựu không gì sánh được. Từ đó về sau, anh chú tâm vào thế giới thiết kế chương trình phần mềm trò chơi điện tử.

Chưa học xong năm thứ nhất, anh đã đọc kỹ lưỡng phần lớn chương trình ngôn ngữ. Năm thứ hai, liền đại diện trường học đi tham gia đấu thiết kế phần mềm bên ngoài, cũng nỗ lực mà về nước.

Danh hiệu đầu tiên mà các nhà truyền thông phong cho anh chính là thiếu niên thiên tài máy tính. Vào kỳ nghỉ đông thứ ba, anh liền mang tiếng tăm vang dội là thiên tài máy tính hợp tác cùng vài người bạn tốt mở TMR - Công ty thiết kế phần mềm trò chơi điện tử.

Tám năm sau, công ty game TMR đã thành người anh cả dẫn đầu số một giới trò chơi điện tử Đài Loan. Mà sau tám năm khai trương, hôm nay, game của TMR càng cơ hồ thành đại danh từ của ngành thiết kế game Đài Loan.

Khi mới bắt đầu, mọi người đương nhiên coi thường bọn anh là vài tên tiểu tử mở công ty mà chê cười, là người ngoài, hay người nhà, không mấy người cảm thấy bọn họ có cơ hội thành công. Nhưng mà khi ấy còn trẻ sức lực còn nhiều, bọn anh không chỉ không phục, bất kể mọi người nói sao, anh chỉ yên lặng ở trong nhà vắt óc tìm cách viết phần mềm.

Anh có thể thành công không phải là ngẫu nhiên, phải có vô số cố gắng cùng thử nghiệm thực tế mới có thể thành công.

Bình thường khi học sinh khiêu vũ, đua xe, dạo chơi trên đường, anh vẫn chỉ ở nhà vùi đầu nghiên cứu phần mềm máy tính. Khi thanh thiếu niên cùng tuổi theo đuổi thần tượng, cùng đồng bạn “đánh thí sò ngư”, theo đuổi con gái, mà anh cũng chỉ là lần lượt thí nghiệm, sửa chữa, viết ra phần mềm trò chơi điện tử thôi.

Anh không những rất coi trọng công việc này mà anh cũng thực sự thích công việc này. Hiện tại ba mươi lăm tuổi, anh lấy TMR này mà kiêu ngạo, đây không chỉ vì anh chuyên nghiệp, cũng là bởi vì anh một tay đẹp đường tạo ra vương quốc của riêng mình, là vương quốc trò chơi mà anh phải đánh đổi những năm thanh xuân mới có được!

*

“Di Nông, cậu khoẻ không? Mặt của cậu sao lại hồng như vậy?” Thiết kế phần mềm - Tiểu Trương khi tiếp nhận CD cùng bản vẽ tò mò hỏi.

“Không có, không có việc gì, mình không sao!” Cô quần bách liên tục lắc đầu phủ nhận, trong đầu lại hiện lên khuôn mặt người đàn ông vừa nãy. Cô không hiểu sao lại cảm thấy hai má nóng lên, trái tim đập thình thịch, không hiểu cần bản làm sao mà thần kinh mình lại mất cân đối, thế mà lại thần hồn điên đảo vì một người đàn ông xa lạ.

Tiểu Trương hồ nghi nhìn cô một cái, nhưng thấy đầu cô lay động giống như “trống bỏi”, cũng không hề nhiều lời, chỉ gãi gãi đầu xoay người đi làm chuyện của mình.

Di Nông giao đồ xong ngay lập tức chạy đến nhà vệ sinh nữ, khi đi vào liền tới trước bồn rửa tay, cúi đầu hất mạnh nước lên mặt mình. Thật lâu mới thấy mặt mình không còn nóng như vừa nãy nữa, nhưng vừa ngẩng đầu lại vẫn thấy hai má mình đang ửng đỏ.

Trời ơi, thật là...

Cô nhìn vào gương, cảm thấy tự xem thường mình, thật sự là không hiểu tại sao đột nhiên cô lại nổi lên tính háo sắc, thế mà lại... thế mà lại...

Thành thật mà nói, người nọ... Cũng không quá đẹp trai mà.

Mặt người nọ lập tức hiện ra trong đầu cô, trái tim cô lại mãnh liệt đập liên hồi.

Được rồi, được rồi, người nọ không đẹp trai. Đúng vậy, nhưng ánh mắt kia, cái mũi kia khi cùng một chỗ lại chết tiệt cực kỳ cuốn hút, hơn nữa thanh âm lại trầm thấp êm tai giống như đàn cello...

Trời ạ, trời ạ, nhất định trái tim cô đã bị bệnh.

Siết chặt lồng ngực mình, Phạm Di Nông thở dồn dập... Thật sự là, người đàn ông kia có diện mạo giống hệt tình nhân trong mộng của cô.

Anh thật sự không đẹp trai, ít nhất không phải đẹp trai theo kiểu như tiểu bạch kiểm*. Anh có khuôn mặt chữ điền, mày rậm thô đen, mắt sáng ngời có thần, làn da nâu, còn có một đôi bàn tay to khỏe mạnh.

* Tiểu bạch kiểm: Đàn ông được bao nuôi

Cô không biết mình vì sao có thể tỉ mỉ nhìn ngắm anh chỉ trong vài giây ngắn ngủi, nhưng cô vẫn nhớ rõ, hơn nữa ấn tượng khắc sâu, cô thậm chí có thể ngay tại chỗ vẽ ra chân dung của anh.

Tốt lắm, vừa hôm qua mới suy nghĩ bản thân luôn không có hứng thú với đàn ông, hiện tại lại đã bị thu hút đến mức này!

* Bản gốc là điện giật.

Bị thu hút?

Phạm Di Nông trừng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn phỉm hồng của chính mình trên gương, chớp chớp mắt, cô liền lập tức lao ra khỏi nhà vệ sinh nữ, chạy một đường đến thang máy, ở trong văn phòng thối lên một trận gió xoáy, còn thiếu chút nữa đụng vào Tiểu Trương.

“Này, Di Nông, cẩn thận!” Tiểu Trương khẩn cấp nâng cốc cà phê đang cầm trên tay lên, sợ cô đụng ngã anh, anh mới đứng vững lại, bưng hai tách cà phê xoay người lại đã thấy cô đứng ở trước cửa thang máy thờ.

Phạm Di Nông trừng mắt nhìn số lầu trên thang máy, giây tiếp theo, lộ ra vẻ mặt anh chưa từng xem qua - vẻ mặt uể oải.

“Sao thế?” Tiểu Trương không hiểu ra sao nhẹ nhàng đi qua.

Di Nông vẻ mặt nản lòng quay đầu nhìn anh, không đầu không đuôi thốt ra một câu: “Tầng một.”

“Tầng một?” Tiểu Trương sững sốt một chút, thấy thang máy sáng đèn ở con số một, nhân tiện nói: “Đúng vậy, thang máy đang ở lầu một, có cái gì không đúng sao?”

Đúng vậy, đã lại ở lầu một, cô là rất ngu ngốc, vừa rồi vội vàng nhìn thấy anh thế mà lại quên xem anh ấy tới tầng mấy. Trời ạ! Sống đến hơn hai mươi năm, cả đời này bị sét đánh như vậy duy nhất một lần, nhưng cứ như vậy ngờ ngác lại làm cho cơ hội trước mắt cô bay đi.

Di Nông về mặt nản lòng, vô cùng khổ sở lắc đầu: “Không... không có.”

Cái gì không có? Xem bộ dáng cô kia, giống như mất bảo bối, còn nói không có.

Tiểu Trương lắc đầu, tuy rằng không hiểu cô bị làm sao, anh vẫn còn có ý tốt lấy một tách cà phê đưa cho cô, sau đó nắm đầu vai cô đi đến phòng nghỉ an ủi một phen.

*

Một tiếng sấm vang lên, mưa to tí tách rơi xuống.

Phía chân trời vang lên một tiếng sấm, Phạm Di Nông than thở ngồi phịch ở trên giường, nghe tiếng mưa rơi bên ngoài.

“Cậu buồn cái gì chứ?” Trong điện thoại truyền tới âm thanh nũng nịu của La Lan.

“Không, mình chính là ngu xuẩn trở mặt nhìn tình nhân trong mộng xuất hiện, mà lại xao nhãng mà đi mất, liền cảm thấy mình thực vô dụng...”

“Đại tiểu thư của tôi ơi, cậu suy nghĩ đi thôi. Sự việc dù sao cũng đã qua một tuần rồi, sao mà cậu vẫn nhớ mãi không quên cái người đàn ông kia là thế nào?”

“Haizz, cậu không biết đâu...”

“Không biết cái gì chứ?” La Lan ở đầu kia điện thoại lấy dũa sửa móng tay dài của mình, miễn cưỡng hỏi.

Nhìn bóng đèn trên trần nhà, Di Nông dừng một chút, mới nói: “Mình mỗi tối đều mơ thấy khuôn mặt kia.”

“Oa, cậu tương tư cũng nghiêm trọng quá nhỉ?”

“Không chỉ nghiêm trọng, mình còn nghe được cả thanh âm của anh ấy.” Di Nông lại “Haizzz” một tiếng, vô lực nói.

“Vậy sao? Sao cậu không thử đi tìm xem người kia là a? Nếu xuất hiện ở đại sảnh công ty cậu, nói không chừng là cũng là nhân viên cùng toà nhà.” La Lan dùng mặt vai kẹp lấy điện thoại, cầm chén uống một ngụm nước sôi, lại tiếp tục sửa móng tay.

“Cậu nghĩ rằng mình chưa thử sao?” Di Nông lật người trên giường, ôm lấy chiếc gối mềm mại, cầm điện thoại ai oán nói: “Mình mấy ngày nay mỗi ngày đều tới công ty đi làm, không có việc gì liên tới đại sảnh lầu một canh gác, muốn xem xem có gặp được hay không, ai ngờ cả bóng dáng cũng chưa nhìn thấy.”

Cô cũng biết làm như thế thật ngốc, nhưng cô không nhìn được muốn gặp lại anh, thậm chí còn từng nghĩ rất nhiều biện pháp để tới các tầng trên tầng 12 để xem xét. Từ tầng 12 đến tầng 16 là văn phòng TMR thuê, tầng 17 đến tầng 20 còn lại là văn phòng hai công ty khác làm việc, cô mỗi tầng đều trà trộn, nhưng cũng không nhìn thấy người đàn ông kia.

“Phải không? Vậy anh ta chính là khách. Dù sao thiên hạ còn vô số hoa đẹp, cậu liền nén bi thương thuận theo đi.” La Lan buồn cười vẽ chữ thập trước ngực, vô cùng chân thành chia buồn.

“Tuy là hoa đẹp khắp nơi có, nhưng cũng không phải mỗi gốc cây đều có thể xem nhiều không chán.” Di Nông bĩu môi lắm bầm.

La Lan nghe vậy vừa bực mình vừa buồn cười nói: “Thưa cô, cô đúng là vô cùng soi mói”

“Vô nghĩa, nếu không soi mói, mình sớm đã già ra ngoài rồi.” Cô lại thở dài một tiếng, uể oải nói.

“Thật không biết nói với cậu như thế nào, dù sao tự bản thân cậu nhìn xem, cậu với anh ta nếu có duyên, tương lai tự nhiên sẽ lại gặp nhau. Nếu vô duyên, cậu tự mắng mình đến chết người ta cũng không biết, đúng không?” La Lan giả giọng xem thường, không chịu nổi nói: “Cho nên mình nói, cậu hiện tại có thể đi ngủ rồi đó.”

“Không cần, mình không ngủ được.” Phạm Di Nông liếc chết ôm điện thoại, giống như đánh chết không cúp máy.

“Phạm Di Nông, đã là ba giờ đêm rồi! Cậu là mèo đêm, nhưng mình không phải! Cậu không phải nói ngày mai công ty cậu mở tiệc rượu gì đó sao, có muốn mình giúp cậu trang điểm không? Hiện tại không ngủ, ngày mai cẩn thận không dậy nổi.”

“Cái đó không phải rất nhanh sao?” Di Nông nhìn mờ hời trên trán, tâm lý phiền vô cùng, bình thường cô lười làm tóc, trang điểm. Nếu không phải lần này tiệc rượu công ty quy định tất cả mọi người thuộc tổng công ty đều phải tới tham dự, thì cô chắc chắn sẽ lười đi.

“Nhanh cái đầu cậu ấy, mình không tin tại nhà cậu có cái váy nào có thể mặc được, nói tiếp, xem đầu cậu như tổ quạ (nguyên gốc: đầu đại thảo – tóc tai rối tung, lởm chởm), chúng mình nếu muốn sửa sang lại bộ tóc của cậu cũng sẽ mất cả buổi sáng, càng không phải nói là phải đi mua quần áo, giúp cậu trang điểm, sửa móng tay, đúng rồi, còn có, cậu không có giày cao gót đúng không?”

“Uh” Di Nông gật gật đầu, bị cô bạn càng nói càng có chút xấu hổ.

“Xem xem, chúng ta còn phải đi mua giày, như vậy để chuẩn bị tốt, cậu có thể làm xong lúc bảy giờ tối.”

“Ừ.”

“Cho nên, nhanh đi ngủ đi!”

Di Nông có chút không cam lòng nguyên ý đáp lời.

“Nhớ rõ ngày mai buổi sáng chín giờ đến nhà mình.” La Lan lo lắng nhắc nhở cô một lần.

“Biết rồi.”

“Không cho phép tới muộn.”

“Được.”

“Ok, vậy bye bye!”

“Bye!”

Phạm Di Nông cúp điện thoại, nhất thời có thể cảm thấy trong phòng im lặng, trừ bỏ tiếng mưa tí tách rơi bên ngoài, giống như chỉ còn một mình cô trên thế giới này.

Nói thật, cô cũng không hiểu được chính mình vì sao lại chỉ gặp đàn ông kia một lần mà nhớ mãi không quên, nhưng bắt đầu từ ngày đó, cô liền cảm thấy trong đầu giống như đánh mất cái gì đó, trống trải.

Nhắm mắt lại, cô nhớ tới thanh âm giống như đàn cello* của anh, lại trong nháy mắt bắt lấy lòng cô, có lẽ có người sẽ cảm thấy cô thực ngốc, nhưng cô cũng là trong nháy mắt đã biết anh chính là người kia, người mà cô kiếp này nên chờ, chính là Mr. Right...

Lần sau nếu có cơ hội gặp lại anh, cô tuyệt đối sẽ không bởi vì quá hồi hộp mà để anh rời đi.

“Haizzz...”

Cô lại thở dài thật sâu, đem mặt chôn ở chiếc gối, vẫn còn ai oán.

*

Đàn Cello: Theo Wikipedia

Cello hay Violoncelle còn được gọi trung hồ cầm, là một loại đàn cùng họ với vĩ cầm. Giống như Vĩ cầm, cello được chơi bằng cách dùng một cây vĩ có lông đuôi ngựa kéo ngang những dây đàn và làm cho dây đàn rung lên thành giai điệu. Khác với Vĩ Cầm, Cello có kích thước lớn hơn vĩ cầm và thường được chơi bằng một nhạc công ngồi trên ghế kẹp hồ cầm giữa hai chân.

Bên ngoài trời vẫn mưa, ngẫu nhiên còn có sấm nổ, chớp giật.

Anh bởi vì giống tổ ngoài phòng mà mảy mẩn lại, không chỉ bởi vì trong không khí tràn ngập hương vị ẩm ướt, mà cũng bởi vì thời tiết chuyển biến đột ngột như thế này dẫn tới vết thương cũ ở đầu gối bên phải của anh tái phát.

Lữ Hạo Đình không thoải mái từ trên giường ngồi dậy, lấy tay ấn đầu gối bên phải, thử muốn giảm bớt cảm giác đau nhức xương, nhưng cho dù anh đi đến phòng tắm đem khăn mặt nóng đắp lên đi nữa cũng chỉ có thể thoáng giảm đau một chút.

Ngồi ở bên cạnh bồn tắm lớn, từng đợt đau nhức âm ỉ từ đầu gối truyền đến, anh chưa sót nhớ tới nguyên nhân gây nên vết thương này. Bên tai anh, giống như lại truyền đến tiếng người đàn bà bệnh tâm thần kia hét chói tai.

Ngày đó, cũng vào đêm mưa to tầm tã như thế này đây, anh ở công ty làm việc cả một ngày, vừa mới vào đến cửa nhà, cô liền hồn hên gào hét với anh, giữa trời mưa to đuổi anh ra ngoài.

“Cút, anh cút đi!” Cô gái đẩy anh ra ngoài, đưa tay với được cái gì có thể với đều quăng vào người anh.

“Phương Bình!” Anh nhăn mi, giọng không kiên nhẫn tới cực điểm.

Trong mắt cô chỉ có cuồng loạn, cắn giận quát: “Anh không phải thích cùng thư kí của anh lêu lổng sao? Anh đi tới chỗ cô ta đi, tôi không cần anh! Anh cút đi!”

“Không cần nào loạn, anh đã nói rất nhiều lần, anh cùng thư ký Diệp không có gì! Em rồi cuộc lại suy nghĩ lung tung gì?” (Edit bởi Diễn Đàn Lê Quý Đôn) Anh về mặt dờ dẫm, chán ghét việc cô lại hiểu lầm, cũng chán ghét chính mình lại giải thích một lần nữa, anh đẩy cô ra, bước qua cửa trước tiến vào phòng khách.

Cô vội vàng ngăn cản anh ở phòng khách, thanh âm the thé mà chói tai: “Không có gì? Cái gì mà không có gì! Anh hôm nay có phải lại lên giường với cô ta hay không! Đồ hồ ly tinh, tiện nhân kia!”

“Anh chỉ làm thêm giờ.” Một mõi cả một ngày, anh thực sự không có sức để tranh cãi cùng cô nữa, ngày trước có lẽ anh sẽ cứ như vậy xoay người đi ra ngoài, nhưng hôm nay anh cảm thấy quá mệt mõi, bên ngoài lại mưa to, anh không muốn đi ra ngoài trời mưa rồi lại lái xe về công ty. Anh chịu đủ rồi, anh là chủ nhân căn phòng này, anh hôm nay muốn ở nhà, trở lại giường lớn ấm áp ngủ một giấc thật ngon.

“Buông tay!” Anh trừng mắt nhìn cô, rút tay đang bị cô nắm, buông caravat đi lên tầng.

“Lữ Hạo Đình, tôi không cho phép anh đi lên!” Cô lớn tiếng hét chói tai, ở chân cầu thang ngăn trở anh.

“Em không cho phép?” Anh nhún mảy, biểu tình trên mặt chuyển thành âm lãnh, lạnh lùng nhìn cô vợ đang chắn trước người anh, anh nhẹ giọng nói: “Anh không biết anh muốn đi đâu khi nào phải được sự cho phép của em.”

Cô tựa hồ bị bộ dáng lạnh lùng hiểm thấy của anh dọa tới, hơi hơi buông lỏng tay, nhưng khi anh muốn đi lên, lại nắm lấy tay anh thật chặt. “Không...”

“Không?” Tựa hồ là rốt cục phát hiện tia kích động dưới đáy mắt cô, anh nheo mắt lại, lặp lại chữ mà cô sợ hãi nói ra.

Phương Bình vẻ mặt thoát cái trắng bệch, anh nhìn cô mặc áo ngủ, lại nhìn lên lầu, trong nháy mắt căng thẳng: “Trên đó có cái gì?”

“Không có, cái gì đều không có! Anh rút đi!” Cô kích động lung tung kêu to, trong mắt ngập tràn hoảng sợ.

Anh tránh cô, nghiêng người một bên đi lên tầng 2, Phương Bình nhiều lần thử ngăn cản anh, nhưng khi anh hạ quyết định là lúc anh luôn nỗ lực hành động, cho nên anh vọt đi lên, một chút cũng không bị ảnh hưởng bởi cô ngăn cản, một chân đá văng cửa phòng tầng hai.

Anh thực sự kinh ngạc, khi anh phá cửa phòng, người đàn ông ở trên giường một chút cũng không có ý muốn chạy trốn, hiển nhiên anh ta đã cùng cô ta làm loại sự tình này vô số lần. Mỗi khi cô ta mở cửa phòng thì đồng thời người đàn ông này vẫn đều ở phòng ngủ của anh, nếu không phải hôm nay anh thấy thái độ khác thường của cô ta mà kiên trì lên tầng, anh không biết còn muốn bị đôi câu nam nữ này giấu giếm bao lâu nữa!

Đáng giận nhất là, sau khi anh xông vào người nọ lại có bộ dạng như bị quấy rầy, có lẽ còn không nghĩ tới lần này anh thực sự xông lên, cho đến khi tên kia quay đầu thấy anh đứng ở cửa, khuôn mặt tuần tú lập tức biến thành trắng bệch.

Khi Lữ Hạo Đình biết rõ người đàn ông cùng vợ mình thông dâm, anh chỉ cảm thấy toàn thân máu chảy ngược, thoáng cái trong đầu anh không thể suy nghĩ được gì nữa.

Đó là người bạn tốt nhất của anh, là một trong những người cùng anh sáng lập giang sơn TMR.

Anh quả thực không thể tin được người anh em đã từng đối xử chân thành với mình như thế, nhưng nay lại chạy đến nhà bạn, ngủ cùng vợ bạn.

Anh vẫn đứng ở cửa chờ Hoàng Gia Văn quần bách mặc quần áo, sau khi đánh cầu tạ chừng một đám, anh xoay người rời khỏi phòng, đối với việc cô ta luôn miệng la hét lặp đi lặp lại: “Tôi hận anh!”, anh làm như không thấy. Anh chỉ là một bước tiêu sái xuống lầu, xuyên qua phòng khách, ra khỏi lối vào, đi ra cửa chính, sau đó lên xe khởi động rồi bắt đầu tiến vào cơn mưa to tầm tã.

Từ đầu tới cuối, trong đầu anh chỉ tràn đầy sự chết lặng bởi bạn tốt, bởi vì người đàn bà đã phản bội mình, xe trượt bánh xuống đồi phá tan vòng bảo hộ, cả người và xe rớt xuống sườn núi, may mắn xe bị cây đại thụ vững chắc quán lấy ngăn lại, anh mới không tử vong tại chỗ. Nhưng từ khi ra khỏi bệnh viện, đầu và đầu gối bên phải của anh vì cuộc hôn nhân ngu xuẩn phải trả giá đắt, để lại một vết thương hơn mười cm, mỗi lần trời mưa là phát tác di chứng.

Xoa nhẹ và bấm đùi cùng đầu gối bên phải, anh đồ đoán nhìn vết sẹo xấu xí.

Cho đến ngày hôm nay, anh vẫn khó hiểu vì sao lúc trước mình lại cưới một cô gái như vậy, anh thậm chí không nghĩ ra năm đó mình rốt cục yêu cô ta ở điểm nào nhất mà lại ngu xuẩn lấy cô ta làm vợ. Nhưng anh cũng rất may mắn rốt cục đã thoát khỏi cô ta, đã kết thúc cuộc hôn nhân ba năm ngăn ngừi, cũng từ nay về sau đối với những cô gái muốn trở thành Lữ phu nhân, xin miễn thứ cho kẻ bất tài.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Gặp Đã Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Champagne - Cô yêu thích loại rượu có màu vàng óng ánh này, nguyên nhân chủ yếu là bởi vì nó ngọt.

Nhẹ uống một ngụm trong ly thủy tinh chân cao được ưa chuộng, Phạm Di Nông không nhịn được than nhẹ một tiếng. Một buổi thịnh yến, trong đại sảnh

cao cao tại thượng, thoát nhìn hoa lệ, phi phàm, đèn thủy tinh lộng lẫy vô cùng, thế nhưng mắt cá chân cô lại đau đớn khó chịu.

Trời ạ, cô thực hận người phát minh ra giày cao gót!trans

Tại tiệc rượu, nơi nơi đều là người, cô tiến vào liền tìm một góc gần vách tường đứng, cũng bởi vì gót chân đau muốn chết nên hiện tại cô căn bản không muốn cùng bất luận kẻ nào nói chuyện, sợ rằng vừa mở miệng là sẽ không thể ngăn chặn việc nguyên rủa.

Lúc này, từng có người tiến lại đây, bắt quá tất cả đều bị cô châm chọc khiêu khích hoặc là tỏ thái độ không có hứng thú đuổi đi.

Lấy điện thoại trong túi xách ra xem, thấy thời gian mới trôi qua nửa giờ, cô không khỏi lại oán hất một tiếng. Nếu không phải công ty nói rõ quy định bữa tiệc rượu này tất cả mọi người phải tới, cô căn bản không bao giờ muốn tới. Từ đầu đến cuối, cô liền không hiểu vì sao TMR lại có loại quy định kỳ quái này – trong một năm công ty sẽ có ba bữa tiệc rượu như vậy, còn yêu cầu tất cả mọi nhân viên của công ty đều phải tham gia.

Cô từng hỏi chủ nhiệm về vấn đề này, chủ nhiệm giải thích rằng một mặt là ngày khánh công*, một mặt còn lại là thuận tiện phát biểu sản phẩm mới, còn có một điều còn lại là làm cho các nhân viên không cùng ngành gặp mặt nhau, làm quen với nhau, đặc biệt là bọn họ - Tầng 12 – thân long thấy đầu không thấy đuôi – nhân viên phòng khai thác.

Thật đúng là nhất tiễn trúng tam điều a! (Một mũi tên trúng ba con chim! ~.~)

* Khánh công: biểu dương, tuyên dương người có công.

Phạm Di Nông đổi chân, dời trọng tâm, nhìn mọi người trước mắt có chút xa lạ nhưng cũng có chút quen quen, cô có nhận ra vài người, đã từng hợp tác. Nhưng nói thật, đại đa số cô căn bản cũng chưa từng gặp, cô tuyệt không cảm thấy tới tham gia loại tiệc rượu này sẽ có hiệu quả và lợi ích nào thật sự, hơn nữa cô cũng thật sự không có biện pháp nào để mình có thể giống Tiểu Trương - như cá gặp nước trong loại tiệc rượu này.

Cô nhàm chán muốn chết.

Nhàm chán... nhàm chán... nhàm chán... nhàm chán a!

Mỗi lần tới tham gia loại tiệc rượu này, cô luôn vô cùng mong muốn chờ đến thời cơ để rời đi, nhưng bởi vì lúc trước cô có vài lần chuồn êm bị ghi lại, về sau chủ nhiệm liền đặc biệt chú ý cô xem rốt cuộc có ở đó hay không, cho nên về sau cô cũng chỉ có thể miễn cưỡng chính mình chịu đựng. May mà một năm chỉ có ba lượt, suy nghĩ kỹ thì thấy việc này so với việc mỗi ngày phải đến công ty đi làm thế nào cũng còn toát hơn, bởi vậy cô liền thuyết phục chính mình nhẫn nại.

May mắn cô cũng không phải lớn lên giống như La Lan tuyệt đại mỹ nữ, cho nên cô chỉ cần an phận ở góc tường, người bình thường sẽ không quấy rầy cô, cho dù có người thực sự đến bắt chuyện, cô nếu bày ra vẻ mặt không kiên nhẫn, mọi người sẽ tự thấy mất mặt mà rời đi.

Mà một điều khó khăn đối với cô, đặc biệt là mỗi lần tới tham gia loại tiệc rượu này, cô đều phải đi giày cao gót với váy, làm cô hành động không tiện chút nào, hơn nữa khi hai chân bị đau đớn thì chắc chắn rằng sắc mặt cô căn bản là không đẹp chút nào.

Phạm Di Nông lại thay đổi chân thêm một lần, lại lần nữa dời đi trọng tâm, hơi nghi ngờ trong lòng xem chính mình còn có thể chống đỡ ở nơi này bao lâu.

Đang lúc cô cảm thấy chân mình sắp không chịu nổi, Tiểu Trương mang một ly champagne khác đi tới.

“Nông Nông, sao cậu lại bày ra cái mặt như mướp đắng thế kia?” Có một khuôn mặt trẻ con, Tiểu Trương từ trước đến nay còn có khả năng nói ngọt, anh ta tươi cười giống như thiên sứ: “Khó gặp được cậu ăn mặc xinh đẹp như vậy, cười một cái nào.”

Cô nghe vậy khoé miệng hơi nhếch nhếch, nỗ lực nhe một nụ cười với anh ta, vậy mà anh ta lại với vội vàng quay sang bắt chuyện với một cô bé khác. Các cô gái đều thích khuôn mặt anh ta, cũng thích nụ cười giống như thiên sứ của anh ta, nên khi giao tiếp hoàn toàn không vì khuôn mặt này mà hạn chế, mà ngược lại vô cùng biết phát huy hết sự lợi hại của khuôn mặt trẻ con kia.

Theo tầm mắt, Nông Nông mất thấy cô gái nói chuyện với Tiểu Trương, nhìn không được hoài nghi cô ấy đã tốt nghiệp trung học hay chưa, trêu chọc nói: “Cô ấy có biết cậu đã ba mươi hai tuổi sao? Chú Tiểu Trương.”

“Này, Nông Nông, cậu thật đúng là biết cách đả kích lòng tự tin của mình đấy.” Anh ta xấu hổ cười, bày ra vẻ thương tâm.

Nông Nông chớp chớp lông mi thật dài mà La Lan giúp cô làm, giả vờ vô tội trả lời: “Mình chỉ là lo cậu không cẩn thận phạm tội dụ dỗ cô gái vị thành niên kia mà thôi.”

“Vị thành niên? Không thể nào.” Anh giống như bộ dáng bị kinh hách, nhanh chóng thu hồi ý định tiếp đón.

“Thoạt nhìn cậu cũng chỉ như hai mươi ba tuổi, vậy tại sao người khác không thể thoạt nhìn thì giống trẻ vị thành niên?”

Tiểu Trương nghe vậy nuốt nước miếng, nhìn cô gái kia, lại nhìn Phạm Di Nông bên cạnh bất giác có cảm hữu nghị phát* mà nói: “Con gái các cậu thật là một loại động vật kỳ quái, chỉ cần trang điểm một chút, thêm một chút uyển chuyển, quạ đen đều có thể biến thành phượng hoàng.”

(Cảm hữu nghị phát: Có cảm giác dễ bộc phát)

Nghe ra lời nói có vấn đề của anh ta, cô âm thầm dùng khuỷu tay huých sườn thắt lưng anh ta một chút, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Đúng nhỉ, cứ như là hai người vậy.”

Tiểu Trương thét lớn một tiếng cười khỏ nói: “Vốn cho rằng là hai người, mình cũng không nói sai.”

Năm Nồng Nồng gia nhập công ty, anh lần đầu tiên ở bữa tiệc rượu gặp cô trang điểm, trong khoảng thời gian ngắn không nhận ra, còn cố ý muốn tiếp cận làm quen, bị cô tàn nhẫn trừu đùa một phen, bắt quả hai người cũng bởi vì sự kiện lần đó mà trở thành bạn tốt, một loại tình bạn khác phái đơn thuần.

Anh ta không theo đuổi cô, chủ yếu là bởi vì tính tình hai người không hợp, anh ta thích những cô gái có tình thương của mẹ, tốt nhất là dịu dàng, hiền thực, còn có thể giúp anh ta chăm lo cho gia đình, cô gái làm việc ngay ngắn nắn nắn! Mà Phạm Di Nồng lại cùng bốn chữ ‘dịu dàng hiền thực’ một chút cũng không giống, về phần những công việc gia đình, cái đó đừng nói nữa. Tiểu Trương từng đi qua phòng nhỏ của cô, bật ra khỏi phòng chỉ cảm thấy như trở lại chính phòng mình, cái phòng hỗn loạn khi anh không có bạn gái.

Chính anh một mình đã muốn đủ loạn rồi, cũng không mong lại tìm ‘được’ một người như thế - không lo lắng đến việc nhà. Hơn nữa xung quanh phòng chất đầy phần mềm chơi thử trò chơi điện tử của công ty, tới nỗi có thể đầu độc nhau rồi.

“Này, làm sao vậy? Một à? Không có việc gì chăm chọc mình đây làm gì? Làm vách cỏ sao?” Thấy anh dựa vào tường, Nồng Nồng nhắm mi, mong đuổi anh cách xa xa mình một chút, đỡ phải hại cô mặc danh kỳ diệu gây chú ý, gây ra xem thường.

“Nồng Nồng, mình là sợ cậu một mình ở đây hư không tịch mịch.” Anh ta nhếch khoé miệng buồn cười, không có một chút ý muốn rời đi.

“Tịch mịch cái đầu cậu ấy!” Cô liếc mắt anh ta một cái, nhìn chủ nhiệm xa xa nói chuyện với khách, trong lòng rõ ràng nói: “Cậu nói thì nghe tốt như vậy, là chủ nhiệm gọi cậu tới xem mình đúng không?”

“Biết là tốt rồi, nhiều người phỏng khai thác chúng ta đều giữa chừng rồi khỏi, mỗi lần tiệc rượu, mười người có tám người lấy cớ không đến, cho dù đến cũng sẽ tìm mọi biện pháp rời đi. Mỗi lần đều là ngành chúng ta số người vắng đứng đầu công ty, quản lý cấp trên không chịu được, liền tìm chủ nhiệm khai đao, chủ nhiệm đương nhiên đem vết đao hướng tới các cậu - vài kẻ ác vẫn muốn tái phạm. Ông ấy còn đặc biệt dặn dò là mọi người ít nhất phải ở lại một giờ mới cho phép rời đi.” Tiểu Trương cười cười, nhìn cô một cái nói: “Bất quá, nói thật, cậu trang điểm lên trông đẹp đấy, nếu bình thường cậu đều mặc như vậy, chúng mình chắc chắn sẽ canh đứng giờ mỗi ngày đến công ty báo danh.”

“Chắc, đàn ông các cậu chính là chỉ biết xem bên ngoài.”

Tiểu Trương nhún vai, hào phóng cười nói tự nhiên: “Cậu không nghe cô nhân giảng sao... ‘Bản sắc đàn ông, là rất sắc tính’, đây là bản tính rồi.”

Nồng Nồng cười một tiếng, chịu không nổi nói: “Khó trách các cậu thích bảo mình đem quần áo nữ nhân vật giảm bớt, giảm bớt rồi lại giảm bớt. Muốn có bộ ngực thật là to, mông cong thật là nhiều, ngay cả kịch bản đều thiết kế mỗi cửa ải luôn để nhân vật nữ chính bị quấy rầy, thế nào cũng phải muốn cuối cùng người ta chỉ còn mấy miếng vải rách che thân, các cậu mới làm cho người ta qua ải, mình thật sự là phục các cậu.”

Cô nói chưa dứt, cửa đột nhiên truyền đến một đợt xôn xao: “Sao lại thế này?”

“Thật tốt! Là tổng giám đốc tới.” Người cao như Tiểu Trương, xa xa đã nhìn thấy Lữ Hạo Đình đang vào cửa.

Phạm Di Nồng vừa nghe đến thế, không khỏi thu hồi tầm mắt, không hứng thú nói: “Mình còn nghĩ tới là đại minh tinh nào chứ.”

“Vâng, sẽ có đại minh tinh tới, nghe nói lần này tung ra trò chơi điện tử mới, còn mời cả ngôi sao quốc tế đến làm người phát ngôn, đợt lát nữa sẽ tới.”

“Phải không?” Nhìn thấy Tiểu Trương dương dương tự đắc, Nồng Nồng từ chối cho ý kiến, cầm ly rượu không trong tay đưa cho anh ta: “Chân mình đau, ra bên ngoài nghỉ ngơi một chút.”

“Đừng thừa cơ trốn.” Tiểu Trương tiếp nhận ly rượu, cười nhắc nhở.

Nồng Nồng nhìn xem thường, đi qua phục vụ lấy hai chén champagne, quay đầu lại cười: “Anh hai, nơi này là tầng hai mươi đó, cậu cho rằng mình có bản lĩnh cao cường tới đâu?”

Đêm, làm cho lòng người thấm lạnh, trên mặt biển xa xa có ánh đèn trên thuyền chài.

Công ty làm tiệc rượu tại đây – khách sạn Tân Hải, nghe nói là vì ông chủ khách sạn và tổng giám đốc của bọn họ là bạn tốt từ thời quần thung đấy.

Nói thực ra, nơi này thực sự rất tốt, chỉ có điều hơi cách xa nội thành, nhưng khách sạn để nghỉ ngơi vốn là không cần thiết quá gần nơi huyên náo.

Trên biển, một trận gió đêm thổi tới, Nồng Nồng ở trong hoa viên rộng lớn tìm ghế tựa ngồi xuống, quay lại không ngoài ý muốn thấy mọi người đều ở bên trong, hơn nữa bồn hoa và cây cảnh ở cửa chặn phần lớn tầm mắt, cô quay người lại cời giày cao gót, nhẹ nhàng thở ra, nhưng cũng đồng thời cảm giác được một trận đau đớn nóng rát.

Đáng chết, gót chân cô bị xước da.

Nhắm mi, cô âm thầm nguyện rửa tên vương bát (con rùa) xây dựng chương trình của công ty này, đồng thời hy vọng tên tiểu nhân phát minh ra giày cao

gót giờ phút này đang trong địa ngục chịu khổ.

Thật vất vả gót chân đau đớn mới thoải mái chút, hai chân trần, nhìn đèn thuyền chài xa xa trên biển, lắng nghe âm thanh trong phòng tiệc vọng ra, trong đầu bất giác lại hiện lên gương mặt kia thật lâu không tiêu tan.

Mấy ngày nay cô tìm không thấy người, thiếu chút nữa thật sự đưa bút về anh, sau đó ở trong thang máy dán thông báo tìm người. Nếu không phải bởi vì La Lan uy hiếp cô nói cô thực làm ra chuyện mất mặt này, sẽ không thừa nhận cô là bạn bè, cô có lẽ đã thực sự làm như vậy rồi.

Hít một hơi thật sâu, sau đó lại thở ra, cô cầm lấy ly champagne ở trên ghế, nhẹ uống một ngụm, bất giác bắt đầu ngâm nga một bài phối nhạc trò chơi điện tử mang theo man mác buồn.

Cô uống rất nhiều, cô biết, đem cái ly trong suốt giờ lên cao ở trước mắt, Nông Nông lắc lắc chén rượu, nhìn chất lỏng màu hồng xinh đẹp trong đó ánh lên...

Mặc kệ, cho dù cô say bất tỉnh ở đây, cô cũng không muốn đi đôi giày kia vào chân một lần nữa rồi trở lại phòng tiệc kia đâu. Cô khẽ cười một tiếng, ngửa đầu đem cả ly uống hết, sau đó bắt đầu ngâm nga một bài ca phối nhạc điện tử khác với tiết tấu nhẹ nhàng.

*

Rời khỏi tiệc rượu đi ra ngoài là muốn tránh mọi người để hút điếu thuốc, anh nghĩ lúc này tại hoa viên hẳn là không có người, nhưng mới đẩy cửa ra anh chợt nghe thấy giọng nữ như ngân linh đang ngâm nga giai điệu quen thuộc.

Anh tìm khắp hoa viên rộng lớn của khách sạn, ở sau mấy bồn hoa tìm được nơi thanh âm phát ra.

Năm đó, khi Tiểu Ngũ thừa kế khách sạn sắp phá sản này từ tay ba cậu ta, liền mạnh mẽ quyết đoán tu sửa lại khách một lần, phá đi một mặt tường của tầng 20, thiết kế nên phần không gian này, có thể quan sát cả một vùng biển rộng lớn – hoa viên xanh biếc hình bán nguyệt. Quả thực nơi này hấp dẫn không ít người tới ngắm cảnh.

Anh đã tới vài lần, biết nơi này phong cảnh xác thực làm người ta hạnh phúc, khó trách sẽ hấp dẫn tinh linh xuất hiện lưu luyến.

Lữ Hạo Đình nín thở, biết ý nghĩ của bản thân thật buồn cười vô vớ, nhưng khi anh nhìn thấy người kia mặc bộ váy xanh nhạt, hai chân trần, đứng trên ghế đá, một tay cầm chén rượu, một tay mang theo đôi giày cao gót, đối diện ánh trăng cùng biển lớn lắc lư ngâm nga bài ca động lòng thiên hạ, anh thật sự rất khó để không nghĩ như vậy, hơn nữa anh theo bản năng sợ chính mình đột nhiên quá nhiều đến cô, cô sẽ sợ tới mức lập tức biến mất không thấy đâu nữa.

Cho nên, anh chỉ đứng tại chỗ, nhìn cô ngẩng đầu dưới ánh trăng, khuôn mặt trắng hồng, cái mũi khéo léo cùng khoé miệng cong lên như sung sướng, còn có thân ảnh cô tùy hứng nhảy múa cùng mái tóc rối tung sau người, theo cảm theo tiết tấu nhẹ nhàng cùng đôi chân trần...

Cho đến khi anh cảm thấy giai điệu quen thuộc kia là phối nhạc trò chơi điện tử của công ty anh còn chưa công bố, anh mới nhẹ nhàng thả lỏng khoé miệng, tự giễu cười. Ít nhất, hiện tại có thể xác định cô hẳn không phải là tinh linh, bởi vì anh chưa từng nghe qua có tinh linh lại có hứng thú với đồ chơi điện tử.

Cũng bởi vậy, khi anh bắt chợt thấy cô ở ghế lắc lắc xoay tròn, anh cũng không ngu xuẩn mà nghĩ rằng cô sẽ không vì vậy mà té ngã, cho nên anh chạy đến, khi cô chuẩn bị ngã xuống đã đón được cô.

“Oa.” Cô trừng mắt lớn kêu một tiếng, hai má mang theo chút phấn màu hoa hồng.

Oa? Cô thiếu chút đụng vào đầu, cô thế nhưng chỉ biết nói ‘oa’?trans

Lữ Hạo Đình khoé miệng khẽ nhếch, cảm giác trong lòng chân thật ấm áp, đương nhiên cũng ngửi được trên người cô hương rượu. Anh không khỏi muốn trêu ghẹo, xem ra vị tinh linh này không chỉ sẽ ngâm nga phối nhạc trò chơi điện tử, còn có thể uống rượu.

“Oa!” Nông Nông nhìn anh, trừng mắt nhìn, đột nhiên lại thốt ra một câu, sau đó bắt đầu cười khanh khách.

“Cô có khỏe không?” Lữ Hạo Đình vẫn ôm cô, tuy rằng biết rõ chính mình nên buông cô ra để cô ngồi vững vàng trên ghế, bắt quá không biết vì sao mình cũng không nghĩ tới làm như thế.

Giống như nhận thấy mình thất thố, cô ngưng cười, vẻ mặt đứng đắn gật đầu cùng anh nói: “Tôi khỏe.”

Nhưng cô nói xong lập tức bật cười, hơn nữa còn lấy ngón trỏ chọc chọc hai má anh, rồi trừng lớn hai mắt như là phát hiện bí mật nào đó giống như rất buồn cười, nói: “Oh my god, anh là thật!” Cô vừa nói xong, lại lập tức lắc lắc đầu, phủ định chính lời nói của mình trong lúc trước, vui cười nói: “Không có khả năng, không có khả năng, nhất định là tại mình uống rượu, ha...ha...”

Nghe cô không đầu không đuôi nói, anh mỉm cười xác định một sự kiện: “Đúng vậy, cô uống say.”

Ai ngờ cô nghe vậy lại nhăn mi, đẩy anh ra, không yên quay về ghế, hờn dỗi kháng nghị nói: “Không có, tôi không uống rượu, không ai chỉ bởi vì uống mấy ly champagne liền say.”

Champagne? Anh nhăn mi, anh cho rằng cô không chỉ uống vài ly champagne mà thôi.

“Cô xác định cô chỉ uống champagne?”

“Đương nhiên” Cô muốn gật đầu xác định lại thiếu chút nữa ngã xuống.

Lữ Hạo Đình đỡ lấy cô, giúp cô ngồi vững trên ghế đá, cô lại như là muốn chứng minh mình không nói sai, cầm trong tay ly rượu đưa lại gần miệng anh, kêu lên: “Anh xem, là champagne mà thôi.”

Ném đến chén rượu kia còn sót lại rượu hồng nhạt, anh bắt giác bật cười, nói: “Tiểu thư, đây không phải champagne, là rượu cốc tai.”

“Rượu cốc tai?” Cô chớp chớp mắt to, vẻ mặt nghi hoặc trừng mắt nhìn ly rượu trong tay, như đang cảm thấy rất kỳ lạ tại sao chất lỏng trong ly tự động từ champagne biến thành rượu cốc tai.

“Đừng vậy, rượu cốc tai dùng Vodka điều chế.” Anh nói thêm, ý cười trên môi càng rõ hơn vì khuôn mặt nhỏ nhắn của cô khi có vẻ mờ mịt lại càng đáng yêu hơn.

“Pha chế... đặc... đặc hơn?” Cô gõ ly rượu cốc tai, sững sờ hỏi.

Cô có chút say gật gật đầu, cười nói: “Oh, khó trách tôi cảm thấy đầu thật choáng váng.”

Cô không biết màu hồng là rượu cốc tai, cô còn tưởng rằng ở đây cũng chỉ phục vụ là champagne thôi chứ! Cô vừa rồi rốt cuộc uống mấy ly? Hai ly? Hay là bốn ly?

Nông Nông nhú mi lại, thực cố gắng nhớ, lại phát hiện -

Trời ạ, không xong, cô không nhớ rồi...

“Cô là nhân viên TMR? Hay là phóng viên tới tham gia phát biểu sản phẩm?” Thấy cô say choáng váng, anh nắm chắc cơ hội hỏi thăm muốn biết cô là ai. “Đêm nay tới chỗ này chính là chỉ có hai loại người này, không phải sao?”

Nghe vậy cô đột nhiên nở nụ cười, đột nhiên vỗ vỗ vai anh phui bụi nói: “Không đúng, ai nói chỉ có hai loại người này, tôi không phải, tôi là nữ phục vụ khách sạn, ha ha ha...”

“Nữ phục vụ khách sạn?” Mặc cả thân váy cầu vai màu nước? Lữ Hạo Đình khá thấy thú vị nhướng mi. Khi nào Tiểu Ngũ đem đồng phục nhân viên phục vụ nữ sửa thành mẽ người như vậy? Có lẽ anh có thể đề nghị Tiểu Ngũ thử xem.

Nhìn ra anh không tin, Nông Nông cười ra tiếng, một hồi lâu mới thừa nhận nói: “Được rồi, tôi thừa nhận, tôi không phải nữ phục vụ khách sạn, tôi là người công ty TMR.”

“Cô ở ngành nào?”

“... Tôi nghĩ...” Cô ngửa đầu nhìn ánh trăng. Nhú mi, cố gắng nghĩ xem mình ở ngành nào, miệng thì thảo: “Hình như là... Hẳn là...”

“Cô gần nhất đang làm gì?” Xem cô nghĩ đến vát và như vậy, anh nhìn không được mở miệng nhắc nhở.

“Làm... Cái gì?” Cô quay đầu nhìn anh, sau đó lại cúi đầu cả buổi, cuối cùng khi lại ngẩng đến giày cao gót của mình, mới đột nhiên quát to một tiếng xoay người cầm lấy cổ áo anh kêu lên: “A! Tôi nhớ ra rồi, giày! Tôi về giày.”

Về giày? Lữ Hạo Đình nghe vậy sững sốt một chút, còn chưa kịp nghĩ lại, cô đột nhiên bắt đầu oán niệm.

“Đúng vậy, tôi gần nhất về thật nhiều giày, đều là do tên bệnh thần kinh kia làm hại. Anh biết không? Cái ông tổng giám đốc của chúng tôi, thật là một tên đại biến thái vô địch thế kỷ, giày còn không phải là giày thôi sao, ở trên chân, ai quy định giày ở thế giới khác nhất định phải có bộ dáng khác biệt?” Cô nói xong đột nhiên đem mặt tới trước mặt anh, nín chặt áo anh hung dữ nói: “Anh nói, có người quy định giày thế giới khác nhất định phải khác bình thường sao? Không có! Đúng không???”

Trừng mắt nhìn, đột nhiên phát hiện cô nói đến tên bệnh thần kinh, tên đại biến thái ý nói chính là nói anh, Lữ Hạo Đình biết anh hẳn phải thấy xấu hổ hoặc bức mình. Nhưng nói thật, nhìn cô vẻ mặt đầy cảm phẫn cùng cái miệng nhỏ lá nhai, anh lại đột nhiên không hiểu sao có ước muốn hôn cô.

Đương nhiên anh không thực sự hôn, chính là âm thầm buồn bực cảm xúc mãnh liệt đó sao lại có. Chú ý đôi môi cô dính rượu, anh không tự nhiên đem ánh mắt hướng lên trên, sửa lại nhìn chớp mũi khéo léo của cô, sau đó cực lực khắc chế cảm xúc, tránh cho lộ ra một chút kì quái nào.

Cô còn đang oán trách, khuôn mặt nhỏ hồng hồng toàn bộ đều là phẫn nộ, anh cố gắng đem câu nói làm bầm từ cái miệng nhỏ bé của cô nghe cho rõ ràng.

“... Tên kia lại cố tình cho rằng không giống nhau, hại tôi chạy đến trên đường về hơn trăm đôi giày, ngay cả ngủ mơ cũng thấy một đôi giày kỳ quái ủa đến bay đến trước mặt mình, khoa trương kêu về mình, về mình, về mình... Anh có thể tưởng tượng cảnh bị giày bay đuổi theo không?” Nông Nông hoa chân múa tay vui sướng kêu.

Cô hình dung tình cảnh quý dì rất thật, cứ nghĩ đến hàng trăm đôi giày bay đuổi theo cô, anh thiếu chút nữa cười lên.

Cô lại gõ ly rượu, say khướt nói: “Tôi nói với anh này, thật là đáng chết, tên bảo thủ kia cho rằng giày của tôi không giống thế giới khác, còn dùng bút đỏ vẽ vòng lên nó nói đó là rác rưởi! Rác rưởi đó!” Cô kích động nắm áo anh quơ quơ, tiếp theo không hề báo động đột nhiên buông ra, đứng mạnh lên ngửa đầu đối với đêm đen mở rộng hai tay, bừa bãi hô to: “Cũng dám nói tác phẩm của tôi là rác rưởi! Còn có thiên lý hay không chứ!”

Ông trời của tôi?!

Vì sợ cô đưa tới ánh mắt tò mò, Lữ Hạo Đình hai mắt bất an quét nhìn đám người trong phòng, đồng thời rất nhanh một tay đem cô còn chút xú nữa té ngã kéo về trong lòng, một tay còn lại nhanh chóng che miệng cô.

Cô ở trong lòng anh giẫy dụa.

“Xuyt.”

Khi anh phát ra âm thanh muốn cô im lặng hoàn toàn là phản xạ, không nghĩ tới cô thật đúng là yên tĩnh trở lại, chỉ dùng đôi mắt đen láy không bị bàn tay to của anh che khuất mờ mịt không chớp mắt nhìn anh.

Thấy cô an tĩnh lại, anh chậm rãi buông tay, sắc mặt cô trắng bệch nhìn anh, nói một câu:

“Hello, soái ca, tôi nghĩ tôi muốn nôn.”

Cô nôn ra - - - phun trên bộ đồ tay trang sang quý anh đang mặc.

Phía sau cửa thủy tinh, tiệc rượu còn đang bật nhạc nhẹ nhàng nhạt truyền đi, chấm nhỏ trong trời đêm loé sáng.

Cô về mặt cầu xin, giống như con chó nhỏ làm sai.

“Tôi thực... Thực có lỗi...” Cô nói, chớp đôi mắt to vô tội, hai mắt đầm lệ ướt át.

Anh không trách mắng cô, cũng không giận cô, trên thực tế anh chỉ cảm thấy nhìn cô vừa đáng thương lại vừa đáng yêu. Bất quá, trong phòng, mọi người đại khái sẽ không cho rằng nhìn thấy hoặc ngửi thấy anh người đầy chất bản sẽ là điều tốt.

May mắn, anh đối với nơi này coi như quen thuộc, cũng may mắn, Tiểu Ngũ lúc trước khi sửa sang lại nơi này cũng không chỉ mở một cửa ra vào.

Anh không có cách nào để cô một người ở lại đây, tuy rằng nhìn cô xem qua coi như cũng còn tốt, quần áo chỉnh tề, sạch sẽ, không có dính nửa giọt nôn, bất quá, về mặt cô đáng thương như vậy cùng với bộ dáng chờ đợi “nhận nuôi”, làm anh thực sự lo lắng để cô ở lại, càng miễn bàn cô tuy rằng phun ra hơn nửa rượu trong dạ dày, cảm giác say lại không giảm bao nhiêu, nhìn cô thử muốn đứng lên, lại lắc la lắc lư thiếu chút té ngã là biết.

Cho nên, anh mang theo cô rời khỏi hoa viên, theo cửa nhỏ của nhân viên đi vào phòng khách sạn nơi anh ở, rót chén nước đưa cô uống, tính chờ anh đổi quần áo xong còn muốn tìm biện pháp đưa cô về nhà.

Nhưng ngoài dự kiến, khi anh giữ xong chất bản trên người, mặc quần áo ra khỏi phòng tắm, lại phát hiện cô đang ngủ ở trên giường.

“Này, tỉnh, tỉnh.” Anh đi tới bên giường, nhẹ nhàng lay động vai cô, thử làm cô tỉnh lại.

Cô từ từ nhắm hai mắt thì thảo một tiếng, không tỉnh.

“Này cô, tỉnh, tỉnh.” Anh cúi người vỗ nhẹ mặt cô, thử lại một lần.

Cô bực mình mắng một tiếng, cau mày mở mắt mờ mịt nhìn. Cô nhìn anh, trùng mắt nhìn, tựa hồ khó hiểu vì sao anh sẽ xuất hiện ở trước mặt cô.

“Cô có khoẻ không?” Thấy vẻ mặt cô mờ mịt, anh có chút lo lắng chạm nhẹ mặt cô.

“A, lại là anh. Ôi trời, thanh âm của anh thật dễ nghe, giống như đàn cello...” Cô nhận ra anh, không khỏi khẽ cười thành tiếng, hai gò má phồng hồng, môi nở một nụ cười ngọt ngào; “Tôi nghĩ tôi thích điều này nên sẽ liên tục mơ... Ha ha... ha...”

Nói xong cô đột nhiên đưa tay vịn cổ anh, đưa cả người anh đến trước mặt, hôn anh.

Lữ Hạo Đình trong nháy mắt hoàn toàn ngây ngẩn cả người, chờ khi anh ý thức được cô đã nghĩ mình đang nằm mơ, đôi môi mềm mại của cô đã sớm in trên môi anh.

Anh biết chính mình nên tách cô ra, nhưng, trời ạ, anh thật sự không muốn!

Dù lớn tới ngàn này, anh còn chưa bị cô gái nào cưỡng hôn. Huống chi, anh biết cô vẫn đang say.

Cho nên anh một chút cũng không phản kháng, chính là âm thầm giẫy giụa.

(TM: Âm thầm giả dạ thì có tác dụng gì ~.~ ! Biện hộ, thích quá còn cứ...)

Hạo Đình ca: lờm... TM: Le te chạy...)

TM: * Hô... hô... * Tôi đoạn hot... Le te xách giấy ngồi xem

Khi tay nhỏ bé của cô vỗ về chơi đùa sau gáy anh, anh hớn hên thờ.

Nhìn khuôn mặt nhỏ mê man của cô, anh rửa thầm một tiếng, chết tiệt, dù sao cũng chỉ là một nụ hôn nho nhỏ, anh không phải chiếm tiện nghi cô, huống chi cô tỉnh lại sau cũng không nhất định sẽ nhớ rõ.

(TM: Tròn mắt nhìn, hoá ra là sói giả cứ giả vờ là quân tử này giờ...)

Khi anh còn đang do dự, cô vương cái lưỡi dính hương liếm môi dưới anh, giúp anh hạ quyết định, anh rốt cục không chịu nổi, mở miệng dừng lại ở miệng lưỡi bướng bỉnh của cô, rất nhanh đảo khách thành chủ, chủ động cầm lại chủ quyền không chế, nhiệt liệt hôn lại cô.

Ai ngờ vừa hôn lại càng không thể vẫn hồi.

Anh ngửi thấy được hương thơm trên người cô, da thịt cô nóng bỏng dán lấy anh, đôi tay bé nhỏ như cánh bướm theo gáy anh sau lưng tiến vào trong áo, xoa tới vai lưng rắn chắc của anh.

Trời ạ, cô thơm quá, thật mềm mại.

Anh không biết chính mình khi nào lên giường, nhưng chờ khi anh phát hiện, anh đã đặt cả người trên người cô.

Đáng chết, anh nên dừng lại, anh biết, nhưng không thể không chế dục vọng của anh đang nóng rực, cũng không cách nào ngăn chặn đôi bàn tay to của chính mình không hề cố kỵ gì ở trên người cô lưu luyến không thôi.

Thêm một chút là tốt rồi - Anh hôn chiếc cằm khéo léo của cô khi nghĩ như vậy.

Tay anh rút đi đại an toàn trên vai cô, tay vuốt nhẹ đầu vai mềm mại của cô - lại thêm một chút là tốt rồi.

Chỉ cần thêm một chút, anh rời khỏi người cô - anh tự nói với chính mình, đôi môi ẩm ướt nóng bỏng lại một đường theo chiếc cổ nõn nà đi tới xương quai xanh của cô, sau đó là hai vú rất tròn của cô.

Trời, trời ạ, anh cúi đầu rên rỉ một tiếng, khi dễ dàng cắn thân thể mềm mại như ngọc dưới thân, anh rốt cục thừa nhận chính mình không thể dừng lại. Anh không biết đây là bởi vì chính mình lâu lắm không chạm vào phụ nữ, mới làm cho anh đói khát như thế, hay bởi vì cô thực sự quá sức mê người, anh toàn thân lửa nóng, căn bản hoàn toàn không thể tưởng, chỉ biết là anh đã muốn vận sức chờ phát động, mà cô ngay tại dưới thân anh, hương vị ngọt ngào như vậy, như vậy mềm mại như vậy, không hề phản ứng...

Không hề phản ứng?!

Anh cứng đờ, một tay vẫn nắm ở trên đỉnh tuyết trắng của cô, chớp mũi đầy mùi hương thân nhiên của cô, sau đó anh cảm giác được tim của cô đập, vững vàng, quy luật, tim đập thông thả.

(Mình cười chết mất, tội Hạo Đình ca quá)

Lữ Hạo Đình đứng dậy, rốt cục thấy cô gái ở dưới thân anh vấy chỉ còn che được nửa người, vẻ mặt cảm thấy mỹ mãn, hai mắt nhắm nhẹ nhàng, hô hấp có quy luật nằm ở trên giường.

Anh trừng mắt nhìn cô, ba giây sau, rốt cục phát hiện – cô đang ngủ!

Cô thế nhưng đang ngủ?!

(Cừ đến miệng sói rồi vẫn ngủ ngon. ~.~)

Ngồi xổm ở trên người cô, anh quả thực không thể tin được, mới vừa ở tình huống lửa nóng như vậy, cô gái này thế nhưng lại đang ngủ?

Nghẹn họng nhìn trần trời cô gái nằm ở trên giường, quần áo cởi một nửa, đôi môi còn bị anh hôn sưng đỏ, Lữ Hạo Đình thật sự không biết chính mình nên thờ phào hay buồn bực, anh chỉ hiểu được giấy tiếp theo, miệng anh bất giác lộ ra tươi cười, sau đó cái tươi cười kia càng ngày càng lớn, cho tới khi anh nghe thấy được chính tiếng cười đã lâu không xuất hiện của mình.

Anh thoải mái cười to, vì đêm hoang đường này, cũng là vì tình huống hoang đường này.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Gặp Đã Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Tia nắng sớm đầu tiên chiếu vào phòng, Phạm Di Nông ở trên giường trở mình.

Sau một lúc lâu, một mùi hương cà phê nồng đậm từ bên ngoài bay vào. Ngửi được mùi cà phê, cái mũi nhỏ của cô hít hít lấy.

Xa xa tựa hồ có tiếng đàn ông nói chuyện, thanh âm trầm thấp bàn công việc, câu chữ ngắn gọn, nhưng đầy nhịp điệu, ngữ điệu lại trầm ấm, vô cùng dễ nghe.

Cô vẫn nhắm mắt, khoé miệng không tự giác cong lên.

Cô nhận ra thanh âm này, đó là tiếng đàn cello của cô...

Hít vào một hơi thật sâu, Phạm Di Nông thật sự không muốn tỉnh lại từ giấc mộng đẹp này, tuy rằng ở đây chỉ có thể nghe thấy giọng anh.

Chỉ chớp lát sau, trong không khí bay tới mùi socola và sandwich, chớp mũi cô lại hít lấy, bắt đầu cảm thấy miệng chảy nước miếng.

Trời ạ, làm ơn, cô thật sự không muốn tỉnh, nhưng cô cũng rất đói.

Hương vị kia, thật sự là... chết người mà!

Bụng cô kêu lên rột rột, trong lúc cô đang đấu tranh giữa tỉnh và không tỉnh, cuối cùng, bản năng sinh lý của cô chiến thắng, quyết định trước tiên bỏ đầy bụng rồi tiếp tục nằm mơ.

Cô mở mắt, đầu tiên vì nắng sớm chói mắt mà lại nhắm lại, sau khi chớp chớp vài cái thích ứng ánh sáng mới chậm rãi ngồi dậy.

Nhìn một chút, cô có chút mờ mịt, cô không rõ lắm chính mình làm sao lại ở đây và đây là chỗ nào, thậm chí không rõ lắm mình rốt cuộc có tỉnh hay không, đặc biệt khi cô gặp người kia, người đàn ông đã xuất hiện ở trong mộng bụng bàn ăn xuất hiện ở cửa.

“A... Nắng sớm, trai đẹp, thức ăn ngon, giường lớn, loại mộng này thật sự là rất tuyệt.” Cô nhìn anh đi đến bên giường, không khỏi thì thầm tự nói với bản thân.

Anh nghe thấy lời nói của cô, trong mắt bất giác mang theo ý cười: “Sớm.”

Cô không trả lời câu hỏi thăm ân cần của anh, chỉ trừng mắt nhìn anh mặc áo sơ mi thì thầm tự nhủ tiếc hận: “Chắc, đáng tiếc mặc nhiều quá.”

Anh nhú mi, hoài nghi điều mình nghe được, hơn nữa nhìn không được muốn cười, nếu không bận tâm cô có thể sẽ ngại ngùng, anh đã sớm cười rồi. Nói thật ra, đã thật lâu anh không có tâm tình tốt như vậy.

Lữ Hạo Đình cố gắng nuốt ý cười lại trong lòng, ngồi xuống bên giường, đem bàn ăn để lên đầu gối cô, nói: “Tôi nghĩ cô sẽ đói bụng, nên làm và đem bữa sáng lên cho cô.”

Cô trừng mắt nhìn bàn ăn trên đùi với sandwich và ly cà phê còn tỏa hơi nóng, nghi ngờ vì sao trong mộng, thức ăn còn có sức nặng. Hơn nữa, nói thật, thứ mùi vị này không giống giả lắm.

Thấy cô trừng mắt quái dị nhìn phần ăn sáng, Lữ Hạo Đình nghĩ lắm cô bởi vì say rượu nên không muốn ăn, vội hỏi: “Bất quá, nếu cô không đói bụng, tôi có thể gọi người mang đi.”

Anh vừa mới muốn thu hồi bàn ăn kia, đã thấy cô đột nhiên cúi đầu ngửi phần ăn sáng kia, thậm chí bung cà phê lên trên mũi ngửi ngửi. Cô nhếch nhẹ chiếc mũi đáng yêu, giống con chó nhỏ ngửi hương cà phê nóng nồng đậm, sau đó cô còn chớp chớp hai mắt mờ mịt, từ mê mang đến rõ nét, từ nửa tỉnh nửa mê đến giật mình, tiếp theo chậm rãi tròn to mắt.

Phút chốc, cô hoảng sợ ngồi thẳng dậy, trừng lớn mắt quay đầu nhìn anh, một lòng chân chờ, tràn ngập hi vọng đối với anh lắc lắc, hy vọng anh sẽ nói cho cô rằng đây không phải sự thật.

Thấy cô không nói gì, anh vô cùng đồng tình mà gật đầu xác nhận với cô.

“Trời, không - anh là thật.” (Edit bởi Diễn Đàn Lê Quý Đôn) Cô như không tin lắc lắc đầu, cúi đầu thở dài một tiếng, nhanh như chớp ánh mắt tràn ngập bối rối.

“Tôi là thật.” Anh gật đầu, khoé miệng giương cao, âm thanh thuần hậu trầm thấp lại lần nữa chứng thực vấn của cô.

Hai gò má Phạm Di Nông nháy mắt đỏ ửng, quả thực xấu hổ đến tột đỉnh, nếu không phải trên đùi còn để bàn ăn, cô lập tức sẽ chui vào giường hoặc là

nhảy xuống giường trốn mất dạng.

“Ông trời, tôi vừa rồi rốt cuộc đã nói gì?” Cô quần bách rên rỉ, theo bản năng lẩm bẩm nói nhỏ.

“Tôi nghĩ, cô nói...” Anh hai tay ôm ngực, nhếch khoé miệng cười, vẻ mặt thú vị nhìn cô nói: ““Đáng tiếc, mặc nhiều quá.””

Phạm Di Nông cảm cà phê, vẻ mặt xấu hổ đỏ bừng, trong đầu chỉ có một ý niệm -

Thiên thần vạn năng, xin ngài hãy đem tôi biến mất luôn đi! AMEN!

*

Đương nhiên, thiên thần vạn năng không xuất hiện, Phạm Di Nông cũng không ở trong nháy mắt biến mất, đại khái là vì trên trời thần nhiều việc, không đếm xỉa gì tới vấn đề nhỏ bé không đáng kể của cô.

Nhìn người đàn ông trước mắt, cô xấu hổ muốn chết, chân tay hoàn toàn luống cuống không biết nên nói gì làm gì mới tốt.

May mà Lữ Hạo Đình còn ý thức được nên giúp cô thoát khỏi tình cảnh này như thế nào. Trên mặt cô còn chưa hết đỏ ửng, anh đã đem tình huống tối hôm qua rất nhanh giải thích một lần. Đương nhiên, là bỏ bớt đi một đoạn sau khi anh ra khỏi phòng tắm. Dù sao hai người cái gì cũng chưa có làm, nói ra cũng chỉ làm cô càng xấu hổ, vì không muốn cô xấu hổ chết ở đây, anh lựa chọn lược bỏ nó đi.

“Khi tôi tắm rửa xong, muốn đưa cô trở về, nhưng cô đã ngủ rồi.” Anh vẻ mặt thần sắc* nói: “Bởi vì không biết cô ở đâu, cho nên liền để cô ngủ ở nơi này.”

(Thần sắc: ý chỉ chính nhân quân tử =))

“Ôi... Tôi thực có lỗi...” Nghe được hành vi tối hôm qua của chính mình, Phạm Di Nông xấu hổ đến cơ hồ đem mặt giấu sau ly cà phê. Nói thật, cô thật sự không nhớ rõ chính mình tối hôm qua rốt cuộc có làm chuyện gì tốt không nữa.

Trời ạ, thật sự là ngốc chết!

Thật vất vả cô mới tìm được tình nhân trong mộng của mình, bạch mã vương tử, không nghĩ tới chính mình thế mà lại nôn lên người người ta, sau đó buổi sáng lại...

Trời ạ, còn có điều gì còn tệ hơn điều này không?

“Thật sự đúng là không thể được...” cô ưỡ oài lại giải thích lần nữa: “À, cảm ơn anh chiếu cố. Còn có, tiền thuê nhà tối qua, xin anh nhất định phải để tôi trả.”

“Không sao.” Anh cười cười trên ghẹo nói: “Dù sao tôi vốn tính ở đây hai ngày, về phần tắm rửa, tối qua tôi dù sao cũng muốn tắm rửa, cho nên kỳ thật không có vấn đề gì.”

Di Nông nghe vậy cũng bắt giác cười lên.

Chuông điện thoại lúc này vang lên, anh đứng dậy, mỉm cười nói: “Tôi ra bên ngoài nghe, cô mau ăn bữa sáng đi, buổi sáng đói bụng không tốt đâu.” Nói xong, anh liền đi ra ngoài.

Di Nông âm thầm lè lưỡi. Thật may mắn thái độ anh thoải mái, bằng không cô có khả năng sẽ xấu hổ không thôi.

Ăn xong bữa sáng, cô cố gắng đề cao sự tự tin của mình thật tốt, mới cố lấy hết dũng khí bụng bàn ăn, đi đến phòng khách.

Anh thấy cô, liền dừng lại động tác gõ bàn phím: “Ăn no?”

“Uh.” Cô gật gật đầu, đem bàn ăn để một bên trên bàn, sau đó bất an nhìn lại cửa lại nhìn anh, hai tay vô ý thức bện lại, nói: “À... Cảm ơn anh đã giúp đỡ... tôi... còn phải đi làm, cho nên... Uhm... tôi phải đi trước...”

Đi làm?

Lữ Hạo Đình thú vị nhíu mày, nếu anh nhớ không nhầm, cô gái này tối qua từng nói cô là nhân viên trang trí phòng khai thác. Mà bình thường, bọn họ cơ hồ là không ở công ty đi làm. Xem ra, đây bất quá chỉ là cái cớ, cô đại khái là cảm thấy tình hình vừa rồi đã làm cho cô có điểm xấu hổ vô cùng.

Anh biết ý tứ của cô, cười cười, chỉ nói: “Cô cứ tự nhiên.”

Cô như được đặc xá, trong nháy mắt nhẹ nhàng thở ra, cơ hồ là bước chạy chậm rất nhanh ra tới cửa, lại đột nhiên dừng lại.

Không được, cô lần này không thể lại chạy trốn chết, ít nhất cũng phải biết tên anh, đến lúc đó bắt đầu tìm tư liệu cũng có vẻ dễ dàng. Cô phải điều tra anh cho rõ ràng đã, như thế mới không để bạch mã hoàng tử này chạy không thấy bóng dáng một lần nữa.

Di Nông hít sâu hai lần, lấy hết dũng khí, xoay người hỏi: “À... Đúng rồi, thưa anh, tôi nên xưng hô với anh như thế nào?”

Anh nghe vậy, như là nghe được cái bí mật gì buồn cười. Di Nông chỉ cảm thấy trong nháy mắt hai mắt anh hiện lên giao hoạt, anh nhếch khoé môi, như có ý cười nói với cô: “Tôi họ Lữ, Lữ Hạo Đình, lữ trong song khâu lữ, hạo trong biển lớn, đình trong sấm sét.”

“Lữ tiên sinh, cảm ơn anh.” Cô sợ hãi cười, lại lần nữa nói lời cảm ơn, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Khoảnh khắc khi đóng cửa, cô đột nhiên nhớ tới hình như mình đã nghe qua cái tên này ở đâu. Trong giây tiếp theo, hai tay cô bịt lấy cái miệng nhỏ thiếu chút nữa đã thét lên chói tai của mình, hai mắt trừng như chuông đồng, hai chân mềm nhũn ngã ngồi trên đất

Ông trời ơi, Lữ Hạo Đình –

Đó là tên của cái tên tổng giám đốc kia!

*

“Được rồi, ít nhất cậu có thể tiết kiệm một chút tiền thuê thám tử mà, ha... ha...” La Lan quấy cà phê, hai mắt sáng lên trên chộc bạn tốt.

“Thật sự là như thế.” Phạm Di Nông cười khổ, cô từ thời kì trung học liền mê đắm người lập ra TMR - Lữ Hạo Đình.

Nói mê, đương nhiên không phải nói đến loại sùng bái đến điên cuồng các thần tượng, cô là bội phục anh qua các trò chơi điện tử, cô có sự quyết đoán của anh trên thương trường, càng bội phục anh đã sáng tạo ra vương quốc game TMR.

Nói cách khác, vì Lữ Hạo Đình mà miệng cô thường mắng không thôi – tổng giám đốc, chẳng qua cô cho tới bây giờ không nghĩ tới tổng giám đốc còn trẻ tuổi như vậy.

“Này, cậu vào công ty nhiều năm như vậy, chẳng lẽ chưa từng gặp tổng giám đốc của các cậu sao?”

“Chưa thấy.” Di Nông liếc cô ấy một cái, phần nộ mà bỏ thêm vào ly của mình hai thìa đường.

“Làm sao có thể chưa từng thấy chứ?” La Lan vẽ mặt khoa trương nhìn cô. “Cậu mấy năm nay tại công ty kia làm gì thế? Mỗi lần nghe cậu nói ông tổng giám đốc của các cậu, mình còn nghĩ tới cậu cùng anh ta có rất nhiều thù hận đấy, anh không phải thường thường ngại này ngại kia, phiền toái đòi mạng sao?”

Phạm Di Nông tức giận nhếch khoé miệng nói: “Mình không cần mỗi ngày đến công ty đi làm, trên cơ bản trình báo tiến độ cũng là chủ nhiệm, dù thế nào cũng không tới phiên nhân viên còn con chúng mình, nói gì đến thấy anh ấy?”

“Cậu không phải vô cùng mê đắm anh ta sao? Chẳng lẽ cậu chưa từng thấy anh ta trên báo hay trên các phương tiện truyền thông sao?” La Lan trông vẫn như không thể tin được.

“Khi trung học, mình thấy một số ảnh chụp trên báo, nhưng mà nói thật là mấy bức ảnh kia quá mờ. Thế nên, đến trước buổi sáng hôm qua, mình vẫn cứ tưởng anh ta phải năm sáu mươi tuổi.” Cô dùng sức khuấy cà phê, nhìn khi thêm sữa vào thì cà phê chuyển sang màu nâu.

“A, vậy cũng thật tốt.” La Lan trong mắt không dấu được hứng thú, không thể bỏ qua kịch vui hỏi: “Đúng rồi, vậy cậu còn muốn thực hành kế hoạch săn chồng của cậu không?”

Phạm Di Nông nhếch miệng, nhú mi, mới giương mắt nhìn bạn tốt nói: “Đương nhiên muốn, mình thật vất vả mới gặp được một người thuận mắt, làm sao có thể tùy tiện buông tha. Nói tiếp, mình vì sao muốn bỏ cuộc? Bởi vì anh là tổng giám đốc sao? Hay là bởi vì anh là chủ tịch TMR? Nếu bởi vì anh là tổng giám đốc, trên cơ bản dựa trên công việc mình thực tôn trọng năng lực của anh ấy.”

Cô tiếp tục khuấy cà phê, nhún nhún vai nói: “Tuy rằng anh ấy có đôi khi quá mức độc đoán, bá đạo, ngoan cố, xấu xa, không phân rõ phải trái, lại quá đáng đến cực điểm, nhưng đa số thời gian, anh ấy đưa ra ý kiến là đúng, nhưng phương pháp thông báo thì quá mức trực tiếp. Nhưng hôm nay nếu mình có vấn đề, mà đối phương, vô luận là ông chủ hoặc tình nhân, mình tình nguyện anh ấy trực tiếp một chút nói cho mình biết mà không cần quanh co lòng vòng, đi một vòng lớn còn biểu đạt không rõ ràng.”

“Cho nên nói, ngược lại có thể xem như ưu điểm của anh ta phải không?”

Phạm Di Nông nhướng mi, “Rốt cuộc, về phần anh ấy là chủ tịch TMR, không phải tốt lắm sao? Ít nhất, nếu mình thực sự gả cho anh ấy, đại khái về sau sẽ không phải lo ăn mặc.”

“Di Nông, nói thật, trừ bỏ những điều này, cậu đối với anh ta hiểu biết tới đâu?” La Lan chống cằm, vẽ mặt tò mò. Cô biết cá tính bạn tốt, Di Nông luôn biết chính mình muốn là cái gì, bất quá vì ngửa vạ nhất, trước tiên cô vẫn phải xác nhận bạn tốt đối với sự kiện này rốt cuộc nghiêm túc tới mức độ nào, dù sao, đại sự cả đời cũng không phải có thể lấy làm vui đùa.

Uống một ngụm lớn cà phê, Phạm Di Nông lấy từ túi ra một tập tư liệu nói: “Mình ngày hôm qua vừa về tới nhà, liền lên mạng nhờ một người bạn giúp mình sưu tầm tư liệu người phụ trách TMR. Kết quả tìm được một xấp lớn, danh nhân có khác, nhờ có cậu ấy mà, tại đây, anh ấy là người như thế nào, trong cuộc đời tham gia những trận đấu máy tính như thế nào, cho đến cả nhà lớn nhỏ của anh họ gì, tên gì, năm nay bao tuổi, trong nhà có bao nhiêu anh chị em, thậm chí cuộc hôn nhân từ năm hai mươi lăm đến hai mươi tám tuổi không kéo dài của anh. Gắn được một cái xe tải, cậu dự đoán được nơi này

cơ hồ đều có.”

La Lan nhận tư liệu, một bên nghe cô nói, một bên lật xem. Phạm Di Nông vừa dừng một chút, chợt nghe cô cười ra tiếng, chỉ vào một đoạn trong đó nói: “Oa, thật sự là thật, thế nhưng ngay cả anh ta thích ăn cái gì đều có, thật là thần kỳ, ha ha...”

“Đúng vậy, cảm tạ internet không có biên giới.” Cô buồn cười đùa cợt, tiếp theo lại nói: “Xem phía dưới đi, trọng điểm là nơi đó.”

La Lan đọc dọc xuống dưới, hai mắt nhất thời sáng ngời, rốt cục đã biết vì sao sáng sớm Di Nông dựng cô từ trên giường dậy để đến đây.

Bởi vì, trên tư liệu liệt kê loại hình cô gái mà người đàn ông hoàng kim độc thân thích. La Lan nhìn lướt nhanh qua, thiếu chút nữa cười ra tiếng. Ngoại trừ một chút tiểu tiết bên ngoài, Di Nông dường như đáp ứng mọi điều kiện. Nhưng mà có một điều, cố tình lại là vết thương trí mạng của Nông Nông, nhưng lại là sở trường của La Lan – Thực nữ.

Phạm Di Nông - thiện lương? Đúng vậy

Đáng yêu? Đúng vậy.

Thật thà? Đúng vậy.

Nhưng thực nữ...?

Di Nông cái gì cũng có thể có một chút, nhưng muốn cô thực nữ?

Này thôi, chờ mặt trời mọc từ hướng tây có khả năng còn mau hơn một chút.

Căn cứ vào sự hiểu biết của La Lan với Phạm Di Nông mười mấy năm, hai từ “thực nữ” và “Di Nông” hoàn toàn không có một chút gì liên quan đến nhau hết.

Đương nhiên chính La Lan cô cũng không tốt hơn bao nhiêu, bắt quá, cô cùng Di Nông có điểm không giống nhau, ở những thời điểm tất yếu, cô sẽ đóng kịch, cũng thành thói quen, cho dù đêm cô đột nhiên xuống tới lễ hội hoàng gia Anh quốc, cô đại khái cũng có thể vui vẻ. Nhưng Di Nông lại không giống vậy, nếu loại chuyện này phát sinh, Phạm Di Nông chắc chắn là trước tiên tìm một góc đứng, sau đó sẽ tìm một cái ghế dựa ngồi, không đến ba mươi phút cô ấy nhất định bắt đầu ngáp, nếu vừa vặn vài ngày không ngủ, cho dù nữ vương Anh quốc đứng trước mặt cô ấy, tiểu thư này vẫn có thể ở trên ghế ngủ ngon lành.

Hơn nữa ngoại hình của Di Nông... Nói thực, Di Nông không phải bộ dáng khó coi, diện mạo của cô không phải tuyệt mỹ nhưng là còn có thể coi là dễ nhìn, chẳng qua Phạm đại tiểu thư sống hai mươi tám năm, trần điểm cho khuôn mặt mình, chỉ có duy nhất là son môi mà thôi.

Di Nông không trang điểm, không mặc váy, nhưng không vì thế mà có thể nói cô cầu thả, trong công việc cô thực sự nghiêm túc nhưng trong cuộc sống cô có chút lười nhác mà thôi. Đơn giản mà nói, Phạm Di Nông nửa điểm những gì một cô gái cần có thì không có, càng miễn bàn muốn cô ấy làm thực nữ.

Bắt quá nói trắng ra, đàn ông muốn cô gái giống thực nữ, nói thực nữ là dễ nghe, chú trọng bên ngoài mới là thật.

Mà điểm này, đúng là La Lan có thể giúp Di Nông, cô trước đem về ngoài Di Nông xử lý tốt, mức độ thấp nhất cũng phải biến cô ấy “thoạt nhìn” giống như thực nữ mới được.

Nhìn bạn tốt kết giao nhiều năm, La Lan gương cao mi, khẽ cười nói: “Đây sẽ là một công trình vĩ đại đây.”

“Minh biết.” Phạm Di Nông cười khở, tay cầm lấy thìa, vẫn như cũ phiến chán khuấy cà phê. “Tin tưởng mình, mình thật sự biết...”

“A, biết là tốt rồi, bắt quá cậu yên tâm, cho mình thời gian ba ngày, bọn mình sẽ đem cậu thay đổi.”

“Bọn mình?” Di Nông nghi hoặc giương mi, “Ai?”

“Còn ai nữa, cậu sẽ không nghĩ đến chỉ dựa vào một mình mình sẽ thành công chứ? Mình cũng không lợi hại như vậy đâu, nếu chỉ có một buổi tối, mình còn có thể chống đỡ giữ thể diện, nhưng mình không phải là kẻ ngốc...” La Lan cười khẽ, lấy điện thoại di động ra, vừa nói vừa nhanh chóng bấm một dãy số, vừa nhìn cô nói: “Đương nhiên không thể thiếu chị em tốt khác của chúng ta!”

Cái gì? Chị em tốt? Làm ơn, để cho những người khác biết, cô sẽ bị cười chết!

Phạm Di Nông trừng lớn mắt, duỗi tay ra muốn cướp điện thoại ngăn cản cô ấy, đáng tiếc điện thoại đã thông, La Lan cười nhảy qua, lui từng bước né tránh ma trảo của cô, đưa điện thoại tiến đến bên tai cười nói: “Này, Uy Uy sao?”

“Ai vậy?” âm thanh lười biếng của Lâm Khả Uy theo di động mơ hồ truyền tới.

“Cậu còn đang ngủ? Đừng ngủ, rời khỏi giường ngay đi!”

“La Lan...” Phạm Di Nông đỏ mặt kích động muốn cướp điện thoại, đáng tiếc tay chân không dài, thế nào cũng không thể với tới được.

“Người đang kêu to như gà là Di Nông sao?”

“Đúng vậy, Di Nông của chúng mình phát xuân, ha. . .ha...” La Lan một bên né tránh tay Di Nông, một bên nhìn đồng hồ phía dưới, cười nói: “Hiện tại là chín giờ sáng, một lát nữa mình sẽ đến nhà Di Nông, cậu chuẩn bị tốt đồ đi, nhớ rõ mang đầy đủ đồ nghề kiếm sống, đúng rồi, còn những người khác cũng vậy, mọi người buổi tối gặp ở chỗ cũ!”

Di Nông thật vất vả giương đồng kích tây cướp được điện thoại, ai ngờ cô vừa mới “Alo” một tiếng, lại nghe đến điện thoại đã truyền đến tiếng “Bíp... bíp...” âm thanh cắt đứt liên hệ, khuôn mặt cô nhất thời suy sụp, rất có cảm giác khóc không ra nước mắt.

Xong rồi, lúc trước tìm La Lan hỗ trợ, cô cũng đã chuẩn bị sẽ bị cô gái này trêu chọc cả đời, bắt quá lại hồng bét, ai biết được cô ấy sẽ tìm tới những người khác! Như thế rất tốt, xem đi xem đi, từ nay về sau cô sẽ khó lật mình trong đám chị em này.

Ồ... Thật muốn khóc quá đi...

*

Bị La Lan kéo về căn phòng của mình, Phạm Di Nông mang bộ dáng nhận mệnh.

Căn cứ tư liệu cô sưu tập đến từ trước, vị bạch mã vương tử của cô, hiển nhiên là có chút ưa thích sạch sẽ, là người công và tư rõ ràng. Trước kia anh kết giao phụ nữ, bao gồm cả vợ trước, đều cùng một loại hình.

Anh thiên vị những cô gái có tiếng là thực nữ, không nhất định phải ôn nhu hiền thực, nhưng phải đi đứng nhẹ nhàng, có thể ứng đối tốt, xã giao phải giỏi, đương nhiên tất cả tiêu chuẩn cơ bản chính là hành vi cử chỉ phải tao nhã.

Cô muốn khiến anh chú ý, điều kiện hàng đầu đương nhiên đem chính bên ngoài cô đem thay đổi tốt, mà này, chính là nguyên nhân chủ yếu cô tìm đến cô giáo La kia.

Bắt quá mới qua nửa ngày, Phạm Di Nông đã bắt đầu có chút hối hận.

Đứng ở trong chính căn phòng nhỏ của mình, Phạm Di Nông có chút vô lực nhìn La Lan cao hơn mình một cái đầu đang khom người thăm dò đem T-shirt cùng quần bò từng cái tháo ra khỏi mắc treo, vứt vào trong túi rác màu đen, miệng còn không quên nhắc đi nhắc lại: “Từ hôm nay trở đi, cậu mỗi ngày đều phải mặc vậy, còn có, nhớ rõ khi ngồi xuống đem chân khép lại, không được mở ra, thẳng lưng, hóp bụng...”

(Hự... La Lan tỷ ơi, muội không có tiền mua váy 0_o! Kiểu nì muội không câu nổi soái ca ak?TT^TT - Tỷ tư vấn cho muội với. La Lan: Đẹp... Tự xử đi. MT: khóc...)

Di Nông theo lời của cô ấy làm, bắt quá vẫn nhịn không được lẩm bẩm nói: “Làm ơn, cậu kế tiếp sẽ không muốn bảo mình muốn bất cứ khi nào có thể, mang từ điển lên đỉnh đầu tập đi chứ?”

“Không cần” La Lan quay lại nhìn cô, nhếch miệng cười nói: “Không cần bất cứ khi nào có thể, chỉ cần ở trong phòng mang là được rồi.”

Di Nông nghe vậy không khỏi liếc mắt.

La Lan quay đầu tiếp tục dọn sạch tủ quần áo của cô, vừa nói: “Chúng mình đợi lát nữa đi mua váy, làm ơn, y phục có thể nhìn vừa mắt của cậu thực sự là ít ỏi.”

“Mình không hay đi ra ngoài.” Cô không cho là đúng, nhỏ giọng lẩm bẩm.

Đột nhiên lôi ra một bộ quần áo thể thao, La Lan không thể tin được kêu lên: “Ông trời ơi, thế mà ngay cả quần áo thể thao của trường cũng giữ lại, cậu đem giữ lại làm gì? Làm vật kỷ niệm hay là đồ gia truyền a?”

“Cái đó... Bộ quần áo kia mặc rất thoải mái mà...”

La Lan chớp mắt mấy cái, trách móc: “Trời ạ, cậu sẽ không nói với mình là cậu bây giờ còn mặc quần áo này đi ra ngoài chứ?”

“Mình...” Di Nông sợ hãi trả lời: “Dù sao chỉ là xuống tầng dưới thôi, còn muốn thay quần áo thật là phiền toái, hơn nữa nó còn chưa có bị hồng...”

“Chưa bị hồng?” La Lan ngây người ngẩn ngơ: “Có ý gì?”

“Chính là còn không bị hồng, quần áo không bị hồng mình còn có thể mặc, đương nhiên sẽ tiếp tục mặc.” Phạm Di Nông nhìn La Lan, còn thật sự trả lời.

La Lan há miệng, đột nhiên không biết nên nói cái gì, quần áo không bị hồng là còn có thể mặc, đúng vậy, nhưng cô còn tưởng rằng loại người cho rằng y phục phải mặc hồng mới có thể vút đã sớm tuyệt tích ở Đài Loan, không nghĩ tới ở bên cạnh bản thân còn một người lập dị như vậy.

Làm ơn, chính tủ quần áo của cô căn bản không tìm thấy y phục nào vượt quá một năm, trên thực tế, có thể tìm được qua một mùa đã là hiếm lắm rồi.

Trùng lớn mắt nhìn bạn tốt, cô một lúc lâu mới nói: “Trời, mình thật không dám nghĩ cậu mấy năm nay sống như thế nào...”

Di Nông nhún vai, từ chối cho ý kiến, nói: “Cứ như vậy sống thôi.”

La Lan vô lực đáp trả bằng một tiếng cười, thật sự là phục vị tán tiên vô địch thế kỷ này.

(Tán tiên: một vị tiên bắt từ nhưng có địa vị thấp. Bản gốc: 散仙 ->< ! Mình tra trên google đọc mà không hiểu nổi cái từ này. Không biết ghép thế nào với ngữ cảnh. Các cô thông cảm nha.)

Tiếp theo, La Lan tiếp tục dọn sạch tủ quần áo Di Nông, cơ hồ dọn sạch hết quần áo, buổi chiều hôm đó, liền mang theo Di Nông – người coi đạo phở là ác mộng – đi dạo tìm đồ ở khu bách hoá và tiệm quần áo, trang sức, đi cho đến khi Di Nông cảm thấy chân không còn chút cảm giác, La Lan mới rút cục thả cô một lần, đáp ứng những đồ cần mua khác có thể chờ ngày mai tiếp tục.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Gặp Đã Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Tiếng nhạc nhẹ nhàng, ánh mặt trời âm áp chiếu xuyên qua khung cửa kính.

Trong thời tiết xuân hạ luân phiên này, khó có được thời tiết vân đạm phong thanh như thế này.

(Vân đạm, phong thanh: Mây bay, gió nhẹ, ý chỉ thời tiết đẹp)

Không biết từ bao giờ, khi anh đang làm việc luôn có thói quen để nhạc nhẹ, tuy rằng khả năng nghe lọt vào tai không có mấy bài, nhưng ít nhiều luôn có thể thư giãn tinh thần.

Cầm trong tay bản phác thảo thiết kế thư ký Diệp vừa mới đưa lên, Lữ Hạo Đình nhíu mày nhìn, tầm mắt hoàn toàn tập trung trên đôi giày.

Những ngày qua, anh mặc dù không cố ý đi tìm cô ở phòng khai thác, nhưng trong đầu lại vẫn một mực nghĩ về những gì cô đã nói đêm đó. Lúc cô nói đến về giày, anh mơ hồ có cảm giác quen thuộc, nhưng đến ngày hôm nay, anh mới đột nhiên nhớ tới đúng là mình từng yêu cầu một người về đi về lại đôi giày trong bản thiết kế. Vì thế anh mới nói thư ký Diệp đem bản phác thảo đó đưa đến để anh xem lại. Kỳ thật, bản thiết kế phác thảo cô nộp đã được duyệt trước khi tiệc rượu diễn ra, lúc này muốn Diệp thư kí mang tới nữa chẳng qua bởi vì anh tò mò mà thôi.

Tò mò cái gì? Đương nhiên là tò mò cô gái như cô, sẽ về nó như thế nào.

Kết quả như thế nào? Nói thực ra, là rất tốt.

Giờ phút này, trong tay anh là một tiểu tinh linh nghịch ngợm với đôi giày xanh nhạt. Làm cho anh kinh ngạc, chính là: tiểu tinh linh đó thoát nhìn có đôi chút giống cô: đuôi tóc hơi xoắn, đôi môi cong cong, còn có đôi mắt đen to tròn nhìn thật vô tội.

Anh không tiếng động cười cười, khó trách ngày đó khi thấy cô, theo bản năng cảm thấy cô giống tinh linh, nguyên lai là có quan hệ với bức vẽ này của cô.

Tối hôm đó, cô trang điểm, cùng với bức vẽ tinh linh này có khác chẳng cũng chỉ là trên lưng cô không có một đôi cánh chim xanh nhạt trong suốt.

Phía dưới bản vẽ có một chữ viết theo lối thảo, hiển nhiên là tên tiếng anh của cô.

*Lối viết thảo: một kiểu viết chữ Hán của người Trung Quốc.

Anh lật xem tư liệu mà thư ký Diệp kèm theo bản vẽ.

“Phạm Di Nông” Lữ Hạo Đình nhíu mày đọc thăm tên của cô, rất nhanh xem qua hồ sơ cá nhân của cô. Đang nhìn sự nghiệp to lớn ở trong công ty của cô, đồng thời, anh cũng dần dần nhớ ra vị nhân viên có năng lực rất tốt này.

Căn cứ cách nói của quản lí phòng khai thác, cô có năng lực rất tốt, bất quá tính tình không tốt, nhưng hiển nhiên độ phối hợp trong phần lớn thời gian đều rất cao, chỉ thỉnh thoảng gây chút khó khăn. Bất quá, nói thực, nhân viên phòng khai thác vị trí nào làm là tốt?

Anh nhớ rõ cô gái này, là vì những bản vẽ của cô đích thực làm cho người ta có ấn tượng rất sâu sắc. Cô từ trước đến nay dùng màu sắc vô cùng phá cách, không chỉ hình vẽ đẹp mà còn rất phù hợp với thị trường. Còn nữa, nói thật ra, cô vẫn là một trong những người anh trả lại thiết kế ít nhất.

Lữ Hạo Đình cầm tách cà phê uống một ngụm, cười cười nhìn bức vẽ, không nghĩ tới người bị trả lại ít thiết kế nhất lại mắng anh là một người biến thái, bảo thủ. Xem ra, biệt danh của anh trong miệng những người khác đại khái cũng không dễ nghe chút nào.

Làm anh kinh ngạc chính là, anh trước vẫn nghĩ đó là nam, cho tới bây giờ, anh mới biết được người đưa lại là nữ. Đương nhiên, điểm ấy cũng không làm anh bị quấy nhiễu, trên thực tế, tâm tình anh còn vì vậy mà vui vẻ.

Có cảm giác không giải thích được... Cùng chút hưng phấn?

“Này, Lữ đại gia, hồi hồn!”

Nghe tiếng, anh vừa ngẩng lên nhìn, liền thấy Tiểu Ngũ đưa tay rút đi bản phác thảo trong tay anh, nói: “Xem cậu mắt hồn mất vía, đang nhìn cái gì?” Đột thấy bản phác thảo trong tay, bất giác oán giận kêu: “Oa trời, sao lại là trò chơi điện tử, làm ơn, cậu sẽ không bình thường được chút, xem chút Playboy sao?”

“Hiện tại là thời gian đi làm.” Anh trả lời, không cảm thấy mất hứng vì sự trêu chọc của bạn tốt.

“Chính là thời gian đi làm mới muốn cậu xem ảnh chụp, nếu tan tầm thì còn làm điều này sao? Đương nhiên là trực tiếp ra đường đi tán gái rồi!” Ngũ Từ Thanh đưa tay kéo ghế dựa ngồi xuống, bắt chéo chân, nói: “Mình nói này ông chủ, cậu đôi khi cũng nên thả lỏng một chút, hít thở không khí, không cần vì bản thân là lão tướng mà cả ngày buộc mình ở công ty, ngẫu nhiên cũng nên đi ra ngoài chơi, đi của gái, điều hoà tinh thần và thể xác.”

“Điều hoà tinh thần và thể xác?” Anh nhướn mày, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Mình kiếm là tiền mồ hôi nước mắt, không có hứng làm kẻ ngốc.”

“Thế sao?” Tiểu Ngũ tắc lưỡi, đột nhiên tiến lên một chút, cười nói: “Sáng sớm hôm sau tiệc rượu, cậu cũng không chỉ kêu một phần ăn sáng. Như thế nào, cô gái kia không phải một cô bồ mới của cậu sao?”

(nguyên bản tiếng trung là: 马子)

Lữ Hạo Đình trợn trắng mắt, cũng biết người này ranh rồi, không lên diện tam bảo*.

(không tự nhiên mà tới thăm)

“Cậu làm sao mà biết không phải mình ăn một mình?” Anh rút rút bản phác thảo trên tay Tiểu Ngũ lại, kẹp lại vào trong tập tài liệu.

Tiểu Ngũ hắc hắc cười gượng, vẻ mặt vô tội nói: “Mình chỉ trùng hợp nghe được.”

“Mình nhớ khách sạn cậu có nội quy là không cho phép bàn tán về khách.” Anh buồn cười nhắc nhở bạn tốt.

“Khách sạn cũng có một nội quy khác, muốn để khách xem như ở nhà, có cảm thụ như về nhà. Nhưng nếu có chút khác thường, báo cáo với cấp trên.” Tiểu Ngũ cáo già nói: “Cậu, vị khách hàng lâu năm đến nghỉ vẫn luôn luôn một mình một người, quản lý của chúng mình thấy có người ra vào phòng cậu, đương nhiên là muốn thân thiện một chút. Được rồi, hãy bớt nói nhảm đi, cậu cũng nhanh nhận tội đi, lão đại, cô gái kia rốt cuộc là ai? Cậu quen ở đâu?”

Lữ Hạo Đình lắc đầu khẽ cười, hất nước lạnh nói: “Cô ấy là nhân viên của công ty, ở tiệc rượu có chút say, nên mới để cô ấy ở trong phòng ngủ một đêm.”

“A?” Tiểu Ngũ sững sốt một chút, thấy vẻ mặt thản nhiên của Lữ Hạo Đình, đột nhiên có chút bức bối, vô lực nói: “Này, không phải là cậu cả đêm không động vào người người ta một chút nào đấy chứ?”

Đương nhiên không phải là không chạm một chút nào.

Nhớ tới tình huống hoang đường tới hôm đó, anh bất giác có chút mỉm cười thần bí, bất quá cười thì cứ cười, anh cũng cảm thấy không cần thiết để cho người báo tin siêu cấp cho nhà anh biết, bởi vì vị kia - mẹ nuôi của Tiểu Ngũ, cũng chính là mẹ của anh, chắc chắn sẽ liên hoan.

Cho nên anh cười nhưng không nói, làm cho Ngũ Từ Thanh hiểu nụ cười này chính là câu trả lời: ‘Chuyện gì cũng chưa phát sinh.’

“Chậc, mình còn tưởng lần này thu được một chút lợi chứ.” Tiểu Ngũ thấy nụ cười kia, vô lực oán thán không thôi.

Thấy cậu ta còn vẻ mặt luyến tiếc, Lữ Hạo Đình nhướn mày hỏi: “Làm sao, cậu lại cùng mẹ mình cá cái gì?”

“Tháng sau để cô sử dụng Lục Thính làm triển lãm tranh Trung Quốc.” Tiểu Ngũ cười khò, âm thầm tiếc nuối mất đi một khoản thu rất lớn, không khỏi oán giận nói: “Mình nói này, cậu chẳng lẽ chưa từng nghĩ tới việc tái hôn sao?”

Nghe vậy, anh gạt nhẹ khoe miệng, cười mĩa mai hỏi: “Loại sự tình hôn nhân này, cả đời thử một lần là đủ rồi, mình không cảm thấy cần thiết thử lại một lần nữa.” Tiểu Ngũ nghe xong, không khỏi dựa trở lại trên ghế dựa, âm thanh đau xót nói: “Haizz, cậu cùng mẹ nuôi quả nhiên là mẹ con, khi mình nói với cô chuyện này, cô cũng nói như vậy với mình.”

“Nói cái gì?”

Tiểu Ngũ đưa hai tay lên gãi sau đầu, bắt chéo chân nói: “Chính là loại sự tình hôn nhân này, cả đời một lần là đủ rồi, bà không cảm thấy cậu nên thử một lần nữa.” Lữ Hạo Đình sững sốt, không những không vì mẹ mình thấu hiểu tâm tư như vậy mà thấy vui mừng, ngược lại cảm thấy có chút khổ sở cùng áy náy.

Sau sự kiện phát sinh năm đó, mẹ luôn luôn bên cạnh anh, chăm sóc anh, bà không phải không nghĩ tới việc anh tái hôn, cũng không phải không nghĩ đến việc ôm cháu nội, chính là bà biết anh tổn thương quá sâu sắc, tuyệt đối không muốn bước vào phần mộ hôn nhân một lần nữa, cho nên bà không bắt buộc anh, cũng chưa bao giờ nói với anh về chuyện hôn nhân.

Anh biết vài người bạn tốt cùng trường mẹ đều lần lượt trở thành bà nội, anh cũng thấy mẹ nhìn con cái nhà người khác mà trong mắt khó nén tiếc nuối, chỉ là anh luôn giả vờ như không thấy. Nhưng hôm nay nhớ tới, anh mới đột nhiên phát hiện mình dường như quá ích kỷ...

Ba mươi lăm, nói già cũng không già, nói trẻ cũng không còn là độ tuổi còn trẻ.

Bảy năm trôi qua, gương mặt người phụ nữ kia anh đã sớm không còn nhớ một chút gì, trừ bỏ vết thương trên đùi, trừ bỏ sự xấu hổ cùng giận dữ ngày dần nhạt, trừ bỏ làm cho người nhà anh cùng anh chịu khổ, thì ba năm hôn nhân gần gũi kia – chưa từng lưu lại chút gì.

Ngoài cửa sổ, trên trời mây trắng từ từ bay qua, anh nhớ lại cuộc sống tình cảm cần cỗi vài năm trở lại đây mà không khỏi cười khổ.

Anh đương nhiên cũng sẽ có dự vọng, bằng không tới hôm đó anh cũng sẽ không thiếu chút nữa làm cái việc không thể văn hồi, nhưng dự vọng chỉ là dự vọng, anh cũng không muốn nhất thời thuận lợi mà sinh chán.

Trải qua một lần giáo huấn hôn nhân, anh không có một chút ý niệm kết hôn nào trong đầu. Mà bước tiếp theo của quen bạn gái, bình thường là dự tính hôn nhân, mong muốn hứa hẹn, mong muốn cam kết, không dễ dàng có được tự do, anh thực sự không muốn chuốc lấy những thứ vô vị nhàm chán này vào người.

Bất quá, nếu nói chuyện tình cảm có thể không cần có công xiềng...

Anh khẽ cười, vì chính ý niệm vô si trong đầu.

“Này, mình còn nghĩ tới cậu đã thành Liễu Hạ Huệ, nguyên lai cậu còn chưa thành tiên!” Nghe Tiểu Ngũ lớn giọng, Lữ Hạo Đình lấy lại tinh thần, mới phát giác, vừa rồi thế mà anh lại bất giác nói ra miệng suy nghĩ của mình. Chỉ thấy Ngũ Tử Thanh nhích lại gần, vỗ vỗ bờ vai của anh cười gian nói: “Cũng chỉ là đàn ông mà thôi, ai không từng nghĩ như vậy?”

Lữ Hạo Đình nhìn Ngũ Tử Thanh, đột nhiên vô cùng nghiêm chỉnh nói với cậu ta: “Tiểu Ngũ, quen cậu nhiều năm như vậy, mình hiện tại mới phát hiện, cậu có thiên phú như vậy.”

“Thiên phú? Thiên phú gì?” Tiểu Ngũ nhếch mi, trên mặt hiện lên tò mò, nghĩ rằng mình cùng Lữ Hạo Đình quen biết nhiều năm, cũng chưa từng nghe thấy cậu ta nói ra một câu hay ho nào. Chỉ tiếc, anh không mang máy ghi âm, nếu không anh thật sự muốn ghi âm lại làm bằng chứng chứng minh.

“Thiên phú làm thương nhân.” Lữ Hạo Đình trong mắt loé lên chút giảo hoạt.

Tiểu ngũ mặt sáng ngời, còn chưa kịp vui mừng, chợt nghe anh đại gia lạnh lạnh bồi thêm một câu: “Cười lên thực gian.”

Vẻ tươi cười của Ngũ Tử Thanh trong nháy mắt đông cứng trên mặt, nhất thời nhìn có chút khổ sở.

*

Buổi tối, bảy giờ.

Tiệm cà phê Bạch Vân.

Trong tiệm ngọn đèn mờ tối, trong không khí là mùi hương cà phê nồng đậm

“Này, đây là sữa rửa mặt, đây là nước hoa hồng, đây là kem lót, đây là kem nền, bên cạnh hộp còn lại là phấn phủ, bên này là má hồng dùng với cọ, đây là chì kẻ mắt, đây là chì kẻ viền môi, đây là bấm mi và mascara, đây là mặt nạ, mặt khác đây là bông để dễ dàng xoa theo hình chữ T, đây là bọt mụn, cái thanh này là để sửa lông mi (cái đoạn này mình dịch phải seach google để xem hình ảnh, cực quá...), đại khái chính là như vậy, mình sợ cậu chưa rõ ràng lắm, nên có ghi chú những điều quan trọng, tuy rằng không phải đầy đủ hết, bất quá cậu chỉ cần biết hết mấy thứ này thì cũng là rất tốt rồi.”

Quan trọng? Không đầy đủ? Bày lên cả một bàn, thế nhưng coi như không đầy đủ?

Phạm Di Nông vẻ mặt hoảng sợ nhìn theo Lâm Khả Uy vừa đi vào liền đồ một đồng đồ mỹ phẩm ra từ trong một cái túi to, không hiểu sao lại có một cảm giác muốn vô cùng muốn rút lui.

Bên cạnh, La Lan nhìn ra cô bối rối, cười tủm tỉm trấn an nói: “Yên tâm, mấy thứ này đều rất đơn giản, cậu rất nhanh có thể học được.”

“Đơn giản? Học được?” Phạm Di Nông mở lớn hai mắt, trừng cái bàn chất đầy hộp lớn hộp nhỏ, không khỏi ôm một tia hy vọng cuối cùng xa vời. Đáng thương nhìn mấy người chị em tốt: “Các cậu nói giỡn phải không? Mình không cần phải học mấy thứ này chứ?”

“Ai nói giỡn với cậu, hiện tại thời đại này còn có cô gái như cậu đến tận hai mươi tám tuổi mới học trang điểm không? Mình làm chuyên viên trang điểm tám năm, cậu là một trong những cô bạn tốt nhất của mình, lại một chút kỹ thuật cũng không học được, nói ra thật sự làm cho người ta cười nhạo.”

(Bạn Uy Uy làm thợ trang điểm khá nổi tiếng, cặp của bạn ni iu nhau muk đến 10 năm mới nhận ra là mình yêu người mình. Đôi này dễ xuong lăm ^_^)

Lâm Khả Uy đem đồ trên bàn trang điểm đẩy đến trước mặt Phạm Di Nông phân loại, một chút cũng không cho Di Nông có cơ hội cự tuyệt. Nói giỡn, cô mong muốn điều này đã nhiều năm, cô gái này thật vất vả có chút thông suốt, cô nếu không thừa dịp này không chỉ bảo cô ấy, cô – Lâm Khả Uy – tên sẽ đảo ngược lại.

“Cái đó... Không nghiêm trọng như vậy chứ? A Phuong cùng Tiểu Vân không phải là cũng vậy, các cô ấy vẫn sống rất tốt không phải sao.” Nhìn trước mặt kia đủ loại các lọ với mọi màu sắc, Di Nông nho nhỏ biện hộ.

“Ai nói mình cũng vậy.”

Di Nông tiếng chưa dứt, chợt nghe phía sau truyền đến một câu, vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy Bạch Vân cột tóc đuôi ngựa bung mấy ly cà phê nóng đến.

Đặt mấy ly cà phê lên bàn, Bạch Vân ngồi xuống một bên, mặt không chút thay đổi nói: “Mình không trang điểm không có nghĩa là mình không biết.”

Một tiếng chuông khách vang lên, Chung Thục Phuong cũng gạt đầu xen mồm: “Đúng vậy, hơn nữa, điểm quan trọng là hai người chúng mình không chuẩn bị đi câu một kẻ gốc.”

“Nói thật hay, mình giống như một cô gái hám làm giàu vậy.” Di Nông chống cằm, miệng lâu bầu oán giận, nhìn một đồng trước mắt, bất giác âm thầm oán thán một tiếng.

Ngồi đối diện cô, Lâm Khả Uy lấy ra cuốn sổ, xé một tờ, một bên viết ra toàn bộ đồ trang điểm cùng cách dùng, một bên lạnh nhạt nói: “Chẳng lẽ không đúng sao? Tên kia là người có tiền, nếu muốn cưa đổ anh ta, cậu sẽ phải chuẩn bị tâm lý trước. Người người đều là bất quải, trừ bỏ vài người chúng ta, nào ai sẽ quan tâm xem cậu là thật lòng với anh ta hay là đơn thuần chỉ muốn làm giàu?? Nói lại, anh ta không chỉ là người có tiền mà còn là danh nhân, cậu nếu thật sự thành công gả cho anh ta, đời này để cho người ta bói móc là không thể tránh được.”

“Đúng vậy, cậu nhìn mình sẽ biết.” Chung Thục Phuong chớp chớp đôi mắt to, nhấm mũi nói: “Đơn giản là cha mình mở một công ty du lịch nho nhỏ, mình mỗi lần ra ngoài là sẽ có người chỉ trở, lần trước mình chỉ là không cẩn thận kéo cửa quá mạnh làm nó bị hỏng, thế nhưng có người nói mình là đại tiểu thư tính tình bừa bãi, thật trùng hợp trong nhà hàng lại có phóng viên đang ăn cơm, kết quả hôm sau lập tức được đăng lên báo, còn không phân biệt xanh đỏ, đen trắng thóa mạ mình, nói mình ý có tiền ức hiếp dân chúng thiện lương, thật sự xui xẻo tới cực điểm!”

Công ty du lịch nho nhỏ?

Các cô gái khác nghe được A Phuong hình dung thiếu chút cười thành tiếng. Lâm on, công ty du lịch Phi Tường nổi danh khắp nhiều nước là công ty du lịch hạng A, nếu như vậy vẫn kêu là nhỏ, vậy các cô cũng không biết nói cái gì mới kêu là lớn.

Dựa trên tường, La Lan châm điếu thuốc, hút một hơi, tiếp tục nói: “Thế nào, trước tiên nói về phía trước, chúng ta là chị em tốt, đừng bảo là bọn mình không có nhắc nhở cậu, hiện tại hết thấy đều còn chưa bắt đầu, cậu muốn rút lui vẫn còn kịp.”

“Đúng vậy, cậu có thể sẽ phải đau khổ đấy, Di Nông.” Chung Thục Phuong nuốt một miếng kem, vung thìa nói.

Phạm Di Nông liếc mắt, vô lực nói: “Thật đúng là cảm ơn các cậu đã cố vũ.”

“Là chị em nên mới nhắc nhở cậu, không phải chúng mình hắt nước lạnh vào cậu, nhưng mà đang nói để cậu chuẩn bị tinh thần trước.” Bạch Vân hai tay nắm ly cà phê ấm áp, cười nhẹ nói: “Nhưng nếu cậu thật xác định anh ta chính là vị chân mệnh thiên tử, bọn mình đương nhiên sẽ giúp cậu, đến lúc đó cho dù cậu khóc lóc chạy đến, bọn mình vẫn sẽ là nơi để cho cậu dựa vào, bằng không mọi người sẽ không ở đây tập hợp.”

“Hiện tại, trọng điểm là - cậu thật xác định sao?” Uy Uy ngừng tay cầm bút, ngẩng đầu nghiêm nghị nhìn bạn tốt hỏi.

Phạm Di Nông ngồi thẳng người, nhìn bốn bạn tốt, nghiêm chỉnh trả lời: “Mình xác định lần nữa, nhưng mà, nếu như mình không thử một lần, mình cả đời cũng sẽ không cam tâm.”

La Lan ngậm thuốc, cười một tiếng, lắc đầu nói: “Thật là phục cậu.”

Lâm Khả Uy khoe miệng cũng cong lên, có đôi khi, cô thật sự hâm mộ Di Nông, loại cá tính không biết trời cao đất dày là gì, không, hoặc là có lẽ nên nói thành dũng cảm tiến tới mới tương đối chính xác?

Phạm Di Nông cười ngọt ngào.

Thấy thế Lâm Khả Uy không nhịn được hắt nước lạnh: “Một khi đã xác định như vậy, vậy nhận mệnh mang hết toàn bộ những thứ này học đi, đừng cần nhàn nữa.”

“Thật sự điều này rất cần thiết sao?” Di Nông liếc chết giầy giữa.

La Lan hừ cười một tiếng, “Nếu hôm nay là người khác điều này có thể điều này không quan trọng, nhưng chính cậu cũng thấy được, trên báo chí, tạp chí đều nói bạch mã vương tử của cậu kia muốn là bề ngoài đoan trang, hiền thực, khí chất thực nữ tao nhã, mình mong muốn cậu ít nhất là phải biết trang điểm cho mình, nếu nói về thời gian gần chúng mình còn có thể giúp cậu, nhưng là cậu muốn gả cho anh ta cả đời, cũng không thể bảo chúng mình cả

đòi mỗi ngày buổi sáng đều đăng môn bán phỏng giúp cậu trang điểm đi?”

(Đăng môn bán phỏng: tới cửa phòng chào hỏi, gặp mặt)

Di Nông nghe vậy khuôn mặt đầy suy sụp, chỉ có thể nghe lời.

“Tốt lắm, đừng lãng phí thời gian, các chị em, bắt đầu đi.” (Edit bởi Diễn Đàn Lê Quý Đôn) La Lan một lần nữa mặc áo khoác ngoài vào, cầm chiếc túi da GUCCI trên ghế, giao nhiệm vụ: “Bây giờ, Uy Uy trước tiên phụ trách hướng dẫn Di Nông trình tự trang điểm. Tiểu Vân, cậu sẽ dạy Di Nông phân biệt các loại cà phê, bởi vì Lữ Hạo Đình vô cùng để ý cũng vô cùng soi mói cà phê, cho nên cậu còn phải dạy cậu ấy pha như thế nào. Minh đây tiếp tục giúp Di Nông đi mua quần áo cùng phụ kiện.”

Cô nói đến một nửa, Chung Thực Phụng đột nhiên kéo ống tay áo La Lan, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi: “Lan, mình phải làm cái gì?”

“Ngoan ngoãn ngồi đừng nhúc nhích.” Uy Uy thốt lên một câu.

“Đừng làm hỏng bất kì vật gì.” Bạch Vân thêm vào.

Di Nông im lặng cố nén lại nụ cười, lại nhìn không được ý cười trên mặt.

A Phụng bĩu môi, La Lan tuy rằng cũng rất muốn cười, bất quá vẫn là chạy nhanh nói: “Đừng đùa với cậu ấy. A Phụng, cậu là quan trọng nhất, chúng mình lúc này đây phải hoàn toàn dựa vào cậu.”

“Thật vậy sao?” A Phụng mở to mắt, lòng tràn đầy chờ mong hỏi.

“Đương nhiên là thật, mà Chung gần nhất không phải là vừa học được mặt chước, thường tìm cậu đánh bài sao? Cậu lát nữa trở về, phải nhớ rõ bảo má Chung đi tìm...” Cô kéo A Phụng ra bên ngoài cửa tiệm, đồng thời khò quên dặn dạy, chỉ chốc lát sau đã đi ra ngoài cửa.

“Tốt lắm, cậu ấy đi rồi, chúng ta bắt đầu thôi.”

Uy Uy nói xong cong cong khoe miệng, Di Nông lại rùng mình một cái, không hiểu làm sao mà khắp người phát lạnh.

“Tới đây, mình lặp lại lần nữa, cậu đem toàn bộ những thứ này nhớ lại. Đây là sữa rửa mặt, đây là nước hoa hồng, đây là kem lót, đây là kem nền, bên cạnh hộp còn lại là phấn phủ, bên này là má hồng cùng với cọ, đây là chì kẻ mắt, sau đó đây là...”

Thanh âm lạnh lạnh của Uy Uy lần nữa vang lên trong tiệm cà phê, Di Nông chỉ thấy cô ấy cầm lấy một lại một bình đủ loại màu sắc cùng tất cả hộp lớn nhỏ cùng cọ phấn dài ngắn, cô nhìn đến hoa cả mắt...

*

Bạch Vân nhìn trên bàn, cầm một lon nước uống đã mở đưa cho Uy Uy ngồi bên tường xem cảnh đêm Đài Bắc.

Lâm Khả Uy linh hoạt tiếp được, nhìn tên trên lon, “Coca?”

“Mình nhớ rõ cậu thích uống nó.” Bạch Vân đi đến bên cạnh, mở một lon khác, uống một hơi, tiếp theo ngồi xuống cùng Uy Uy xem cảnh đêm đang dần hiện ra dưới lớp mây hồng.

Nhìn coca trong tay, Uy Uy nói, “Không nghĩ tới cậu còn nhớ rõ.”

“Mình vẫn nhớ, nhưng mà đây là Di Nông nhắc nhở mình mua về.” Bạch Vân mỉm cười, chỉ xuống Phạm Di Nông ngồi trên ghế ngủ, “Mới vừa rồi khi chuẩn bị đóng cửa tiệm về nhà, cô ấy gọi điện thoại muốn mình thuận tiện mang về.”

Lâm Khả Uy nhếch mi, cũng quay đầu lại nhìn cô gái tay cầm trình tự hoá trang đã muốn ngủ, nhìn không được cười khẽ một tiếng: “Cậu ấy có đôi khi thực làm cho người ta kinh ngạc, không phải sao?”

“Đúng vậy.” Bạch Vân chống cằm, cùng nhìn bạn tốt của hai người, “Rất bội phục cậu ấy ở sự dũng cảm như thế, đúng không?”

“Cậu nói cô ấy là người vô cùng thích lãng mạn này... chỉ vì... Cô ấy nói như thế nào, thanh âm đàn ông kia dễ nghe tới cực điểm? Hay là nhất kiến chung tình? Nếu vì thanh âm đàn ông kia thì mặc kệ, không quá mấy năm anh ta sẽ bắt đầu có nếp nhăn, bắp thịt không còn săn chắc, liệu cô ấy vẫn quyết định ngoài anh ta thì không lấy, chết đều muốn theo đuổi anh ta bằng được sao?” Uy Uy kéo nắp xong, uống coca, trong mắt mang theo ý cười nói: “Nếu là điểm ấy, mình sẽ không.”

“Ít nhất cậu ấy chịu thử, so với vài người chúng ta đều dũng cảm hơn.” Bạch Vân tự giễu cười.

“Thật sự như thế.” Lâm Khả Uy một tay chống tường, một tay cầm lon coca nhìn lên bầu trời đêm Đài Bắc không có mấy ngôi sao, nhẹ uống một ngụm.

“Này, cậu gần đây có khoẻ không?”

“Cũng khá tốt, chính là tiếp nhận làm vài case, tương đối bận một chút. Cậu thì sao?”

“Cũng không kém nhiều lắm đi.” Bạch vân nhún vai, nhìn Phạm Di Nông ngủ say, đột nhiên hỏi Lâm Khả Uy : “Kỳ thật cậu có từng nghĩ tới rằng, nếu không phải trước khi tốt nghiệp Di Nông cầm V8 hỏi mọi người kế hoạch tương lai của bản thân, thì chúng mình có thành tựu như ngày hôm nay không?”

Uy Uy nhướn mày, nở nụ cười: “Có nhớ, mình nhớ rõ bản thân sau đó mới thật sự nghĩ đến tương lai mình nên làm cái gì, sau đó thương lượng một hồi với mẹ mới quyết định phát triển sự nghiệp theo hướng chuyên viên hóa trang. Cậu hẳn là cũng như thế?”

“Đúng vậy, lúc ấy ngẫm lại cô nói cũng đúng, nếu thực sự không gả đi được, dù sao cũng phải tính toán cho chính mình, cho nên sau khi tốt nghiệp liền bắt đầu kiếm tiền vốn ban đầu, sau lại thấy tiệm cà phê này muốn bán đi, mình mới có tiền mua lại cửa tiệm này.” Bạch Vân kéo lại mái tóc bị gió thổi tán ra, tiếp tục nói: “Mình nghĩ A Phương cùng La Lan đại khái cũng như thế”

“Uh, La Lan nếu không phải sớm hiểu được điều ấy, cậu ấy cũng sẽ không thoả hiệp về nhà tiếp quản sự nghiệp bà mối. A Phương cũng vậy, bất quá nhà cậu ấy có tiền, có làm hay không cũng không khác nhau mấy, nhưng thật ra, chính cậu ấy cũng từng nói với mình, trong nhà mọi người vẫn luôn xem cậu ấy là một đứa trẻ, cũng không nghe ý kiến của cậu ấy như thế nào, mỗi lần mở miệng nói chuyện, ba Chung, mẹ Chung luôn thuận miệng cho qua. Nhưng từ sau khi tốt nghiệp, cậu ấy vụng trộm đi tìm việc, hơn nữa làm việc sau năm năm, hiện tại ở nhà, thái độ mọi người đối với cậu ấy đã cải biến rất nhiều.”

“Phòng thiết kế? Hay là trợ lý?”

“Đúng vậy.” Uy Uy gật gật đầu.

“Thật sao? Mình còn nghĩ đến cậu ấy làm không được nửa năm, sớm đổi việc làm rồi.” Bạch Vân có chút kinh ngạc, bởi vì A Phương từ trước tới nay là người nửa vời, làm việc luôn chỉ là nhiệt tình ba phút, không nghĩ tới cô lần này ở công ty kia lâu như vậy.

Lâm Khả Uy khoé miệng khẽ nhếch, “Nghe nói công ty kia có một vị quản lý là nữ, vô cùng thấu hiểu công việc của nhân viên, đối xử với cậu ấy không tệ, cho nên vẫn làm tới hiện tại.”

“A, cũng thật không nghĩ tới mấy người chúng mình lại bởi vì chuyện hoang đường của Di Nông ngày xưa mà lại có ích.”

“Đúng vậy.” Uy Uy cảm thán phụ họa.

Ai ngờ tới đâu, lời bàn một ngày trước lúc tốt nghiệp, trong lúc vô ý cải biến vận mệnh mấy người các cô, mà lời nói kia vẫn là khi các cô học trung học.

Uy Uy lại uống một ngụm coca, đem nước lỏng ngọt sáp ngậm trong miệng.

Mang theo coca, nhìn bầu trời loé ánh sao, cô không tiếng động cười cười.

Mười năm trong nháy mắt liền trôi qua, vài năm này các cô nhìn như thay đổi, lại coi như không thay đổi. Di Nông cứ đi theo những mục tiêu của cô ấy, các cô những người khác đều tự tìm kiếm, cũng dần dần đi theo con đường của chính mình, hiện nay kém chính là con đường tình cảm của các cô không trôi chảy.

Di Nông trước kia chưa từng kết giao qua bạn trai, Tiểu Vân lại luôn mắt lạnh xem đàn ông, nhìn xem người khác phái đối với cô ấy theo đuổi đều không thể chịu được, chính cô ấy kết giao không ít bạn trai nhưng đều không thể ở chung lâu, mà bởi vì từng chịu thương tổn về tình cảm nên không dám cùng người khác thổ lộ tình cảm, về phần La Lan, đại khái là vì bộ dáng rất đẹp, hơn nữa trong nhà lại mở hồng nương điểm*, mới làm cho người ta vừa nghe thấy đã lui bước.

(Hồng nương điểm: Cửa tiệm của các bà mối)

Ánh sao trên trời lấp lánh, một trận gió đêm thổi tới, thổi bay hai mái tóc ngắn.

Uy Uy uống nốt ngụm coca cuối cùng, nhảy khỏi tường đem lon nhôm quăng tới thùng rác, vừa quay đầu lại chỉ thấy đến mặt trăng đã lên khi nào, ánh trăng vàng cam chiếu vào mấy tầng lầu cao xa xa, xem ra cũng có chút giống cảnh tượng thời trung cổ, chẳng qua là toà thành xây bằng đá biến thành những cao ốc xi măng cốt thép.

“Chỗ của cậu thật không tệ, còn xem được nhiều cảnh vật.” Hai tay rút trong túi quần, cô quay lại bên tường nói.

Bạch Vân mỉm cười, nói: “Đúng vậy, ban ngày nếu thời tiết tốt còn xem được Quan Âm sơn các đấy.”

“Đường như từ khi cậu chuyển tới nơi này, chúng mình không thuận tiện tới nhà cậu.”

“Uh, khá xa, giao thông không tiện, hơn nữa mọi người đều bận rộn.”

“Đúng vậy, thật bận rộn.” Uy Uy khẽ cười một tiếng, nhún vai quay đầu nhìn cô ấy nói: “Dù sao mấy ngày nay phải giúp Di Nông, mọi người đều phải ở nhà cậu, vậy thì ngày mai chúng mình nướng thịt đi.”

“Được.” Bạch Vân vui vẻ đáp ứng trước, các cô - năm cô gái độc thân, đều vì cuộc sống của bản thân tại nơi thành thị mà dốc hết sức. Mười năm nay, thành thị đã thay đổi, các cô lại vẫn như cũ là bạn tốt, mặc dù có khi không thường liên lạc, nhưng vẫn vô cùng quý trọng đoạn hữu tình khó có được này, có thể mượn sự kiện lần này liên lạc tình cảm mọi người, coi như thu hoạch ngoài ý muốn.

Xung quanh không biết thế nào lại vang lên một đoạn nhạc, thanh âm trầm trầm của tiếng nhạc vang thật xa trong đêm.

“Nước hoá trang... Lau xong... Xoa dung dịch...”

“... Muốn đánh phần nền... từ trên cùng... đi xuống... về...” Cô thì thào những lời vô nghĩa, sau đó lật người, tờ giấy trong tay liền bay xuống.

Vốn tưởng rằng cô ấy tỉnh, hai người nhìn kỹ mới phát hiện là đang nói mớ.

Bạch Vân cười lắc đầu: “Thật sự là... Mình thấy khi cô ấy là học sinh cũng không chăm chỉ tới như vậy.”

Uy Uy nghe vậy xuy một tiếng, cười mĩa nói: “Đó là do tình yêu vĩ đại thôi!”

“Đúng vậy, tình yêu thật vĩ đại!” Bạch Vân cười phụ họa.

Hai người nhìn không được cùng nhìn nhau, sau đó cùng bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Gặp Đã Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Vào ngày nghỉ cuối tuần hàng tháng, Lữ Hạo Đình sẽ tìm thời gian về nhà thăm ba mẹ tuổi đã cao. Từ sau khi anh kết hôn, anh liền dọn ra ở riêng, sau, mặc dù ly hôn, anh vẫn không trở về ở cùng ba mẹ. Chỉ ngẫu nhiên, như hôm nay, anh mới có thể về nhà ở hai, ba ngày.

Sáng nay, trời vô cùng nóng nực, khi anh xuống xe, ba đang cầm vòi nước ở hoa viên tưới hoa.

Anh vẫy vẫy tay với ba, ba ngậm cái tẩu, cười, cũng vẫy tay lại, tỏ ý đã biết là anh đến, sau lại vội vàng tiếp tục tưới hoa hoa cỏ cỏ trước mặt.

Anh đi về phía cửa nhà, vừa qua cửa thì không khí mát lạnh lập tức phả vào người.

“Ai đó? A Đình à?” Lữ Lâm Nguyệt Hà nghe thấy tiếng mở cửa, to giọng hỏi từ phòng về lầu hai xuống.

“Con đã về.” Lữ Hạo Đình lên tiếng, theo tay vịn đi lên lầu. Mới ở góc cầu thang, anh đã nghe thấy được trong tiếng trong thư phòng tuyền đến tiếng đánh bài. Từ khi mẹ học được đánh bài, thư phòng ba liền chuyển thành gian phòng mẹ chuyên chúc mặt chược.

(chuyên chúc mặt chược: độc quyền để chơi mặt chược)

“Hôm nay sớm như vậy?” Má Lữ quay đầu nhìn con liếc mắt một cái, hai tay cũng không dừng lại, vẫn là vội vàng xem đánh bài, không quên giới thiệu các bạn bài:

“Đây là di Chung, di Trần, di Vương.”

“Mẹ, mẹ cũng rất sớm mà...” Lữ Hạo Đình cười trêu chọc, bình thường mẹ chắc ngủ thẳng đến trưa, nhưng nếu có hẹn đánh bài thì 5 giờ sáng cũng phải dậy sớm mà dậy, để còn sớm chuẩn bị đón tiếp các di.

“Haizzz... Mẹ đã già rồi, vừa không thể chạy, lại không thể nhảy, đương nhiên chỉ có thể đánh bài, tiêu khiển tiêu khiển.” Má Lữ cười tự giễu.

“Này, chị Lữ, chị già nhưng mà tôi không già nhé.” Má Vương vừa nói vừa quăng bài ra.

“Bịch!” Má Chung quát to một tiếng, đem bài thu về, cười quăng ra một lá bài khác, “Đúng vậy, chúng ta không già, chúng ta còn rất trẻ.”

“Vâng vâng vâng, các bà tuổi trẻ, giống như hoa - đẹp chút, tôi muốn giang!” Má Lữ mừng rỡ nhặt lại bài, cười tùm tùm nói: “Ah, con già con đáng yêu, đến đến đến, ngoan ngoan dừng lại nơi má Lữ nha.”

Nghe vậy Lữ Hạo Đình thiếu chút bật cười, thấy mẹ vội vàng chơi mặt chược, nhân tiện nói: “Mẹ, các di chơi, con xuống dưới trước.”

“Ok.” Cầm trong tay đánh ra phát tài, đột nhiên nhớ tới một việc, quay đầu kêu con nói: “Đúng rồi, A Đình, trước giúp mẹ đến tủ lạnh lấy bình nước chanh lên đây.”

(Đoạn này các má chơi mặt chược mà mình mù cái loại đó nên vẫn giữ nguyên một số từ mong mọi người thông cảm)

“Vâng.” Chạy tới gần cầu thang Lữ Hạo Đình cũng không quay đầu lại, lên tiếng trả lời, liền tiếp tục xuống tầng đi đến phòng bếp. Sau, chỉ nghe tiếng linh

tình đứt quãng từ trong thư phòng của các di khen mẹ sinh con trai tốt.

Lữ Hạo Đình cười cười, biết mẹ nhất định không chút khách khí tăng bốc anh lên, tuy rằng anh cũng không phải đứa con thực sự nhu thuận nghe lời như vậy.

Đến lâu một đi vào phòng bếp, không nghĩ tới vừa vào tới cửa liền đụng phải một người đang bung mâm hoa quả đang xoay người đi ra.

“Oh?!” Di Nông thờ nhẹ ra, chính đĩa hoa quả rơi vào hũu nhân sam thượng ngăn tay* hàng hiệu quý báu của anh.

(Hũu nhân sam thượng ngăn tay: Áo ngăn tay mặc ở nhà)

Đĩa thủy tinh tiếp xúc với mặt đất, phát ra tiếng loảng xoảng, rồi vỡ thành nhiều mảnh.

“Cẩn thận!” Lữ Hạo Đình vội vàng cầm lấy tay cô kéo cô ra xa, không để cho mảnh vụn văng đến chân hai người.

“Cô không sao chứ?” Không nghĩ tới lại thấy cô ở đây, anh có chút kinh ngạc.

“Không có việc gì.” Chưa kịp bình tĩnh, Phạm Di Nông ngẩng đầu, hai gò má phồng hồng, chỉ có cô cùng trời biết, hai má ửng đỏ là vì hồi hộp chứ không phải vì bị kinh sợ.

“Cô ở đây làm cái gì?”

Di Nông ngồi xổm xuống nhặt lại mảnh vỡ thủy tinh bị vung vãi, mạnh mẽ tự trấn định nói: “Bày hoa quả.”

“Đừng dùng tay nhặt.” Anh thấy thế cũng ngồi xuống lấy tay ngăn cản cô.

“A?!” Đáng tiếc anh nói quá chậm, tay cô đã bị mảnh vỡ thủy tinh cắt vào.

Di Nông nhíu mày, nhìn chăm chăm ngón trỏ ửng đỏ đau chảy ra một chút máu tươi.

“Tôi xem xem” Anh nhanh tay cầm tay cô đến trước mắt kiểm tra, bên cạnh hỏi: “Tôi là muốn hỏi cô, tại sao lại ở đây, vì sao lại ở trong nhà tôi?”

Cô thật sự rất muốn giả ngu trả lời anh ta như bọn Uy Uy đã dạy: “Nhà anh? Tôi không biết đây là nhà anh!”, bất quá trong nháy mắt, cô đã quên nên phản ứng như thế nào, tuy rằng há miệng nhưng trong đầu lại trống rỗng, đặc biệt khi cô thấy bàn tay nhỏ của chính mình bị bàn tay to mềm nhẹ của anh cầm, nhất là khi anh chuyên chú nhìn trên ngón trỏ của cô từng giọt từng giọt máu đỏ đang chảy ra. Cô chỉ cảm thấy đầu ngón tay bị anh chăm chú nhìn như bị đốt nóng, nhiệt độ kia theo máu nhắm thẳng tứ chi bách hải mà lan truyền, cho nên cái miệng nhỏ khẽ mở nhưng lại ngốc nghếch thất thần mà đã quên trả lời.

“Hử?” Anh lấy giấy trong ngăn tủ, lau máu trên đầu ngón tay cô. Thấy cô không trả lời, anh ngẩng đầu nhìn cô một cái, hoài nghi cô có nghe thấy lời anh vừa nói hay không.

“A? Ah, tôi...” Cô có chút lắp bắp dùng tay không bị thương kích động chỉ vào lẫu hai, “Tôi theo mẹ nuôi tôi tới.”

“Má Chung...” Như là muốn chứng minh mình không nói sai, cô lại chỉ lên lẫu hai, rồi lại lần nữa chỉ mình, “Là... mẹ nuôi tôi.”

Khéo như vậy? Anh nhướn mi, khoe miệng mơ hồ mỉm cười, bất giác tâm tình anh đã tốt hẳn lên.

Anh dắt tay cô đi về phía phòng khách, “Tôi nhớ rõ trong nhà còn có urgo*, tôi nghĩ là dán lên sẽ tốt hơn nhiều.”

(urgo: miếng dán vết thương, mình để vậy cho ngắn)

“Dán cái gì?” Cô mơ hồ mặc anh dắt tay cô tiến vào phòng khách, ngoan ngoãn để anh ấn mình ngồi trên sofa.

“Miếng vết thương của cô.” Lữ Hạo Đình xoay người lấy trong tủ tivi ra một hộp thuốc.

“Không cần, tôi không sao.” Ngắm ngấm một vết thương nhỏ không đầy một cm trên đầu ngón tay, cô nghĩ rằng ngay ngày mai nó sẽ tốt lắm.

Tìm thấy urgo, nắm được bàn tay đang rút lại định giấu đi của cô, một bên sát trùng rồi bôi thuốc dán urgo một bên nói: “Vẫn là dán vào có vẻ tốt hơn, đỡ lát nữa để mẹ tôi nhìn đến, lại ngạc nhiên.”

“...À.” Cô há miệng thở dốc, một hồi lâu mới trả lời, bởi vì không biết nên nói cái gì.

“Cho nên nói, cô hôm nay tới nơi này là để tiếp khách?” Anh xé mở ra urgo, đem urgo màu trắng dán trên đầu ngón tay cô 1 vòng.

Tay anh thật sự thật lớn, cơ hồ nhiều hơn cô tận 2 đốt ngón tay.

Di Nông mãnh liệt nhìn tay anh, thiếu chút nữa không nghe thấy vấn đề anh hỏi.

“A...?” Vốn định trả lời một câu “cái gì?”, may mắn cô khẩn cấp phản ứng lại, gật đầu xuống “Uh.”

“Hôm nay là ngày nghỉ, thời tiết lại tốt như vậy, cô gái trẻ như cô không hẹn hò ai hay sao?” Anh buông tay cô ra, thần sắc tự nhiên đem hộp thuốc cất vào tủ tivi.

“Tôi? Trẻ tuổi?” Di Nông ngây người một chút, hai mươi tám tuổi tính là trẻ sao? Trẻ sao? Cô nhìn không được trộm ngắm ảnh phản chiếu của mình trên kính của tủ rượu bên cạnh. Thoạt nhìn bề ngoài đúng là nhỏ hơn so với tuổi thật.

Lữ Hạo Đình quay lại đã thấy biểu tình buồn cười trên mặt cô, làm cho anh thiếu chút bật cười.

“Cô làm sao?”

“A?” Bị nắm tay đến mức lòng không yên, cô bỗng đứng đỏ mặt, lắp bắp nói: “Tôi...à, tôi hai mươi tám, không thể nào còn trẻ.”

Hai mươi tám? Lữ Hạo Đình nhú mi, liếc nhìn cô một cái, sau đó đi về phía phòng bếp, chỉ bỏ lại một câu: “Nhìn không ra.”

“A, có thể là do trang điểm.” Thấy anh giống như muốn dọn dẹp đồng hồ loạn kia, cô đứng lên, theo đi qua, một bên chỉ mặt mình một bên cướp chổi đem dọn dẹp nói: “Thứ này có hiệu quả che đậy, Lữ tiên sinh, vẫn là tôi dọn thì hơn.”

“Lữ tiên sinh?” Cô giống như thuận tay, anh không tranh cùng cô, chỉ đối với cách xưng hô của cô có chút ý kiến.

“Tôi nhớ là anh họ Lữ, Song khâu lữ, không phải sao?” Cô đem chổi quét mảnh thủy tinh cùng những mảnh vụn phân tán vào khâu hót, kỳ quái nhìn anh một cái.

“Là họ Lữ, đúng vậy, nhưng mà tôi nghĩ trải qua buổi tối ngày nào đó, hai chúng ta đã không cần phải khách sáo tiên sinh, tiểu thư như vậy.”

Di Nông mặt lại đỏ lên, chỉ quét, cúi đầu mẫn liệt quét.

Vài ngày sau khi tỉnh rượu vào ngày hôm sau, cô không bao lâu đã nhớ lại đại khái sự tình tối hôm đó, biết chính mình từng mất mặt như vậy trước mặt anh, không chỉ trước mặt anh mà anh, còn kiên trì muốn anh phụ họa cho mình, chỉ nghĩ đến đây cô quả thực xấu hổ đến vô cùng. Mà càng làm trái tim cô đập kinh hoàng là một đoạn ái muội không rõ ràng cuối cùng, cô thế nào cũng không nhớ được đến tận cùng là xảy ra chuyện gì, bất quá cô còn nhớ rõ anh đã hôn cô...

Hay, là cô hôn anh?

Trong đầu phút chốc nhảy ra từng đoạn hình ảnh...

Không xong – hình như đúng thật là cô hôn anh, nhưng lại là cưỡng bức...

Di Nông cúi đầu rên rỉ một tiếng, thật muốn lập tức chui xuống một cái động nào, đem chính mình ngay tại chỗ chôn vùi xử lý.

“Tay đau?” Thanh âm dễ nghe của anh kéo suy nghĩ lộn xộn của cô quay trở về.

Cô lập tức hoàn hồn, nắm chặt chổi trong tay bắt buộc chính mình tỉnh táo, ngẩng đầu lộ ra nụ cười hoàn mỹ mà mấy ngày nay ở trước kính cô luyện tập qua vô số lần “Không có.”

“A Đình –” Trên lầu, hoàng thái hậu đợi không được nước chanh cao giọng thúc giục.

“Đến đây!” Anh trả lời, đi ra ngoài trở lại phòng bếp mở tủ lạnh, cầm bốn cái chén xoay người đi ra ngoài, trước khi đi lại đột nhiên quay lại nhìn cô một cái, khoe miệng hơi giương lên nói: “Hạo Đình.”

“Cái gì?” Di Nông tròn tròn mắt, vẻ mặt đại ra. Người này làm sao đột nhiên tự nói tên mình?

“Tôi nói, đừng gọi tôi Lữ tiên sinh, cũng đừng gọi tổng giám đốc.” Anh một tay mang theo bốn cái chén, một tay khác cầm bình nước chanh lạnh thoải mái đi ra ngoài, cũng không quay đầu lại, nói: “Cô có thể gọi tôi Hạo Đình.”

“A?” Lại sững sờ một chút, Di Nông mới đột nhiên phục hồi tinh thần, một lần nữa lên tiếng “Ah!”

*

“Giữa trưa ăn cái gì?” Lữ hoàng thái hậu mở miệng.

“Tùy.” Má Trần quăng ra bài “Tam Đồng.”

“Ha, Trung động.” Má Vương rất nhanh vui vẻ đem tam đồng lấy trở về, quăng ra một quân bài khác nói: “Tôi không ý kiến, ăn cái gì cũng được.”

“Đúng rồi, bà là thùng com thôi, tôi quăng cái gì bà cũng ăn, có đúng không?” Má Trần tức giận nhìn má Vương trước mắt, xếp lại bài nhấc đi nhấc lại.

“Này, có thể ăn chính là phúc đó!” Thấy má Vương ném ra lục canh, má Chung lại cười hi hi đem lục canh ăn vào tới nói giúp vào.

Má Lữ tìm kiếm bài lại quăng ra một lá bài, nói là: “Tốt lắm, nếu đều tùy, bằng không tôi kêu con trai đi mua về là tốt rồi.”trans

“Mua? Lữ tỷ, nhà bà không có người làm sao?”

“Ngày nghỉ, Lâm tẩu nghỉ. Ăn cái gì? Com Tứ Xuyên?”

“Được.” Má Chung phụ họa.

“Được thôi.” Má Vương gật đầu.

Má Trần nhún vai.

Lữ Lâm Nguyệt Hà thấy thế, lại giương giọng triệu kiến đưa con bảo bối “A Đình! A Đình. . .”

Lữ Hạo Đình vốn đang nói chuyện phiếm cùng cha ở bên ngoài, vừa nghe mẫu hậu đại nhân triệu hồi liền vào cửa lên lầu yết kiến.

“Mẹ, mẹ tìm con?”

“Chúng ta giữa trưa muốn ăn com Tứ Xuyên, con đi mua một chút về nhé.” Má Lữ đột nhiên như là nghĩ tới cái gì, ngừng một chút quay đầu hỏi ba người bạn, “Này, mấy bà muốn ăn gì? Tráng vụng*? Cung bảo gà đinh*?”

“Tốt, một phần tráng vụng.”

“Tôi muốn bò thiết bản.”

“Một phần gừng hầm đại tràng”

“Đậu rán.”

“Cá hoa vàng nhúng dấm.”

“Còn có một phần canh dưa chua.”

Các vị ma ma thay phiên điểm danh, vừa vặn lúc này Di Nông một lần nữa đã chuẩn bị hoa quả xong mang vào.

“A, đúng rồi, Di Nông, cháu có muốn ăn cái gì không?” Má Lữ cười dài nhìn cô cái nhu thuận này.

“Cháu?” Di Nông mắt hạnh trợn lên, sừng sốt một lúc trực giác trả lời: “KFC.”

“Gà gì?” Mọi người ngẩn ngơ, các bà chỉ nghe qua thùng gà con, gà nấu thuốc rượu, lò nung gà*, gà rang muối, cũng không nghe qua cái gì mà “Cẩn gà!”

“A, gà bị người mình cắn rồi còn có thể bán sao?” Má Trần trừng to mắt, nghi hoặc nhẹ hỏi.

Lời này vừa nói ra, đổi đến Di Nông ngây người, chỉ nghe phía sau truyền đến tiếng cười của Lữ Hạo Đình.

Anh nhin không được ôm bụng cười, thiếu chút nữa cười ra nước mắt, thành ra toàn bộ bà đi quay đầu nhìn anh, nhưng anh vẫn không dừng lại được.

Trời ạ, các di bảo bối của anh ngày thường cũng có ra ngoài ăn com, nhưng căn bản không bao giờ xem menu, chỉ thích dùng những món đặc sắc hoặc thích ăn, khó trách sẽ có màn nói chuyện buồn cười này.

Thấy con cười đến không nể mặt mũi, Lâm Nguyệt Hà trừng mắt nhìn con, nhưng Lữ Hạo Đình vẫn không dừng được trận cười điên cuồng này.

Di Nông lúc này mới tỉnh ngộ lại, xấu hổ giải thích nói: “Cái đó, cháu vừa nói không phải cắn gà mà là một tiệm thức ăn nhanh tên KFC giữ độc quyền.”

Cô vừa nói vừa ảo não nhìn Lữ Hạo Đình còn đang cười, trời ơi, cô thực muốn kêu bắt anh đừng có cười nữa.

Các vị ma ma da mặt dày, đã thành lão luyện rồi, ngược lại Di Nông bởi vì tiếng cười của anh, càng ngày càng xấu hổ muốn chết.

“Tiểu tử, cậu cười đủ chưa, thật sự là không cho các di mặt mũi!” Má Trần thấy thế kêu lên một câu.

“Này, con xem, Di Nông người ta ngượng ngùng kìa.” Má Chung ở một bên bổ thêm một câu.

Nghe vậy, nhìn thấy Phạm Di Nông biểu tình không được tự nhiên, Lữ Hạo Đình mới thoáng khắc chế tiếng cười chính mình, nhưng trên mặt khó nén ý cười.

“Được rồi được rồi, mấy bà già đều đã đời rồi, đũa bát hiệu này còn không nhanh đi mua đồ ăn về đi.” Má Lữ thúc giục lại nói: “Đừng rồi, khi đi xuống thuận tiện hỏi ba con muốn ăn cái gì, giúp ông ấy mang chút về.”

“Lữ tỷ, nhiều thứ như vậy một mình A Đình chắc là không dễ mang về?” Đội quân tóc dài rút cục có một người có lương tâm phát hiện, chỉ thấy má Vương mở miệng nhắc nhở.

Má Lữ nhướn mi, ngẩng lên thấy đúng vậy, trông mắt vừa chuyển, liền nhìn thấy Di Nông, chỉ nhìn khoé miệng bà giương lên, liền vẫy tay nói: “Vậy Di Nông đi cùng là được rồi, tốt lắm, cứ như vậy đi. Đây, hai người các con đi nhanh về nhanh, đừng ở bên ngoài lâu quá.”

“Cháu?” Di Nông chỉ vào chính mũi mình, còn không phản ứng kịp, Lữ Hạo Đình đã sớm lĩnh mệnh xoay người đi xuống lầu.

“Đúng vậy, chính là cháu, còn không mau đuổi theo.” Má Lữ nhếch miệng cười, đuổi người đi.

Di Nông có chút mờ mịt, nhưng lại không dám phản kháng, hơn nữa nói thật ra cô cũng rất muốn ở cùng anh nhiều hơn, bất quá đáy lòng vừa khản trương vừa hoảng là thật, cô nhìn má Chung liếc mắt một cái, xác định má gật đầu mới xoay người đuổi theo.

Bốn bà đi chờ góc vấy phần lam của Di Nông biến mất ở cạnh cửa, mọi người nhìn nhau, một lần nữa cười khai chiến.

“Đây, tôi nói nhé A Lan, con gái nuôi bà rất nhu thuận, tôi xem nếu con bé cùng tiểu tử nhà họ Lữ không có kết quả, để cho thằng con nhà tôi Quy nhi thử xem như thế nào?” Má Vương vừa đánh bài vừa tòm tòm cùng má Chung đề nghị.

“Phi phi phi, A Đình nhà tôi thật vất vả mới hồng loan tinh động, bà ít quạ đen đi!” Lâm Nguyệt Hà sờ bài, vừa nhìn xuống, hai mắt phát sáng, bất giác cười to nói: “Ha Ha ha ha, hồng trung tự khuông, đến lại đến, đại tam nguyên, bình bình hồ, cùng một màu, cộng thêm đông phong, nhà cái mười chín, nhân gia mười tám nâng, các gia trả thù lao, chúc mừng phát tài!”

*Hồng loan tinh động: chắc là lại động tâm

Quạ đen: nói những điều không tốt.

“A? Có làm hay không?” Ba người vừa thấy, thiếu chút nữa ngất đi, chỉ có thể than ông trời không có mắt.

Giữa trưa, nắng gắt tản ra hơi nóng mãnh liệt.

Trong xe mặc dù mở điều hoà, nhưng ngẫu nhiên khi xe di chuyển, hướng đi và góc độ vẫn khiến cho nắng gắt chiếu vào trong xe, nếu đúng lúc ấy mà gặp phải đèn đỏ thì thật là thảm.

Di Nông ngồi ở phía trước, không được tự nhiên thử thay đổi vị trí vài lần, nhưng ánh sáng chói mắt vẫn chiếu đến trên dù trắng nõn của cô.

Thật sự là, sớm biết thế này cô sẽ không nghe lời La Lan mà mặc cái váy ngắn này.

Cau mày nhìn chính mình ít nhất vài năm rồi ánh mặt trời không chiếu đến hai chân, cô ảo não lôi kéo váy, cứ ngồi xuống váy sẽ bị kéo lên vài tấc, muốn nó che đùi một chút cũng khó khăn.

“Cô còn chưa trả lời tôi.”

Đột nhiên nghe thấy tiếng nói anh truyền tới, cô hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn anh: “Cái gì?”

“Hôm nay cô không hẹn hò cùng người khác sao?” Anh lặp lại vấn đề trong phòng khách lúc trước.

“Không có.” Cô lắc đầu như cái trống bỏi, tự động theo đó nói thêm một câu: “Tôi không có bạn trai.”

Tuy anh không có ý kia, nhưng khi nghe đến câu sau cô nói, tâm tình chính là không tự giác sung sướng lên rất nhiều.

Phía trước đã đèn chuyển xanh, anh đổi hướng nhấn ga: “Vì sao?”

Di Nông nhún vai, quay đầu ngẩng khuôn mặt xinh xắn nhỏ nhắn nhìn anh nói: “Cũng không vì sao, chính là tôi muốn kiếm ông xã chứ không muốn kiếm bạn trai.”

“Có ý gì?” Anh nhướn mày, liếc mắt một cái. Hiện nay xã hội không phải đang lưu hành tình một đêm? Sao cô có ý tưởng này?

Di Nông thấy thế giải thích nói: “Quen bạn trai thực phiền toái a, phải cùng anh ta đi dạo phố, cùng anh ta đi xem phim, còn muốn cùng anh ta hẹn hò, phụ họa theo lời nói của anh ta, kết quả cuối cùng hai người còn không nhất định sẽ ở chung với nhau, như vậy không phải thực lãng phí thời gian sao?”

(Mộc: Chuẩn không cần chỉnh.)

“Cho nên cô không quen bạn trai vì ngại phiền toái?”

“Làm như vậy không có hiệu quả kinh tế và lợi ích, tôi không có nhiều thời gian như vậy.” Cô lại xoay xoay ở trên ghế, nhỏ giọng lầm bầm

“Cô làm gì mà không có thời gian?” Anh cố gắng đem đề tài tiếp tục nói chuyện, vừa chuyển xe đến chỗ đỗ xe ven đường.

“Đương nhiên là vội vàng kiếm tiền.” Cô giả cười, vẫn hỏi hệt như cũ.

“Cô không phải là ám chỉ tiền lương công ty không đủ chứ?” Anh khoé miệng dương dương tự đắc nhắc lên.

Cô nhìn anh liếc mắt một cái “Tôi cũng không nói như vậy.”

“Nhưng có nghĩ như vậy.”

“Không nghĩ như vậy người ta sẽ không là nhân viên.” Cô nhìn nhìn bên ngoài, tìm kiếm bảng hiệu món cay Tứ Xuyên, không nghĩ tới thân mình nghiêng một bên, vấy lại cánh co lên trên, cô kính hải một chút, vội vàng cảm vấy lại muốn kéo nó lại chỗ cũ.

“Cô nhất định phải giống như con sâu lông cứ thích nhích tới nhích lui sao?” Rốt cục không chịu nổi cô cứ loay hoay liên tục, anh mở miệng hỏi.

“A, không có.” Cô lập tức ngồi nghiêm chỉnh lại.

Thấy cô nom nớp lo sợ, anh cảm thấy thật sự thú vị, giống như chỉ khi cô uống rượu say tới hôm đó, cô mới không nhất như chuột.

“Cô không cần giống như học sinh tiểu học nhìn thấy thầy giáo, tôi chỉ là hỏi cô một vấn đề, hiện cũng không phải thời gian đi làm, cô không cần phải hỏi hệt như vậy.”

“Avâng.” Cô gật đầu, lưng lại vẫn là cứng nhắc thẳng tắp.

Cô cũng không muốn khản trương như vậy, nhưng cô chính là nhịn không được mà!

Cô cũng biết là kiêu khản trương như vậy không khiến anh có hảo cảm với mình, nhưng cô trong khoảng thời gian ngắn không có khả năng thả lỏng được.

“Thả lỏng chút, tôi sẽ không ăn cô.” Nhìn cô bộ dáng như chuột thấy mèo, anh nhịn không được lại đùa cô.

“Cái... cái... này... Thả lỏng là cần thời gian.” Trời ạ, miệng cô tự động nói vớ vẩn cái gì thế? Di Nông trong lòng phát ra một tiếng khóc thét thê thảm.

Thời gian? Cô thật sẽ tìm lý do.

“Phải không?” Lữ Hạo Đình trong mắt mang theo ý cười, rất nhanh tìm chỗ dừng xe ở bên cạnh nhà hàng, sau đó mở cửa xuống xe, đợi cô xuống xe, nhìn cô nói: “Vậy cô từ từ đi, tôi nghĩ cô cùng mẹ nuôi đến đánh bài, hôm nay có cả một ngày để cô có thể chậm rãi thả lỏng.”

Anh nói đúng, cô xác thực có cả một ngày để quen anh.

Tuy rằng các cô vốn chính là có chủ ý này, cho nên mới tìm đến má Chung hỗ trợ. Nhưng Di Nông mỗi lần vừa thấy anh, đơn giản sẽ không biết phải để hai tay chân mình đi đâu. Thực sự là cực kỳ bi thảm, cô chỉ cảm thấy chính mình như là con chim sẽ ngốc nghếch, chỉ cần một chút gió thổi cây lay, sẽ làm cô sợ tới mức chạy nhanh chung quanh.

Buồn cười là, cuối cùng nguyên nhân làm cho cô trầm tĩnh lại không phải là do cô cố gắng điều chỉnh tâm lý trong lòng, cũng không phải bởi vì cô đột nhiên không mê anh, mà là một phần lớn KFC...

Anh mua một suất lớn cho cô, nhưng lại ngồi ở phòng khách cùng cô ăn xong bởi vì trong nhà ăn bị bốn ma ma cùng Lữ bá phụ chiếm mất.

Nói thực ra, nhìn đàn ông này bình thường tây trang phẳng phiu ngồi găm gà chiên, xác thực làm cho anh trong nháy mắt chân thật lên, ít nhất ở thời điểm cắn gà chiên, miệng anh có dính mỡ, còn có thể dính chút vụn thịt gà, giống như người bình thường, giống như cô.

“Tôi nghĩ anh sẽ không ăn loại đồ ăn này.” Cô lấy giấy bọc lấy một cái xương gà, trong miệng chảy nước miếng ăn một miếng thịt giòn xốp thơm ngon miệng.

“Loại đồ ăn thế nào?” Anh không nhe nhả như cô, hai ba cái liền xử lý xong một con gà.

Cô lắc lắc chân gà trong tay “Loại này, nhiều cholesterol nhiều mỡ, thức ăn có hại cho sức khỏe - đồ ăn không tốt.”

“Cô là đang ám chỉ tôi lớn tuổi sao?” Anh cười, linh hoạt từ hộp trước mặt cô tìm kiếm một cái cánh gà. “Hay đây là quý kẻ bảo vệ gà chiên.”

Cô mỉm cười, thông minh trả lời “Không, không thể gọi là quý kẻ, dân dĩ thực vi thiên, kia chỉ có thể gọi là mưu kế.”

(Dân dĩ thực vi thiên: Dân dĩ thực vi thiên (民以食为天 - mǐn yǐ shí wéi tiān) có nguồn gốc xuất xứ từ “Sử ký - Lê Thực Kỳ Lục Già Liệt Truyện 史記• 酈食其陸賈列傳”, trong đó có câu nói rằng: “Vương giả dĩ dân vi thiên, nhi dân dĩ thực vi thiên - 王者以民为天, 而民以食为天” (tạm dịch: Bậc quân vương lấy dân làm điều tiên quyết để tồn tại, và dân thì lấy sự ăn làm điều quan trọng hàng đầu” Thiên: ở đây có nghĩa là cái tối quan trọng để tồn tại - ý chỉ việc đoạt đồ ăn thực là bình thường)

Anh lại hai ba cái nữa găm xong cánh gà, cười nói: “Như vậy, mưu kế của cô cần cải tiến.”

Nói xong, anh tìm kiếm miếng thịt gà thứ ba.

Di Nông cười nói: (Edit bởi Diễn Đàn Lê Quý Đôn) “Vậy nếu tôi hối lộ anh, anh đổi với một chân gà hạ thủ lưu tình sao?”

“Vậy phải xem hối lộ là cái gì.” Anh mặt không đổi sắc cầm lên một chân gà khác trong hộp, chăm chăm nhìn cô cười hỏi: “Anh muốn hối lộ cái gì?”

Tục ngữ nói, đàn ông tuấn mã, bình thường cười rộ lên càng làm tăng hiệu quả.

Cô cảm thấy những lời này thực chính xác, đặc biệt ở hiện tại.

Nhìn trước mắt đàn ông cười rộ lên không có thiên lý, lòng cô chỉ có càng thêm đắm chìm, may mắn vài lần giáo huấn trước làm cho cô lần này không hoàn toàn thất thần, cô cực lực ngăn chặn trái tim sắp nhảy ra yết hầu, trấn định, ít nhất cô hy vọng cô nhìn như là trấn định.

Cô trấn định mỉm cười nói: “Oh, bằng không như vậy đi, má Lữ nói ngày nghỉ nhà anh người hầu đều nghỉ, cho nên hẳn nếu là đánh bài anh phải là tiểu đệ, nếu anh đem chân gà để lại cho tôi, tôi ngày mai tự nguyện cùng mẹ nuôi đến đánh bài làm tiểu muội, như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Vừa Gặp Đã Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Một ván cược, thuận lợi giải quyết vấn đề.

Buổi sáng chủ nhật, Di Nông lại lần nữa đạt tâm nguyện làm tiểu muội mặt chược đi vào Lữ gia, bởi vì anh đã để lại cái chân gà kia cho cô.

Cùng má Chung xuống xe, cô nhìn Lữ gia hít sâu một hơi, tự động viên tinh thần cho mình.

Ok, Phạm Di Nông, tiếp tục tiến lên, không bị knockout, go! go! go!

Kìm nén sự khản trương trong lòng, cô có tinh thần giống như chiến sĩ ra trận, ưỡn ngực, ngẩng cao đầu, bước về phía trước. Nhưng khi nhìn thấy Lữ Hạo Đình mặc quần áo ở nhà đang đứng trước cửa, cô thiếu chút nữa lại đứng tại chỗ mà phát ngốc. Nếu không phải má Chung cầm tay kéo cô đi vào, sợ là cô sẽ giờ tay đầu hàng quay đầu chạy mất.

Bất quá một tiếng trôi qua, cô liền phát hiện khản trương của mình là không cần thiết, bởi vì hôm qua cô đã nhìn thấy một người khôi hài hóm hình - không còn là ảo tưởng trong mộng của cô nữa. Hơn nữa, anh cũng không tỏ vẻ nặng nề công việc hay ra vẻ cấp trên, đương nhiên lại càng không có hình tượng ông tổng giám đốc khủng khiếp vừa biến thái lạ vừa ngoan cố như trong công ty... Nói thực ra cô hiện tại bắt đầu hoài nghi hai người kia không phải cùng một người.

Đặc biệt khi cô thấy anh ngồi trên cái thang đôi bóng đèn cho cha mẹ ở lầu một.

Cô chăm chú nhìn bắp chân anh.

Trước kia, cô vẫn cảm thấy đàn ông có lông chân thực ghê tởm, nhưng anh lại không như vậy, đại khái vì tình nhân trong mắt hoá tây thi*. Nghĩ đến đây, cô bất giác cười trộm, bắt đầu cảm thấy mình giống một người đại háo sắc vô địch thế kỷ.

*Ý nói trong mắt người đang yêu thì người mình yêu bao giờ cũng đẹp.

Di Nông giữ thang, tầm mắt theo lông chân anh, sau đó một đường hướng lên trên, cô phát hiện ở trên đầu gối bên phải có một vết thương dưới quần đùi, không khỏi đứng tại chỗ bắt đầu âm thầm đoán vết thương kia tại sao mà có.

“Cô Phạm? Cô Phạm?” Anh gọi vài tiếng, thấy cô không phản ứng, cúi đầu thấy cô gái này tò mò nhìn chăm chăm đầu gối anh, miệng anh giương lên, thêm âm lượng lớn hơn nói: “Di Nông! Phiền cô một chút! Bóng đèn.”

“A? Uhm” Cô sững sốt một chút, nghe tiếng, phục hồi lại tinh thần, phát hiện bị anh nhìn thấy cô đang nhìn lên anh, cô đỏ bừng mặt mang bóng đèn một bên đã chuẩn bị đưa cho anh.

Lữ Hạo Đình nhận lấy, thay vào thật tốt.

“Cô đi bật công tắc, thử xem thế nào.”

“Vâng.” Cô gật đầu, đi vào trong nhà: “Công tắc ở đâu?”

“Ngay phía sau cửa.”

“Không thấy.” Cô cao giọng.

“Bên phải.”

“A, thấy rồi.” Cô ấn xuống công tắc mở đèn.

Ngó đầu ra xem, “Tốt chứ?”

“Ok, tắt đèn đi.” Nhìn đèn trên đầu sáng, anh vừa nói vừa trèo xuống khỏi thang.

Di Nông lùi về sau, tắt công tắc đi, lại nghe thấy bên ngoài truyền đến một tiếng vang lớn.

Cô chạy ra ngoài, chỉ thấy anh ngã xuống đất, một tay nhanh chóng ôm đầu bên phải, vẻ mặt đau đớn, thang đổ trên mặt đất.

“Làm sao vậy? Anh không sao chứ?” Cô chạy tới bên người anh, ngồi xổm xuống.

“Không...” Anh hé răng trả lời, đau đến trên trán toát mồ hôi lạnh.

“Có cần gọi bác sĩ không?” Cô luống cuống vươn tay, lại lập tức lùi về, sợ đụng tới chân đau của anh, sợ anh sẽ đau thêm.

“Kêu xe cứu thương nhanh hơn.”

“Uh, được.” Cô kích động đứng lên, ngay lập tức muốn chạy đi gọi điện thoại kêu xe cứu thương.

Cô gái này cho là thật sao, Lữ Hạo Đình hoảng sợ, bắt lấy cánh tay cô, cười khổ nói: “Tôi nói giỡn thôi.”

(Mộc: người mình lo gần chết mà còn nói giỡn, đúng là vô tâm vô phể. Hừ...)

“Nhưng là...” Cô lo lắng nhìn chân anh, trong lòng hoảng loạn.

“Một chút nữa thì sẽ tốt hơn, tôi vừa nãy là không cẩn thận đụng vào, vết thương cũ tái phát mà thôi.” Thấy cô sắc mặt tái nhợt, anh vội giải thích.

“Phải không?” Cô hoài nghi nhìn anh, bắt đầu không xác định được anh rốt cuộc là nói thật hay nói giỡn.

“Thật.” Anh thở sâu, thử đứng lên.

“Đợi chút, tôi giúp anh.” Di Nông thấy thế chạy lên đỡ lấy thắt lưng anh, giúp anh đứng vững.

“Cô sẽ bị tôi đè chết.” Tuy rằng nói vậy, nhưng anh cũng không đẩy tay cô ra hay từ chối sự giúp đỡ của cô, nhưng mà cũng không tựa người mình vào cô.

Di Nông nhìn anh một cái, nhíu mày nói: “Đưa tay khoát lên vai tôi, anh có thể sẽ thấy tốt hơn, còn có, tuy rằng tôi mặc váy, nhưng tôi cũng không gầy yếu như anh tưởng tượng gầy, sẽ không bị đè một cái liền chết.”

Nếu cô ấy đã kiên trì như vậy, anh cũng không cật mạnh, lại nói, chân anh thực sự đau chết.

Lữ Hạo Đình nghĩ thông suốt liền dựa vào người cô, đem đại bộ phận thể trọng để cô đỡ anh.

Người thấy hương hoa nhài thoảng trên người cô, anh để cô giúp mình đi đến sô pha ngồi xuống, trong lòng không khỏi bất bẽ âm thầm suy nghĩ, nói thực ra, anh còn rất thích cảm giác này, hơn nữa cô xác thực không gầy yếu như vậy.

Hai người từng bước một, chậm rãi hướng đến sô pha, anh liếc mắt nhìn Di Nông thấp hơn anh một cái đầu, dán gần như vậy nhìn cô, anh từ trên có thể thấy lông mi cô cong sụp xuống, cùng cái mũi tú lệ, phía sau tai cô chỗ gần gáy còn có một nốt ruồi nhỏ.

Không biết nếu anh cúi đầu liếm hôn nó, cô sẽ có phản ứng gì?

Đại khái bị dọa chết khiếp, sau đó đẩy anh té ngã trên đất, để anh tự sinh tự diệt đi.

Không tiếng động nổ nộ cười, anh như nhìn thấy cái nốt ruồi kia ngoác ngoác tay với anh. Anh thu lại tầm mắt, lại thoảng thấy trong vạt áo cô nộn tròn tuyết trắng. Tầm nhìn này thật đúng là vừa tốt. Nếu không phải cô còn mặc nội y, anh đại khái có thể nhìn không sót gì, bất quá ngay cả vậy, cảnh xuân chột lộ, vẫn làm cho nhiệt độ anh không hiểu sao lên cao.

Đáng chết, anh nhớ rõ tối hôm đó, cô nhiệt tình cỡ nào, anh cũng nhớ rõ cô mềm mại cỡ nào, thơm tho cùng ngon miệng...

“Đến đây, tới rồi.” Cô diu anh ngồi trên ghế sofa xong, xoay người đi rót chén nước.

Cảm giác rõ ràng được phản ứng sinh lý của chính mình, anh vạn phần may mắn rốt cục cũng tới sofa, càng may mắn là, hoàn hảo anh hôm nay không mặc quần đùi quá mức bó sát người, bằng không đã có thể có biến lớn.

“Anh xác định không cần gọi bác sĩ xem vết thương của anh sao?” Rót nước xong đưa tới cho anh, Di Nông mày vẫn nhíu lại, không phát hiện ra chút nào rằng anh vẫn đang trong trạng thái mơ màng.

“Không cần, cô giúp tôi làm nóng khăn mặt để chườm nóng, mát xa một chút là ổn thôi.”

“Được, anh chờ một chút.” Phát hiện chính mình có việc có thể giúp đỡ, Di Nông động tác nhanh chóng đi làm nóng khăn mặt.

Cô vừa rời khỏi phòng khách, Lữ Hạo Đình cả người liền tựa trên sofa nhìn trần nhà cười khỏ, không ngừng thừa dịp tự cố gắng nói cho chính mình, cô là nhân viên công ty anh, cô là một thực nữ, cho dù miệng cô luôn nói là không muốn quen bạn trai, nhưng cô lại muốn tìm ông xã, mà anh, cố tình không muốn làm ông xã, cho nên nói: anh vẫn không cần làm hại người tốt.

Cho dù anh cảm thấy cô vẫn nhã nhặn thừng như thế nào, ngọt ngào, cho dù khi anh gặp lại cô ngày hôm qua, kỳ thật liền vô cùng vô cùng muốn làm tiếp cái chuyện mà tối đó chưa xong, cho dù mỗi lần anh đến gần cô trong vòng một thước liền muốn đưa tay lột hết y phục của cô xuống, cho dù anh vô cùng muốn cô.

Cho dù anh có thể có hảo cảm với cô, anh vẫn cố gắng khắc chế chính mình, tưởng tượng rằng năm anh học năm nhất tiểu học thì cô vẫn chưa sinh ra. Loại lý do mặc danh kỳ diệu này có thể loại bỏ phần lớn phản ứng sinh lý mãnh liệt mỗi khi anh gặp cô.

“Tối đây.” Di Nông bung một chậu nước ấm tới, vắt khô khăn mặt bên trong.

Lữ Hạo Đình kéo ống quần đùi bên phải lên. Di Nông lúc này mới phát hiện vết thương lúc trước cô đánh giá lại dài hai, ba mươi cm, thoạt nhìn thật sự có chút ghê người.

“Đọa tới cô?” Anh tự giễu, khóe miệng không còn cười được nữa.

Di Nông giương mắt nhìn anh một cái, thành thực lên tiếng “Uh”

Bất quá nói xong, cô liền tiếp tục cẩn thận đem khăn nóng trùm lên trên vết thương cũ ở đùi phải.

“Tôi nghĩ anh đã an vị ở văn phòng từ khi còn rất trẻ.” Cô không nhìn anh, chỉ vừa nói vừa nhẹ nhàng giúp anh mát xa đùi phải.

“Đúng vậy.” Anh nhìn động tác mềm nhẹ của cô, cảm thấy thú vị với sự quan tâm rất lớn của cô. Vừa rồi cô luôn đánh giá vết sẹo của anh, hiện nay lại không chút do dự mở miệng hỏi.

“Vết thương này tại sao lại có?” Cô mặt không đỏ, khí không suyễn hỏi.

Cô giống như nói chuyện phiếm, anh hoài nghi không biết cô học được chiêu này từ đâu.

“Tai nạn xe cộ.” Anh đơn giản giả lời.

Cô sùng sốt một chút, nháy mắt nhớ tới trên tư liệu trong tay xác thực có đề cập tới anh từng bị tai nạn xe. Cô nhớ rõ trên đó viết anh lái xe rơi xuống vách núi, bởi vì may mắn được nhánh cây ngăn lại mới không lăn thẳng xuống chân núi. Mà lần hôn nhân trước của anh là chấm dứt trong khi anh nằm viện.

Bất chợt, Di Nông phát hiện vợ trước của anh thực đáng giận, cô gái kia sao có thể thừa dịp khi anh nằm viện vứt bỏ anh?

Thực sự đáng giận! Nếu đổi lại là cô, cô sẽ vô cùng luyến tiếc người đàn ông này. Ngẫm lại, anh gia tài bạc triệu, ch mẹ hòa thuận, thể trạng tốt đẹp, thông minh hài hước...

Suy nghĩ tới đây, tâm trạng bỗng nhiên ngừng lại, không khỏi nghi hoặc nhìn anh một chút, đúng vậy, đàn ông tốt như anh quả thực đốt đèn lồng tìm khắp nơi không thấy, vì sao cô gái kia lại muốn rời khỏi anh?

“Thương thế rất nặng?” Câu nói không chút lễ phép cứ như vậy thốt ra, hại cô thiếu chút nữa tự cắn đầu lưỡi mình.

“Cứ coi như vậy đi, tôi nằm ở bệnh viện một thời gian.” Khi nói chuyện, anh khẽ hạ bờ mi, về mặt đồ dẫn thu hồi biểu tình trên mặt, khiến cô không thể đoán được anh suy nghĩ cái gì.

“Uh.” Không nghĩ tới anh thật sự trả lời, cô ngăn người nói, lại tiếp tục lấy chiếc khăn đã lạnh cho vào trong chậu nước ấm, tiếp tục mát xa giúp anh. Nhưng trong lòng cô lại tự cho rằng vợ trước của anh bỏ anh đi bởi vì anh trở thành tàn phế.

Bởi vậy, cô lại càng đồng tình với anh...

Cốc! Cốc!

Di Nông gõ cửa thư phòng, sau đó đưa đầu dò xét nhìn vào.

“Làm sao vậy?” Bốn bà di vội vàng quay đầu nhìn cô.

“Ách, Má Lữ, Hạo Đình ở dưới lầu đang ngủ, con sợ anh ấy cảm mạo, muốn hỏi bác có chăn mỏng không?”

“Trong phòng nó có đó, ngay tại phòng bên, trong ngăn tủ.” Má Lữ chỉ chỉ cách vách, cười đáp.

“Vâng, cảm ơn bác.” Gặp má Lữ cười vô cùng ái muội, Di Nông không hiểu sao má đỏ lên, nói nhanh lời cảm ơn, chạy đến phòng bên cạnh, lấy chăn mỏng.

Vào trong phòng anh, Di Nông biết mình không nên nhìn lung tung. Cô trước kia luôn cho rằng phòng ngủ giống như nội y, là riêng tư cá nhân, nhưng cô nhận không được đánh giá chung quanh.

Phòng anh giống như con người anh, chỉnh tề, sạch sẽ, gọn gàng, hơn nữa có trật tự.

Chăn chiếu không nhăn, trên ghế không có quần áo vất loạn, trên bàn không có sách mở tán loạn, toàn bộ văn phòng phẩm đều cất ở nơi chúng nên để.

Cô sững sốt một chút, người hầu nhà anh không phải nghỉ ngơi hai ngày sao? Phòng anh sao còn giống như phòng mới dọn dẹp thế?

Đến lúc này, cô mới biết trên báo chí nói anh chú trọng sạch sẽ chỉnh tề, hơn nữa có chút quá sạch là sự thật.

Đột nhiên, Di Nông có chút bất an, nhưng cô chưa kịp nghĩ nhiều, bởi vì nhìn thấy tủ quần áo ở bên cạnh tường.

Cô mở tủ quần áo của anh ra, kết quả thấy được từng cái quần lót anh xếp gọn gàng, cô đỏ mặt mở nhanh tầng ngăn kéo phía trên, sau đó liên tục mở vài cái ngăn kéo khác mới tìm được chăn mỏng má Lữ nói.

Ôm chăn mỏng vội vàng đi xuống lầu, cô vẽ mặt đỏ bừng, nghĩ: Trời ơi, anh ngay cả quần áo đều phân loại cẩn thận, tỉ mỉ như vậy, cô là...

Lần đầu tiên, cô mới biết một người đàn ông có tủ quần áo chỉnh tề như vậy.

Đi tới sô pha, thấy người đàn ông đã ngủ say, đắp cho anh tấm chăn mỏng, trong lòng cũng không cho phép hoảng loạn.

Anh với cô chênh lệch nhiều như vậy, thật sự có thể hợp sao?

Cô thực sự có thể vì anh sửa nhiều thói quen cuộc sống như vậy sao?

Cô lúc trước có phải nghĩ rất đơn giản không?

Di Nông giặt sạch cái khăn mặt trong chậu nước, đến khi xong xuôi vẫn nghĩ tới vấn đề này, cho đến khi cô dọn dẹp xong hết thảy, ngồi lại trên sô pha, không tự chủ được chăm chú theo dõi anh, đồng thời, trong đầu cô vẫn nghĩ tới vấn đề này.

Một giờ sau, trên lầu, bốn bà di cũng nghỉ ngơi, khi má Vương đi ra muốn đi toilet mới phát hiện dưới lầu hai đứa nhỏ đều đang ngủ.

Cô chạy nhanh nhỏ giọng gọi các bà dì, “Mau nhìn.”trans

Các bà dì chen chúc tại giữa cầu thang, nhìn một đôi trên sô pha không khỏi lộ vẻ mặt tươi cười.

Một cơn gió lạnh theo cửa sổ thổi vào, thổi qua hai người trên ghế sô pha, nhẹ nhàng lướt qua hai mái đầu đang dựa sát vào nhau.

Chỉ thấy con trai Lữ gia một tay ôm đầu vai Di Nông, Di Nông cả người dựa bên cạnh anh. Đầu cô tựa vào trên vai anh, anh, cũng tựa vào bên cạnh cô, mà chăn mỏng vốn chỉ ở trên người Lữ Hạo Đình lại không biết khi nào đã đắp trên hai người đang ngủ say.

Tình cảnh này, xem ra thật đẹp, giống như trong tranh vậy.

“Ai, tuổi trẻ thật tốt.” Má Trần tâm sinh cảm thán.

“Đúng vậy, tuổi trẻ thật tốt.” Bốn bà di nhìn nhau cười, đều đứng thẳng lên, rón ra rón rén đi lên lầu để hai chú chim tình yêu dựa sát vào nhau.

Tuy rằng nghỉ ngơi trong lòng Di Nông chưa tan nhưng sự tình vẫn tiếp tục phát triển.

Thứ hai đến thứ sáu, cô vẫn duy trì nghỉ ngơi bình thường, sau đó ở nhà một bên đánh máy tính, một bên xem trình tự hoá trang và phương pháp nấu cà phê mà Uy Uy và Tiểu Vân viết cho cô, mà đến ngày nghỉ, cô sẽ theo má Chung tới Lữ gia.

Mà anh, sẽ luôn ở nơi đó.

Sau đó bọn họ đầu tiên sẽ đưa bs Lữ đến sân golf, rồi trên đường về nhà sẽ mua cơm cho bốn bà di ở nhà, buổi chiều cùng nhau xem tivi trên sô pha,

chờ nhóm Thái hậu trên lầu triệu hồi.

Một tháng rất nhanh trôi qua như vậy, cô cùng anh càng ngày càng quen thân, càng ngày càng có chuyện để nói cùng nhau.

Làm cho cô kinh ngạc là anh thế mà lại cũng thích xem thể thao, cũng biết rất rõ ràng các quay tắc.

Không may, cô với anh mỗi lần đều cổ vũ cho đội bóng cùng huấn luyện viên khác nhau.

“Đội Los Angeles Lakers năm nay có O’Neill và Bryan, vài năm trước bởi vì có Bull cho nên Lakers mới khó có thể xưng bá, hơn nữa Bryan tuổi lúc đó còn nhỏ, kinh nghiệm không đủ, nhưng trải qua vài năm tôi luyện, anh ta cùng Neill đã đủ ăn ý, vương triều Bull đã kết thúc, bọn họ năm nay chín phần mười có thể giành chức vô địch.” Anh nhẹ uống một ngụm cà phê, bình tĩnh phân tích đạo lý rõ ràng.

Cô nhăn mi, không cho là đúng nói: “Ai nói, em cảm thấy Newyork Niko mới là bị Bull chèn ép mà không thể thành công, hiện nay Jordan không thể vào sân, đương nhiên là Newyork Niko có thể xưng bá! Huống chi các đội phía tây chỉ chơi ở được ở vòng ngoài, các đội phía đông lại mạnh ở khu vực hạn chế, sớm hình thành thói quen va chạm, mạnh hơn so với các đội phía tây, nói cho cùng đội Niko còn một cặp chơi ăn ý là Will kết hợp với trung phong tốt nhất Vuru Ân ở vòng ngoài, cặp Bryan cùng Neil là không thể so sánh.”

“Vuru Ân đã già, thể lực anh ta không tốt.” Anh nhìn cô nói.

“Ai nói, già đi thì có thể dựa vào kỹ thuật bù lại, anh chưa nghe qua câu gừng càng già càng cay sao?” Di Nông nhăn mặt nhăn mũi không cam lòng yếu thế phản bác.

Kết quả, chủ nhật mới nói xong không bao lâu, tuần lễ tiếp theo, trung phong Vuru Ân đội Newyork Niko bị thương, nhưng lại bởi vì anh tuổi đã lớn, thương thế hồi phục chậm cho nên mấy trận tiếp đều không thể ra sân, đội Newyork Niko quán quân khu phái đông bị thua một trận, cô vì vậy mà bị anh giễu cợt một thời gian.

Ha ha, ai ngờ anh vừa cười cô xong, một tuần sau Bryan đội Los Angeles cũng bởi vì bị thương ở chân mà không thể ra sân, Di Nông lập tức dùng sức giễu cợt trở lại.

Không ngờ trời không báo trước sóng gió, người sớm có họa phúc, đội Newyork Niko là quán quân ở khu phía đông thế nhưng thất bại tiếp thất bại, kết quả là ngay cả cơ hội đấu cùng quán quân khu tây cũng không có, liền gói gém đồ đạc quay trở về, làm hại Di Nông thương tâm vô cùng, đáng lẽ ra lúc này anh sẽ cười nhạo lại cô thế nhưng anh lại có lòng tốt an ủi cô, còn không biết thế nào mà lại lấy được áo khoác có biểu tượng Newyork Niko tặng cô, hại cô vừa cảm động lại vừa ngượng ngùng thiếu chút rớt lệ.

“Cám ơn anh.” Cô cảm nhanh lấy chiếc áo khoác, giống như cầm bảo bối, trong mắt có chút nước.

“Chỉ là chiếc áo khoác mà thôi.” Lữ Hạo Đình chọc ghẹo, giống như xoa xoa đầu cô, mỉm cười, “Em giống như đứa nhỏ vậy, anh còn nghĩ tới con gái không xem đấu bóng rổ, ai biết được em thế nhưng đọc tên cầu thủ BA lâu lâu.”

“Em cả ngày ở nhà công tác nhàm chán, cho nên không có việc gì liền mở tivi xem chương trình thể thao.” Cô ngượng ngùng cười cười, “Hơn nữa em xem BA còn không phải bởi vì trò chơi vào mùa hè năm đầu tiên khi em vừa vào công ty làm là về vận động viên bóng rổ sao, em không đánh bóng rổ, đành phải nghiên cứu động tác vận động viên, mới không về thành chả đầu vào đầu. Sau khi kết thúc chương trình thì em cũng bắt đầu thích nó.”

Lữ Hạo Đình nghe vậy mới hiểu được vì sao cô rất quen thuộc với nhiều vận động viên, đương nhiên ngày hôm sau hai người bọn họ không hề vì đội nào sẽ thắng mà tranh luận, lại bởi vì bắt đầu cuộc thi đấu tennis công khai toàn nước Pháp mà một lần nữa lại bắt đầu tranh luận.

Bất quá, nhưng nói thực ra, anh với cô cũng không thực đề ý những tranh luận nho nhỏ này, hơn nữa trong quá trình tranh luận dần dần hiểu biết đối phương.

Anh bởi vì vài cuộc tranh luận trận đấu mà biết cô là người chỉ cần xác định mục tiêu là sẽ cố gắng đạt được, biết cô lấy cố gắng để bù lại thiên phú không đủ, biết cô nhìn như tao nhã dễ kiêu lại thiên chân, nhiệt tình.

Cô có thể lúc này lẳng lặng ngồi ở sofa xem tivi, nhưng cũng có thể ngay giây tiếp theo bởi vì cầu thủ vào rổ thành công mà say sưa nhảy thẳng lên sofa hoan hô cổ lên, đợi đến khi cô phát hiện mình thất thố, mới lại le lưỡi về mặt đỏ bừng ngoan ngoãn ngồi trở lại trên sofa.

Hơn nữa cô rất coi trọng công bằng, hôm nay cho dù chính đội bóng rổ mình thích phạm quy, cô cũng sẽ lầm bầm cả buổi, cũng không đặc biệt thiên vị đội bóng rổ mình thích, còn có thể mắng trọng tài không có mắt.

Di Nông thì trong những trận đấu, phát hiện anh có sức quan sát kinh người cùng với phương pháp giải thích độc đáo. Anh xem một trận đấu, thích quan sát toàn bộ bố cục, trạng thái vận động viên, sau đó phân tích ưu khuyết điểm của song phương, bình thường trận đấu mới đánh được một nửa, anh liền có thể nói ai sẽ thắng, hơn nữa mười lần thì chín lần sẽ nói đúng.

(TM: Anh Hạo Đình sau này nếu công ty phá sản đi chơi cá cược cũng đủ giàu to, chị Di Nông thế là không lo tương lai a.)

Nếu không phải Đài Loan không có đánh cược giải BA, cô nhất định kéo anh đi đánh cược.

(Mộc: Ô, thế là không có đặt cược à, chắc phải có những chỗ đặt chui như ở Hà nội chứ nhỉ.)

*

Một buổi sáng sớm chủ nhật đánh bài khác.

Di Nông ăn một miếng bánh ngọt mới mua buổi sáng, lén nhìn anh một cái, tò mò hỏi: “Này, làm ông chủ của một công ty có cảm giác gì?”

“Bạn rất nhiều việc, cảm giác rất thành tựu.” Anh cười cười, uống một ngụm cà phê Lam Sơn cô vừa pha xong.

“Lúc trước sao anh có thể nghĩ đến làm trò chơi điện tử vậy?”

“Bởi vì trò chơi thật sự thoát ỹ.”

“Cái gì?” Cô trừng lớn mắt, nghĩ là mình nghe lầm.

Nhìn cô giống như vừa nuốt phải cả một quả trứng rất buồn cười, Lữ Hạo Đình một tay tựa vào lưng ghế ngồi, duỗi tay đỡ sau đầu, về mặt trêu ghẹo hỏi: “Có làm cho người khác kinh ngạc vậy sao? Bằng không em nghĩ anh vì cái gì?”

“Mặc dù... Tuy rằng em không cho rằng anh có bao nhiêu lý do cao thượng nhưng hẳn là không phải vì cái đó.” Cô vẫn là về mặt: Có làm hay không?

“Tiểu thư, anh lúc ấy vừa mới tròn mười bảy tuổi, một thằng nhóc tóc vàng, tuy rằng tư tưởng cả đầu không phải là màu vàng, bất quá cũng không thể giống như Liễu Hạ Huệ có thể ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, chuyện tò mò đối với thân thể phái khác chính là đương nhiên.”

Cô trừng lớn hai mắt giống như lần đầu tiên thấy anh.

“Cho nên... khụ... khụ...” Cô ho khan vài tiếng, vất vả mới lấy lại được giọng nói bình thường, biểu tình quái dị, tiếp tục nói: “Ý của anh nói là, nguyên nhân công ty của chúng ta tồn tại chính là bởi vì trò chơi thật sự thoát ỹ.”

“Xem như vậy đi.” Anh cười nói, “Ít nhất bởi vì điều này anh mới bắt đầu nghiên cứu phần mềm trò chơi điện tử.”

“Trời ạ, em thật sự ăn không tiêu đàn ông các anh đó.” Di Nông vừa tức giận vừa buồn cười nói: “Khó trách mỗi lần em giao bản vẽ lên, ba lần thì bị trả lại một lần chính là bởi vì quá nhiều quần áo!”

“Một năm, anh mới trả lại ba lần, em cũng đừng nhớ quá rõ như thế chứ?” Lữ Hạo Đình trêu chọc nói.

“Cái gì gọi là mới ba lần, ba lần rất là khoa trương đó?” Cô trừng mắt ai oán giận.

“Em là người bị trả về ít nhất.” Anh đứng đắn nói cho cô biết, trong mắt không giấu được ý cười.

“Có ý gì?”

“Thành phẩm có độ vừa lòng cao nhất đó.”

“Thật vậy không?” Nghe anh khen ngợi, khuôn mặt nhỏ của cô trong nháy mắt sáng bừng lên.

“Uh.” Anh mỉm cười gật đầu chứng thật.

Nhưng Di Nông hưng phấn không được bao lâu, bởi vì cô lập tức nhớ tới đàn ông này lúc trước làm việc ác ở trên bản vẽ của cô. Chỉ thấy cô tươi cười vừa thu lại, liền trừng mắt ép hỏi: “Vậy tại sao trên bản phác thảo của em anh còn lấy bút đỏ viết chỗ đó là rác rưởi?”

“Á...” Anh xấu hổ cười cười, “Đó chính là ý kiến.”

“Ý kiến?” Cô nhướn mi, không thể tin nhìn anh, “Anh cho ý kiến thật đúng là cao minh đó, vô cùng đơn giản, một chữ liền thu phục! Ít nhất, anh cũng phải viết ra vấn đề cùng với ý kiến của anh chứ, bằng không anh nghĩ rằng em và mọi người đều là giun đũa trong bụng anh à? Có thể tùy tiện liền đoán được trong lòng anh rốt cuộc suy nghĩ điều gì sao?”

“A, phải không? Ý kiến của anh quá mức kịch liệt sao? Không có ai phản ánh với anh.” Anh mặt dày nói, một bộ dáng anh có loại hành vi này là lỗi của cấp dưới.

“Không chỉ kịch liệt, đó kêu là cực đoan cũng được đó!” Cô cơ hồ sắp nhảy dựng hết lên.

“Cẩn thận bánh ngọt của em, sắp rớt.” Nhìn bộ dáng cô đầy cảm phẫn, anh mang theo ý cười nhắc nhở cô, sau đó bỗng nhiên nói ra một câu: “Em có biết hay không, bộ dáng em tức giận thật giống như ếch?”

“Cái gì?!” Có làm hay không? Thế nhưng nói cô giống ếch? Cô quả thực không thể tin được lời nói chính tai mình nghe thấy, người đàn ông này chẳng lẽ không có chút phong độ sao? Còn có bộ dáng đặc ý cười dặt dẹo kia là đức hạnh gì?

Di Nông tức giận đến đỏ bừng mặt, còn chưa kịp nghĩ ra từ gì để nói anh, chỉ thấy anh vươn ngón tay ác ma chọc chọc hai má cô còn cười nói: “Thật đáng yêu.”

Gi?

Cô ngậy người một chút, mới phản ứng lại.

Trời ơi, mặt cô cười không chỉ đỏ bừng mà còn bắt đầu bốc hơi nước.

Nhìn mặt cô đỏ bừng thẹn thùng bùng bánh ngọt ngọt, Lữ Hạo Đình ý cười càng sâu, tuy rằng biết rằng không nên, nhưng anh vẫn là tiến tới, hôn chóp mũi cô bởi vì vừa kích động quá mà dính bơ.

Hả?! Hút khí lạnh, Di Nông trừng lớn mắt, không thể động đậy nhìn hành vi quá mức thân thiết.

Mẹ ơi! Anh đang làm gì thế?

Dường như đáp lại vấn đề đáy lòng cô, anh cười mở miệng nói: “Có bơ.”

Cô vẫn mở to mắt trừng trừng nhìn anh.

Thấy bộ dạng ngốc lảng của Di Nông, anh không nhịn được lại muốn trêu cô.

Vì vậy khi anh còn không kịp cẩn thận suy nghĩ trước, anh cũng lần nữa nghiêng người lên phía trước, thân lười nhẹ nhàng trêu chọc cô môi, sau đó liếm hôn, mà cảm giác đó thực sự rất tuyệt, anh nhịn không được kéo cô lại gần, dụ hoặc cạy môi cô, biến trò đùa thành nụ hôn sâu sắc.

Di Nông đại ra giống như búp bê vải, nín thở mặc anh định đoạt, thẳng đến khi không khí rốt cục không đủ, anh mới buông lỏng cô ra.

Di Nông về mặt đỏ bừng, vẫn là trừng lớn mắt nhìn anh, giống như trong nháy mắt kia đột nhiên cứng ngắc hoá đá.

Lữ Hạo Đình thấy cô không nhúc nhích, lúc này mới phát hiện anh đã dọa cô ngậy người, hơn thế nữa còn không nhớ phải thở, anh vội nhẹ mặt cô nhắc nhở: “Di Nông, thở nào.”

Phạm Di Nông run nhẹ, thở nhẹ một hơi.

“Em có khoẻ không?”

Ba giây sau, Lữ Hạo Đình liền phát hiện, khẳng định đây là câu nói cuối cùng của anh với cô hôm đó.

*

Thời gian làm việc.

Lữ Hạo Đình ngồi trên ghế làm việc tâm tình rất tốt, phê chuẩn văn kiện.

Thư ký Diệp tiến vào, chỉ thấy tổng giám đốc khoẻ môi ần ần mỉm cười thần bí, cô đi lên phía trước, nhưng lại phả lệ nhìn thấy trên bàn vẽ, anh viết vượt quá ba câu bình luận, hại cô vô cùng hoảng sợ.

Trời ạ, cô làm thư ký cho anh nhiều năm vậy còn chưa thấy anh viết quá một câu trên bản vẽ, mà bình thường đại bộ phận đều là hai chữ.

“Tổng giám đốc, anh có khoẻ không?” Cô có chút lo lắng hỏi. (==))

“Rất tốt.” Anh phê chuẩn xong cái cuối cùng, tiêu sái viết xuống cuối cùng một khoản, đem văn kiện toàn bộ đưa lại cô, công đạo nói: “Đem bản vẽ đưa về các phòng đi.”

Diệp Thư ký tiếp nhận, ra khỏi cửa mới phát hiện các bài viết cũng giống nhau là có đưa ra nhận xét, đánh giá. Cô không khỏi thêm giật mình.

“Thư ký Diệp.”

Mới đi được một nửa, đột nhiên phía sau tuyền đến giọng nói của ông chủ, cô dừng lại, “Vâng?”

“Buổi chiều tôi có việc gì không?”

“Hôm nay sao? Vốn anh và ông Cao bên khoa học kỹ thuật có hẹn nhưng ông ấy đã gọi điện báo đổi ngày, cho nên không có việc khác.”

“Ok, không có việc là tốt rồi, cô đi ra ngoài trước đi.”

Thư ký Diệp kỳ quái nhìn lại anh một cái mới chần chờ ôm văn kiện rồi đi ra ngoài.

Lữ Hạo Đình thờ mạnh ra, cả người tựa lưng vào ghế ngồi, xoay tròn ghế, nhìn ra trời xanh ngoài cửa sổ, trong đầu bắt gặp hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Di Nông.

Anh đoán được quả nhiên đúng.

Sau khi anh hôn cô, cô thất thần một hồi, quả nhiên bằng tốc độ nhanh nhất chạy trốn chết, tốc độ nhanh tựa như phía sau có quái vật đuổi theo, cô thậm chí quên má Chung tồn tại, anh ngày đó thiếu chút nữa lăn ra cười trên sô pha.

Phản ứng của cô thực sự rất buồn cười, hơn nữa đùa thật vui.

Cô là một cô gái thực sự rất thú vị lại mâu thuẫn, anh biết cô đối với anh cảm thấy hứng thú, dù sao anh cũng không phải đầu gỗ, huống chi cũng không phải chưa từng ở chung với phụ nữ, anh đương nhiên hiểu được hứng thú của cô với anh cũng không đơn thuần chỉ là muốn làm bạn bè bình thường mà thôi. (TM: Cáo già)

Tầm mắt cô luôn đuổi theo anh, hơn nữa cô đối với anh quá mức quan tâm, còn có khuôn mặt động một chút là đỏ bừng, không hiểu làm sao hô hấp liền nhanh hơn, cô gái này đối anh hứng thú thực quá rõ ràng chỉ kém không trực tiếp viết ở trên khuôn mặt đáng yêu kia của cô.

Mâu thuẫn là, cô rõ ràng đối với anh rất có hảo cảm, nhưng anh chỉ cần hơi đùa cô một chút cô sẽ sợ tới mức nhảy dựng lên khăn trương không hiểu, giống như anh tùy thời giống như sẽ ăn cô vậy, anh có khi thực không hiểu cô đang chờ mong anh làm gì cô, hay vẫn là sợ hãi anh sẽ làm gì với cô.

Mà kỳ quái hơn, anh rõ ràng biết không nên trêu cô, bởi vì anh biết hành vi như vậy sẽ làm cô hiểu lầm, thậm chí ôm ảo tưởng không thực tế với anh, nhưng anh chính là nhìn ko được, mà chết tiệt anh thực thích hưởng thụ thỉnh thoảng tìm cơ hội chạm chạm vào cô, dắt dắt bàn tay nhỏ bé của cô, ôm thất lung cô.

Hơn nữa chính là, nói thật ra, cô nấu cà phê thực sự là khó uống muốn chết, nhưng anh không hiểu được vì sao mỗi khi nhìn dáng vẻ chờ mong của cô, anh chính là không đành lòng không uống hết nó, hơn nữa cũng không dám nói với cô cà phê kia thực khó uống, làm cho cô mỗi lần vừa đến nhà anh liền kích động nấu một ly lớn cà phê cho anh, mà anh cũng chính là cực khổ không nói, nhận mệnh đem cái thứ đáng sợ gì đó uống hết.

Càng đáng sợ là, sau một tháng uống, anh thế nhưng bắt đầu có thói quen uống cái chất lỏng màu đen khủng bố giống như nước địa ngục.

(Mộc: Yêu rồi anh ơi, hỏi làm chi cho đau đầu.)

Anh tự giễu cười, trong lòng lại không hiểu có cảm giác kì dị, đột nhiên rất muốn thấy cô.

Bình thường, anh chỉ có thể thấy cô ở ngày nghỉ, anh biết cô là nhân viên phòng khai thác, cũng không phải mỗi ngày tới công ty làm, nhưng k.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Gặp Đã Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

“Cái gì? Cậu thế nhưng cứ như vậy mà chạy đi? (Edit bởi Diễn Đàn Lê Quý Đôn) Tiểu thư, cậu có làm hay không đó? Cơ hội tốt như vậy nhưng lại bị cậu buông tha, chúng mình giúp cậu là giúp gì, làm không công sao? Cậu là đồ ngốc!”

Nông Nông nhắm mắt, lui gáy đem điện thoại cách mình rất xa, lại vẫn nghe thấy giọng nói nổi trận lôi đình của La Lan không ngừng truyền tới tai, cả phòng đều là âm thanh giận dữ của cô ấy.

“Mình mình mình... Mình nhất thời không nghĩ nhiều như vậy thôi...” Nông Nông nhát gan nói.trans

Mệt cho cái lỗ tai tốt của La Lan, thế nhưng còn nghe được tiếng nhỏ như con kiến của cô, chỉ nghe cô ấy giống như sư tử hà đông hét lớn: “Phạm Di Nông, cậu là đồ ngốc! Mình trước kia nói thế nào với cậu? Muốn thành công tuyệt đối phải học thuộc lòng cộng với thi hành các qui tắc, cậu đem những quy tắc kia quăng đi nơi nào, Thái Bình Dương sao?”

“Không... Mình có nhớ, quy tắc của cậu”

Điều thứ nhất, nhận biết đối phương, bách chiến bách thắng. Điều thứ hai, phạt muốn kim trang, người muốn y trang *. Điều thứ ba, đối phó tình địch, tình nguyện giết lầm còn hơn bỏ sót. Điều thứ tư, người thành đạt thì tình yêu càng đáng giá, điều thứ năm...” Nông Nông ngây ngô cười, thanh âm nhỏ nhỏ ngập ngừng nói: “Năm chắc cơ hội, có thể lên lên...”

(Phạt muốn tiền, người muốn về ngoài)

Mộc: Thấy tính em Lan hay chưa: Có thể thượng liên thượng, =)))

“Đừng vậy! Kết quả cậu như thế nào? Người ta tự động đưa đến cửa, cậu ngược lại chạy lạc mất! Cậu như vậy muốn năm dân quốc thứ bao nhiêu mới có thể bắt được anh ta!” La Lan thật sự là giận không trôi, chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hơn nữa trước đó cậu không có việc gì sao lại mắng

anh ta? Không phải bảo cậu phải giống thực nữ chút sao? Kết quả cậu thế nào? Cậu làm cái gì? Thế nhưng chỉ trích tác phong công tác của anh ta! Chị của tôi ơi cậu làm ơn thương xót giúp, có vấn đề gì cậu không thể chờ xong hết thấy đại sự rồi dẫn dắt anh ta từng bước sao?”

“Minh... minh...” Nông Nông bị mắng có chút xấu hổ cúi đầu.

Ồ... ô... Cô đâu phải có ý, nhất thời quên mất thôi...

La Lan nằng nặt mỗi thờ hồng học, rốt cục bình tĩnh trở lại nói: “Nói đi, mấy ngày nay thực tế tiếp tục ở chung, cậu rốt cục còn có thích anh ta hay không?”

“Th... thích...” Cô đỏ bừng mặt.

“Cậu xác định là thích không? Không phải đơn thuần sùng bái anh ta là người sáng lập vương quốc trò chơi điện tử?”

Nông Nông xác định lắc đầu “Không phải.”

“Anh ta không có chỗ nào kỳ quái hay thiếu sót sao? Như là hôi nách, thối chân... Đợi chút.”

“Không có!” Nông Nông đỏ mặt, thay người trong lòng cãi lại: “Anh ấy không có như cậu nói... có bệnh không tiện nói ra, hơn nữa anh ấy thực hiểu thuận, cuộc sống theo quy luật, không hề có sở thích không tốt nào, chỉ một cái là hút thuốc, nhưng là anh ấy trước khi hút sẽ hỏi đối phương, nếu không cũng đi ra ngoài hút, rất lễ phép, con người tốt lắm.”

“Vậy cậu sợ anh ta làm cái gì? Dừng khí trước kia muốn theo đuổi anh ta đã chạy đi đâu rồi? Lúc trước là ai nói nếu tìm được Mr.Right sẽ khai hoá toàn bộ động lực! Là ai nói nhất định phải giữ lấy anh ta nếu không tình nguyện cả đời không lấy chồng? Kết quả thế nào? Anh ta mới thân (hun^^) cậu một chút, cậu tựa như biến phép, vụt một tiếng, nhanh như chớp chạy trốn không thấy bóng dáng, mình là muốn cậu biết rõ lần sau anh ta chắc chắn sẽ không tự làm mất mặt.”

“Thật vậy không?” Nông Nông trở nên khản trương, nhất thời cảm thấy chính mình lọt vào địa ngục không thấy ánh mặt trời, cứ nghĩ tới chính mình đã phá hủy hình tượng tâm hồn khổ khổ lập nên, cô liền muốn khóc đòi mạng.

“Nếu mỗi lần anh muốn thân cậu, cậu đều phản ứng như vậy, liên khẳng định đây sẽ thành sự thật.” La Lan tức giận dùng mũi hừ hừ nói.

“Người ta... người ta... không quen thôi...” Nông Nông nho nhỏ giọng biện hộ cho mình, cảm giác uể oải, mây đen ở đỉnh đầu cô âm hôn không tiêu tan pháp phênh “Lần sau... sẽ không như vậy nữa...”

“Tốt nhất là như vậy, nếu không cậu cũng không cần lo lắng làm gì, chờ làm lão ni cô đi!” La Lan cắn tàn thuốc, nói với Di Nông ở bên kia điện thoại: “Minh nói cho cậu, lần trước chúng mình đã nói chuyện cùng mà Lữ rồi, bà cũng có hảo cảm với cậu, kế tiếp chúng mình cùng các mẹ sẽ nghĩ biện pháp để cậu cùng anh ta có cơ hội ra ngoài một mình, đến lúc đó cậu không nên tiếp tục làm hồng! Muốn câu đàn ông phải đập nát sự e lệ, cơ hội tới không được buông tha, cậu nếu đã quyết định không phải anh ta sẽ không lấy chồng, vậy không được từ thủ đoạn khi tất yếu, coi như lột sạch quần áo chính mình nhảy lên giường anh ta...”

... đều được...”

“Lan, chút nói tiếp, mình có điện thoại, nghe một chút.”

Nông Nông càng nghe mặt càng hồng, may mắn lúc này điện thoại có người gọi, cô vội vàng ấn mở máy: “Alo?”

“Nông Nông!”

Trời ạ, thanh âm này, là anh!

Xôn xao một chút, trên đầu mây đen bay đi, nhất thời tình không vạn lí. (Trời xanh mây trắng hồng hồng không âm u chút nào. =)))

Hả? Anh ấy là từ khi nào bắt đầu gọi cô Nông Nông? Nhũ danh của cô được anh gọi, cảm giác thực tốt nha.

Phạm Di Nông đỏ mặt, tim bình bịch bịch đập, đôi tay nhỏ bé khản trương cuộn dây điện thoại, lắp bắp trả lời: “Là... Là... em...”

“Em có rảnh không?” Nghe thanh âm cô có vẻ sợ hãi cùng thẹn thùng, trên mặt anh bắt gặp lại hiện lên ý cười.

“Có... Có ạ...” Nông Nông vượt chớp mũi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, nhớ tới hành động của anh ngày đó.

“Là như thế này, hai ngày nữa là sinh nhật mẹ anh, anh muốn mời em đi cùng anh chọn quà tặng cho bà, có được không?”

“Được, được, khi nào thì đi?” Nông Nông không ngừng đáp ứng. Anh không rút lui theo như La Lan nói, cô cũng đã là ngàn hạnh vạn hạnh, hiện nay thái độ của anh vẫn thân thiết như cũ, cô quả thực thiếu chút nữa thì quý xuống cảm ơn trời đất.

“Chờ một lát, anh qua đón em.”

“À, vâng.” Nông Nông ngây ngô cười đáp ứng, tiếp theo mới phản ứng kịp, lập tức trừng lớn mắt, “Qua đây, anh muốn qua đây?”

Lữ Hạo Đình nhìn đồng hồ một chút, nói “Đúng vậy, đại khái hai mươi phút nữa anh tới.”

Đến nơi này?

Nông Nông mở lớn mắt, hết nhìn đông lại nhìn tây, nhìn thấy trong phòng tán loạn đồ đạc giống như ổ rác, trong tai lại nghe được anh nói: “Đội lát nữa gặp”, cô vội hét lớn: “Chờ một chút, Hạo... Hạo Đình...”

“Chuyện gì? “Nghe thấy thanh âm cô, anh vốn muốn cúp điện thoại, lại đưa lên tai nghe.

“Em... Cái đó, em ở nơi này trong ngõ nhỏ khá khó tìm, em sẽ đến đầu đường cái đợi anh.” Đùa cái gì vậy, nếu cho anh ấy thấy cô ở trong đồng rác loạn một đoàn này, hai người bọn họ cam đoan không có tương lai gì. Nông Nông hai tay khấn trương cầm lấy điện thoại nói: “Ngay cửa hàng McDonalds đầu đường.”

“Ok.” Lữ Hạo Đình không nghi ngờ gì, đáp ứng xong liền cúp điện thoại.

Nông Nông lúc này mới nhẹ thở ra, ấn tắt điện thoại rồi mở lại nói chuyện tiếp với La Lan, đem chuyện vừa rồi nói cho cô ấy.

La Lan vừa nghe, cười nói: “Ha, coi như cậu vận khí tốt, chúng mình vừa mới nghĩ phải làm thế nào cho các cậu thoát khỏi ước hội mặt chược, như thế rất tốt, chính anh ta tìm tới cửa! Nông Nông, lần này ngay cả ông trời cũng giúp cậu, đừng có làm hỏng nữa.”

Nông Nông sờ sờ mũi ha ha cười ngây ngô.

“Tốt lắm, nhanh đi trang điểm lại, cẩn thận đừng làm hỏng đó.” La Lan chỉ đạo, “Mặc bộ váy liền thân màu trắng, còn có, anh ta nếu hôn lại cậu, cậu muốn phản ứng như thế nào tùy cậu nhưng ngàn vạn lần đừng chạy mất dạng, có biết hay không?”

“Biết.”

Tươi cười nói xong điện thoại, Nông Nông lập tức đi tới phòng tắm, cố gắng làm theo trình tự hoá trang, trang điểm để khuôn mặt trắng ngần thuần khiết càng thêm có nhan sắc.

*

Cô là người con gái anh từng hôn buồn cười nhất.

Anh... lần đầu tiên hôn cô khi cô đang ngủ. Anh lần thứ hai hôn cô, cô vội chạy trốn. Không biết khi hôn cô lần thứ ba, có thể xảy ra một tình huống gây cười nào không?

Ý niệm như vậy xuất hiện khiến cho Lữ Hạo Đình từ sau khi cô lên xe vẫn cố ý vô tình nhìn chăm chăm đôi môi đỏ mọng của cô, thẳng đến khi cô bị anh nhìn đến mặt đỏ ửng, anh vẫn làm theo ý mình nhìn thẳng trực tiếp.

Nông Nông mắc cỡ đỏ mặt, thật sự là hối hận vừa mới nãy anh nói muốn cho cô xuống ở cửa, cô còn không đi xuống, cố ý nói muốn cùng anh đi đến bãi đỗ, kết quả hiện tại cô bị anh nhìn đến mức muốn trốn đi.

Anh nhìn chăm chăm môi cô. Sợ làm hỏng bầu không khí, cô lại không có dũng khí bảo anh đừng nhìn, đành phải mở miệng muốn thay đổi lực chú ý của anh, chỉ vào hàng cây ven đường nói: “Vài năm nay, ven đường càng ngày càng nhiều cây, thật không tốt.”

“Em thích cây?” Anh liếc nhìn phương hướng cô chỉ, tầm mắt rất nhanh lại nhớ tới độ cong trên đôi môi đỏ mọng.

“Uh, trước đây, vùng phụ cận nhà em có rất nhiều cây, khi đó tại miếu thổ địa còn có hơn 10 gốc táo. Mỗi khi mùa xuân đến, cây liền nở đầy hoa trắng, sau đó không bao lâu sẽ bắt đầu kết những quả nhỏ màu trắng xanh, tiếp theo mới có thể dần dần chuyển thành hồng.” Cô cười nhớ tới cảnh tượng đó, nói: “Bắt quả những cây này xem như một nửa là cây dại, cũng không có người đặc biệt chăm sóc, cho nên kết quả có đôi khi không ngọt. Em nhớ rõ khi tiểu học, mỗi lần đi qua sẽ nhìn thấy mấy đứa trẻ quanh đây ngồi ở dưới gốc cây, hái một quả, cắn một miếng, không ngọt liền quăng xuống đất, quăng vào miếu thổ địa ở đầu đường là nhiều nhất. Mỗi khi miếu công nhìn đến đều tức chết, một bên lấy chổi quét rác, một bên đuổi theo bọn nhỏ chạy.”

“Em cũng từng bị đuổi rồi?” Anh trêu chọc hỏi.

“Mới không mà, người ta rất ngoan” Nông Nông nhìn anh nâng cằm, kiêu ngạo nói: “Em sẽ không ngốc như vậy, đi trộm cả ngày lại không hái được quả ngon, bình thường quả ngon đã sớm bị miếu công đem xuống, em đều là chờ lũ ngốc đó đi gây sự xong, lại đi giúp miếu công quét rác, ngài ấy sẽ tự động đem táo ngon tặng cho em ăn.”

Anh cười nói: “Thì ra em tuổi còn nhỏ như vậy đã tính toán tỉ mỉ, dùng kế gạt người.”

Nghe vậy, Nông Nông sắc mặt khế biến, như là bị kim đâm. Cô nhủ mảy phòng vệ giống như cái lại: “Cái gì mà gạt người? Em đây là thủ đoạn đảng hoàng, em cũng có trả giá lao động mới có được thành quả mà!”

Đối với phản ứng của cô anh có chút hơi ngạc nhiên, nhưng anh lo đến nỗi cũng không nghĩ nhiều lắm, chỉ hay nói giỡn nói: “Vâng, tiểu thư, em là thiên tư thông minh, cố gắng hơn người, cho nên mới hảo tâm có hảo báo.”

“Chính là vậy.” Cô nhăn mặt nhăn mũi với anh, bĩu môi nói.

“Xem kìa, ngoài miệng giống như treo cả năm cân thịt lợn.” Lữ Hạo Đình ở trong lòng thật sự đã cười nghiêng ngả, thấy cô càng thú vị càng đùa vui, giống như món đồ chơi bị điều khiển, nói kích cô một chút, cô sẽ nhảy dựng lên, đổ cô, cô sẽ hành động làm cho mình buồn cười, nếu như hôn cô, vậy càng buồn cười.

“Sẽ... sẽ... không có...” Như thế rất tốt, cô mới kêu lên, anh lại chú ý tới cái miệng nhỏ nhắn, khiến cho Nông Nông hồi hận vạn phần, nói chuyện lại bắt đầu lắp bắp, may mắn cuối cùng đã tới tiệm trang sức, cô vừa vào cửa đã bị những trang sức đẹp đẽ kia hấp dẫn, liền quên đi cả ánh mắt khiến người ta bất an của anh.

“Oa, thật đẹp.” Cô tán thưởng nhìn chiếc nhẫn cô nhân viên mới lấy ra từ trong quầy, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn.

Nhân viên tiệm trang sức vừa nhìn thấy khách đi vào là một đôi nam nữ, còn tưởng là muốn mua nhẫn kết hôn, cho nên ngay từ đầu đã lấy nhẫn ra, không quên tươi cười nói: “Nhẫn này là nhà thiết kế của cửa tiệm chúng tôi đặc biệt thiết kế, trên thế giới chỉ có một đôi, thực thích hợp làm nhẫn kết hôn.”

“A?” Nông Nông bỗng nhiên đỏ mặt, xấu hổ nghĩ giải thích nói: “Chúng tôi không phải...”

“Chúng tôi không muốn kết hôn.” Không nghĩ tới cô còn chưa lắp bắp nói xong, Lữ Hạo Đình đã mặt không chút thay đổi mở miệng, ngữ khí có chút cứng nhắc, phòng vệ nói: “Chính là đến chọn quà sinh nhật cho người lớn.”

Cô nhân viên cùng Nông Nông đồng thời cứng đờ, Nông Nông lúc này thực xấu hổ, chỉ cảm thấy trên mặt không nhịn được mà đỏ hồng.

Tuy rằng bọn họ đúng là không muốn kết hôn. Anh cùng cô thậm chí không phải là người yêu, nhưng anh có cần phải nói rõ ràng và trực tiếp như vậy không?

Bất giác, cô rút lại đôi tay vốn đang đặt trên mặt quầy thủy tinh, sau đó chậm rãi thu tay về bên người, trong lòng không hiểu sao lại có chút quặn thắt.

Có lẽ anh căn bản cho tới bây giờ cũng chỉ làm bạn bè bình thường, hơn nữa ngay từ đầu vốn chính là một mình cô đơn phương.

Nếu anh giống như má Lữ cùng La Lan nói, nếu anh có một chút hảo cảm với cô, sẽ không giống như vừa rồi - phủ định nhanh như vậy. Trên thực tế, vừa rồi trong mắt anh thậm chí bởi vì cô nhân viên kia hiểu lầm mà ần ần lộ ra chút hờn giận...

Nông Nông đột nhiên cảm thấy không còn sức lực, trước mắt trang sức sáng lấp lánh, nhưng trong mắt cô ánh sáng ấy bỗng nhiên âm đạm đi, không còn đẹp như lúc ban đầu cô thấy nữa.

Cô nhân viên kia phản ứng rất nhanh, vẻ tươi cười trên mặt thậm chí còn không biến mất, chỉ lại khách khí hỏi: “Vâng xin hỏi người ấy đã bao nhiêu tuổi?”

Lữ Hạo Đình nói ra số tuổi, lại nói cùng cô ấy vài câu. Cô ấy liền đi vào phòng lấy ra một số món trang sức rất tốt.

Nông Nông trầm mặc, không nói gì.

Cho đến khi một cô gái khác mang ra mấy vòng trân châu, Lữ Hạo Đình quay đầu hỏi ý kiến cô, cô mới miễn cưỡng cười vui mở miệng, bất quá cho dù cô đã mở miệng cũng là vài từ ngắn ngủi.

“Em cảm thấy vòng này được không?”

“Không tệ.”

“Vây trân châu màu phấn này thế nào?”

“Hoàn hảo.”

“Anh cảm thấy màu trắng đẹp hơn, em xem thế nào?”

“Uh, rất được.”

Dường như lúc này, anh mới chú ý thấy cô dị thường trầm mặc, bất quá anh chưa nói gì, chỉ nói với nhân viên: “Vây lấy cái màu trắng.”

Thấy anh đã chọn xong quà tặng, Nông Nông đứng dậy. Khi anh tính tiền, cô không chớp mắt nhìn chằm chằm biển hiệu của cửa hàng trang sức này, cô nhớ tới cửa tiệm này từng được quảng cáo trên tivi...

Em đang ở đâu? Em ở trong này.

Em đang ở đâu? Em ở trong này...

Thanh âm huyền ảo của chàng trai, cô gái nhân vật chính trong quảng cáo như vang lên ở bên tai cô. Cô đem tầm mắt kéo về nhìn người đàn ông bên cạnh, dưới đáy lòng hỏi cùng một câu, lại không chiếm được câu trả lời. Anh ở ngay cạnh cô, cô lại cảm thấy đang cách anh rất xa. Cô thích anh như vậy, vậy mà anh cũng không có cảm giác gì. Cô hoài nghi, cho dù cô hỏi anh câu hỏi kia, anh cũng không hiểu cô đang hỏi cái gì.

Không hiểu... Cảm thấy có chút bí ai...

Cô xuống xe ở bên đường.

Anh vốn muốn đưa cô đi vào, nhưng cô có ý muốn xuống ở đó, anh liền không nói thêm gì nữa.

Cô cố gắng nở một nụ cười với anh, sau đó xoay người đi xa. Nhìn bóng dáng cô có chút ảm đạm, Lữ Hạo Đình tâm lý không hiểu cảm thấy có chút bất an. Anh nắm chặt tay lái, kỳ thật đáy lòng biết anh là chơi có phần quá, làm cô kỳ vọng rất cao, cho nên anh nói câu nói kia ở tiệm trang sức, mới có thể làm cho cô giống như bị dội một thùng nước lạnh.

Tuy rằng anh nói câu nói kia là không sai, nhưng đôi mắt to của cô lộ ra thương tâm, lại làm cho anh vạn phần áy náy.

Anh vốn muốn hẹn cô cùng dùng cơm, nhưng biết là tình huống không đúng, anh liền đưa cô về.

Nhìn bóng dáng cô cô đơn, anh bất giác nguyên rủa chính mình.

“Lữ Hạo Đình, mày là kẻ đáng chết hơn nữa còn là kẻ hỗn trướng nhất gan.”

Xe vẫn chưa tắt máy, anh chỉ cần nhấn ga liền có thể rời đi nơi này, nhưng anh chính là không nhấn được.

Đi theo, sau đó anh liền thấy cô đột nhiên ngồi xuống ở ven đường.

Nghĩ đến cô xảy ra chuyện gì, trong lòng anh căng thẳng, không chút suy nghĩ liền tắt máy xuống xe, vội vàng chạy qua, không ngờ, vừa mới tới phía sau cô liền chợt nghe thanh âm cô âm thầm khóc.

“Nông Nông...” Anh gọi cô, thanh âm có chút khàn khàn.

Không dự đoán được anh thế nhưng chưa rời đi, Nông Nông bị anh dọa sợ, vội lau đi nước mắt trên mặt.

“Em...” Anh mở miệng lần nữa, lại không biết chính mình nên nói cái gì, anh biết cô vì sao khóc, nhưng anh lại không có dũng khí thừa nhận, bởi vì sợ lại làm cho kỳ vọng của cô vừa bị dập tắt lại có cơ hội đốt cháy, nhưng biết rõ như thế, anh lại không thể cứ như thế xoay người rời đi.

Nông Nông kích động đứng lên, giải thích nói: “Em... Em không sao, chính là có hạt cát bay vào mắt.”

Đáng chết, mặt cô đầy nước mắt!

Anh đau lòng muốn đưa tay ôm cô vào lòng an ủi, lại ở chớp mắt cuối cùng dè lại xúc động này.

Trong lòng anh còn đang giãy dụa, cô lại cứng rắn nặn ra một cái mỉm cười, mở miệng quyết định thay anh, “Em không sao, hạt cát thôi, chảy một ít nước mắt liền hết, anh trở về đi. Em còn có việc, bye...bye!”

Nói xong cô liền cầm lấy túi bước nhanh rời đi.

Nhìn bóng dáng cô vội vàng rời đi, Lữ Hạo Đình trong lòng mờ mịt, sau một lúc lâu, anh mới buồn bực xoay người trở về trong xe, lái về nhà.

(Đoạn này mình muốn và A Hạo vài phát. Rõ ghét)

*

Cô rốt cuộc là đang cố gắng cái gì?

Đột nhiên, cảm thấy chính mình có chút ngu ngốc.

Phạm Di Nông ngồi trước bàn đối mặt với kính trang điểm mà Uy Uy mới giúp cô mua về một thời gian, cô chỉ cảm thấy chính mình khóc sung sướng thật là xấu.

Hay là thôi đi, như vậy một chút cũng không giống chính cô, cho dù hôm nay anh thật sự thích cô thì thế nào đây? Anh cũng không phải thích chính con người cô, mà chỉ là thích cô giả vờ mà thôi.

Vì anh yêu thực nữ, cô liền học làm thực nữ, cùng La Lan học mặc quần áo, với Uy Uy học hoá trang. Vì anh thích uống cà phê, cô học Tiểu Vân pha cà phê, bởi vì tay chân vụng về nên bị bỏng vài lần. Vì tiếp cận anh, cô thậm chí nhận má Chung làm mẹ nuôi, lợi dụng đi tốt bụng này.

Kết quả thế nào? Anh vẫn là không thương cô, thậm chí chưa nói tới thích cô.

Mấy ngày này, tâm tình của cô có một nửa thời gian luôn treo lơ lửng ở giữa không trung, trong chốc lát vội vàng đoán tâm ý anh, một hồi gấp lại vội vàng lấy lòng anh, lập tức sợ anh có ấn tượng không tốt với mình, lập tức lại sợ chính mình làm sai chuyện gì, có khi càng thường thường sợ hãi chính mình nói sai điều gì.

Cô luôn bất an, luôn nghi hoặc, luôn lo lắng, luôn đoán. Mà tâm tình theo phản ứng của anh cũng lúc cao lúc thấp.

Cô không thích loại cảm giác này, cô rất nhớ con người trước kia tóc tai bù xù, có chuyện nói thẳng, người mà thời điểm cao hứng có thể tận lực ăn, thời điểm mất hứng có thể tận tình ngủ, thời điểm công tác có thể tâm không vướng bận, thời điểm nhàn hạ có thể nhẹ nhàng tới tiệm cà phê Tiểu Vân uống cà phê của chính mình, cô vạn phần tưởng niệm con người không cần cái nhìn của người khác đối với mình kia.

Nhưng là...

Nhìn trên kính là gương mặt cô nhìn từ nhỏ đến lớn, cô biết có một số điều muốn mà đã không thể thay đổi được nữa rồi, cô đã có thói quen đi đường phải thẳng lưng, ngồi xuống phải thu chân, ra ngoài phải trang điểm tốt, cô lại sớm hình thành thói quen nhìn người khác thấy cô ăn mặc xinh đẹp trên mặt tự nhiên mà lộ ra mỉm cười thường thức.

Tệ nhất là, cô biết chính mình tuyệt đối không thể cứ như vậy quên mất anh, bởi vì cô biết cô là đúng, anh chính là Mr.Right của cô, sẽ không có người thứ hai, sẽ không có một người đàn ông khác có thể chỉ cần mở miệng là làm cô như trúng điện, có thể khiến cô chỉ cần ở cùng anh đã có thể thấy vui vẻ, có thể dạy cô chỉ cần thấy nanh tím liền đập nhanh hơn. Hạnh phúc dị thường.

“Cậu muốn buông tha sao?”

Cùng cô ngồi trầm mặc một buổi tối - La Lan, rốt cục chịu không nổi Nông Nông giống pho tượng nhìn chăm chăm vào gương xem chính mình, ngồi dậy từ trên giường, hỏi.

Nông Nông hít hít cái mũi, cắn môi dưới trầm mặc không nói.

“Nếu cậu thật sự muốn buông tha, quên đi, không cần miễn cưỡng.”

Cô lại trầm mặc một hồi lâu, mới quay đầu nhìn La Lan, khàn khàn hỏi: “Cô gái nói đến tình yêu có phải sẽ biến thành ngọc hay không?”

“Uh.”

“Sẽ trở nên nhất gan sao?”

“Sẽ”

“Sẽ trở nên nghi thần nghi quỷ hoảng loạn?”

“Đúng vậy.”

Nông Nông thở dài, đầu đầu hỏi: “Vì sao yêu đương lại mệt như vậy?”

“Cũng không hẳn chỉ là mệt, đàn ông có đôi khi cũng thực đáng yêu.” La Lan nhún nhún vai cười cười, “Cậu cùng anh ta ở chung vài tuần lễ cũng có thời điểm cười đến thực vui vẻ mà? Như là khi anh ta lái xe đưa cậu về nhà, tuy rằng chính cậu cũng có thể tự về nhà; giúp cậu mua đồ uống, mà kỳ thật cậu không hề khát; lấy cái này cái nọ cho cậu, có lẽ chính cậu tự lấy sẽ nhanh hơn; cùng cậu xem tivi, cho dù anh ta sẽ cùng cậu tranh cãi Phở Lạp Tư hay Trương Đức là đáng đánh; Hoặc là kể chuyện cười cho cậu nghe, ngay cả chuyện cười đó tuyệt không buồn cười nhưng cho dù là như vậy, cậu vẫn là cảm thấy ấm áp trong lòng, thực cảm động không phải sao? Tuy rằng đó bất quá đều chính là một chút chuyện cần thiết cũng như không cần thiết, thậm chí khả năng còn gây thêm những phiền toái nhỏ cho cậu, nhưng cậu không phải mỗi lần về nhà đều mừng rỡ gọi điện thoại cho mình, bộ đáng ngọt ngào tới cực điểm sao!”

Nông Nông nghe vậy, lại bắt giác nhớ đến những lần ở chung với anh những ngày qua, trong lòng chợt ấm áp.

La Lan hé ra miệng nhỏ nhắn hồng diễm, giống như đang thuận miệng, cách cách, cách cách chính là một chuỗi dài, “Cho nên nói, cậu xem, tuy rằng đàn ông không phải cần thiết quá mà lại có nhiều phiền toái, nhưng họ sẽ ở cùng cậu này, sẽ tốn tâm tư làm cậu cười này, yêu đương đương nhiên thực phiền toái, nhưng nếu không ưu việt, ai muốn tự mình tìm phiền toái? Đàn ông cùng một cô gái vì sao yêu đương? Vì sao kết hôn? Kỳ thật còn không phải là vì tìm một người bả cho chính mình, tìm người có thể cùng mình nói chuyện phiếm ở thời điểm nhàm chán, thời điểm sinh bệnh có thể chiếu cố mình, thời điểm thương tâm có thể an ủi mình, khi gặp phải trường hợp suy sụp có thể cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn! Bằng không ai có thời gian nhiều như vậy!”

Nghe cách nói của cô ấy, Nông Nông có chút nghi hoặc. Cô gái này cũng chỉ mới trải qua vài cuộc tình thôi mà sao đã có giọng điệu của một chuyên gia rồi?

Cô bắt giác quay đầu nhử mày nhìn La Lan nói: “Cậu làm thế nào biết mấy đạo lý lớn này?”

“Cậu nói xem?” La Lan tức giận quay người xem thường nói: “Từ nhỏ mình nghe mấy bà vợ làm dâu trăm họ, làm mối cho người mình sớm nghe được đây bụng.”

Nông Nông nghe vậy bất giác nín khóc mỉm cười nói: “Mình thấy cậu thật sự có thiên phú làm nghề này đó.”

“Đúng vậy, mình đã sớm nhận mệnh, bằng không cũng sẽ không về nhà giúp đỡ. Bất quá các bà ấy nói cũng đúng, nhiều ít cũng là có chút đạo lý, bằng không nhà của mình sinh ý cũng sẽ không tốt như vậy.” La Lan dừng lại, hướng về phía Nông Nông xua di động trong tay nói: “Thế nào, cậu suy nghĩ có kĩ không? Nếu thật sự muốn từ bỏ như trong lời nói, mình sẽ gọi điện huỷ bỏ kế hoạch tiếp theo. Bất quá mình đề nghị cậu thử trước một lần sau này nói tiếp, dù sao mọi sự tình đều đã an bài tốt lắm, đến lúc đó anh ta nếu lại không có phản ứng, cậu buông tha cũng không muộn. Hơn nữa mẹ mình vừa nghe đối tượng là cậu, liền đưa ra tài liệu đã chọn lựa kỹ lưỡng từ lâu, biết đâu sẽ là cực tốt đấy, đến lúc đó cậu cùng vị xem mắt này lại vừa mắt, liền thuận lợi tiếp tục đi đến cũng không biết chừng.”

Nông Nông nghe xong bật cười, nói: “Cậu thực sự xong rồi, mình xem cậu thật sự có bệnh nghề nghiệp.”

La Lan nhún nhún vai, nhún mày nói: “Không có biện pháp, làm lâu sẽ bị như vậy. Cậu đã quên sao? Quy tắc thứ mười, chưa đến thời điểm cuối cùng tuyệt không buông tha!”

Nông Nông hít một hơi thật sâu, nhìn bạn tốt thật lâu mới phun ra cổ bất an trong lồng ngực: “Được rồi, một khi đã như vậy, sẽ thử một lần cuối cùng đi.”

Bạn đang đọc truyện *Vừa Gặp Đã Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Buồn bực nhìn tài liệu trước mắt, Lữ Hạo Đình không có một chút tập trung vào nó được, mặc dù những tài liệu này phải hoàn thành thật gấp thì anh mới có thể đưa cha mẹ đi nghỉ được. Nhưng anh nhìn không vào, nhìn tới nhìn lui, trong đầu anh mấy ngày nay chỉ toàn là hình ảnh Nông Nông khóc ở bên đường, còn có khuôn mặt cô tuy nước mắt giàn giụa nhưng vẫn cố nở nụ cười với anh.

Hôm nay, sáng sớm liền chạy về nhà cha mẹ. Tuy rằng anh không biết chính mình nếu là thấy cô thì muốn nói với cô cái gì, nhưng trong lòng anh vẫn vô cùng muốn gặp cô.

Ai biết, trong lòng anh không yên, bất an ngồi ở phòng khách chờ, mặc dù cầm tài liệu nhìn nhưng mắt đã vô tình có ý nhìn ra bên ngoài, nhưng mãi đến buổi chiều, ở cửa vẫn không xuất hiện mấy bà đi vắng hay chơi bài cùng mẹ anh, chứ đừng nói đến Nông Nông.

Bốn giờ rưỡi chiều, anh rốt cục không nhịn được đi vào phòng bếp làm bộ đồ nước uống thuận tiện mở miệng hỏi mẹ đang ca hát làm mứt chanh.

“Mẹ, hôm nay mọi người không đánh bài sao?”

“Bài?” Má Lữ khoát trá hừ “Nam bình trẻ chung”, giả ngu nhìn con liếc mắt một cái, “Bài gì?”

“Mạt chược.” Anh tự nhiên uống nước sôi.

“Ah, cái kia...” Má Lữ kéo dài giọng, dừng dao gọt hoa quả, quay đầu nhìn con trai cười cười, “Hôm nay không đánh.”

“Vì sao?” Anh bất giác hỏi lại.

Thấy con hỏi nhanh như vậy, má Lữ tâm tình thật khoái trá vô cùng, chỉ thấy bà quay lại tiếp tục cắt chanh, chậm rãi nói: “Cũng không vì sao cả, chẳng qua má Chung thấy Nông Nông đã hai mươi tám còn chưa có đối tượng, cho nên buổi tối muốn dẫn con bé đi xem mắt, chuyện chung thân là chuyện lớn, chúng ta vài người đánh bài là việc nhỏ, đương nhiên chúng ta liền hủy buổi đánh bài hôm nay!”

Bà nói mới tới một nửa, Lữ Hạo Đình vừa nghe Nông Nông đi xem mắt, tâm hoảng hốt, một ngụm nước chưa nuốt xong lại bị sặc, anh ho khan mặt đỏ bừng.

Nhưng má Lữ cũng lợi hại, một bên cắt chanh, mặc kệ đứa con sĩ diện đến chết, chỉ nói thêm: “Nghe nói đối phương là người Mỹ trở về làm kỹ sư máy tính, cao to lại đẹp trai, điều kiện rất tốt.”

Lữ Hạo Đình thật vất vả dừng ho khan, nghe vậy trái tim lại co rút nhanh, mặc danh kì diệu liền cảm thấy khủng hoảng, anh nắm chặt cốc nước, muốn mở miệng hỏi thêm một chút, lại không biết chính mình có tư cách gì để hỏi, chỉ cảm thấy hoảng sợ nói: “Thật sao?”

“Đúng vậy, mẹ vừa nghe điều kiện nhà trai tốt vậy liền đề nghị bọn họ đi tới khách sạn nhà Tiểu Ngũ, ở đó không khí rất tốt, hơn nữa còn có hoa viên không trung, đến buổi tối ánh đèn rất đẹp, không khí tốt, Nông Nông khí chất lại tốt như vậy, người đàn ông nào cũng sẽ bị con bé mê hoặc, con trai, con nói có đúng hay không?”

(Mộc: Ôi chao, yêu má Lữ chết đi được. Ha... ha...)

Yết hầu anh nghẹn lại, khớp hàm cắn chặt, căn bản không thể trả lời.

Mãi một lúc lâu sau, má Lữ thấy anh không trả lời, quay đầu nhìn anh, anh mới miễn cưỡng gạt đầu, liền vội vàng xoay người rời khỏi phòng bếp.

Đúng hay không?

Đương nhiên đúng!

Anh đáng chết biết vào ban đêm tại hoa viên không trung đó cô thoát nhìn giống như tinh linh đáp xuống theo ánh trăng, thẹn thùng, đáng yêu, gọi cảm...
Làm người ta mơ màng...

Lữ Hạo Đình sắc mặt khó coi trở lại ngồi trên ghế sofa, trừng mắt nhìn tài liệu trên bàn, trong lòng không ngừng hiện lên hình ảnh Nông Nông cười với người đàn ông khác, cùng người kia ngắm trăng tại hoa viên, nghe tiếng sóng biển. Người đàn ông kia có lẽ còn có thể nắm tay cô, thậm chí ôm vai cô, ôm thắt lưng cô, khiêu vũ cùng cô dưới ánh trăng.

Bọn họ sẽ ăn cơm ngay tại khách sạn. Người đàn ông kia sẽ phát hiện cô cười lộ ra răng khểnh đáng yêu, sẽ phát hiện Nông Nông chẳng những ôn nhu, thiện lương lại còn ăn nói còi mồm, cũng sẽ phát hiện cô rất thích chân gà vị nhạt của KFC, càng thích xem bóng rổ BA, còn có thể phát hiện cô mát xa rất khéo tay, sau đó không cần bao lâu sẽ phát hiện mình nhặt được một bảo vật. Đi cùng Nông Nông sẽ biến thành người đàn ông kia. Cô sẽ cùng người đó về nước Mỹ, kết hôn, sinh con, cùng nhau đầu bạc đến già.

Trong lồng ngực xuất hiện một tình cảm yêu thương mãnh liệt, bí mật mang theo hoảng hốt, hỗn loạn, hoảng sợ còn có tức giận không thể lý giải cùng đám chua!

Cái cảm xúc ngũ vị tạp trần ở trong lồng ngực càng lúc càng tăng, sau đó một đường xông vào thẳng tâm trí anh, càng không thể lấy lại!

Đến khi phục hồi lại tinh thần, anh đã sắp xếp lại tài liệu tán loạn trên bàn, một đường ra khỏi cửa, ngồi vào trong xe, sau đó lái xe về hướng bờ biển. Lái xe hơn một giờ mới có thể tới khách sạn Hải nguyệt.

Nghe thấy thanh âm, má Lữ từ trong phòng bếp ngó đầu ra.

“Thằng nhãi con – con thô nhỏ, mẹ cũng không tin con không đi.” Không thấy bóng dáng đứa con trai, bà cười mờ ám, vừa nói vừa cầm lấy điện thoại, gọi điện thông báo cho bạn già, nói: “Này, Hạo Đình đi qua rồi, mấy bà chờ xem đi.”

Anh là đến tìm Tiểu Ngũ!

Khi ở trên xe, Lữ Hạo Đình nói với mình như vậy. Khi anh xuống xe, anh vẫn nói với mình như vậy. khi đi vào nhà ăn tại tầng cao nhất khách sạn, anh vẫn như cũ nói với chính mình như vậy.

Anh chính là đến tìm Tiểu Ngũ!

Nhưng, những lời này khi anh thấy một đôi ngồi dựa vào cửa sổ kia, lập tức tan thành mây khói.

Nông Nông tóc búi cao, lộ ra cổ trắng nõn. Cô buông tay xuống, nắm quần áo màu vàng nhạt, về mặt nhìn qua có chút mất tự nhiên nhưng dưới ánh đèn lại thoát nhìn đẹp đến không thể dời mắt.

Má Chung đâu? Anh nghi hoặc nhìn bốn phía, khó hiểu vì sao Nông Nông lại một mình cùng đàn ông kia ngồi với nhau.

“Anh Lữ, anh có muốn ngồi xuống một chút không?” Quản lý nhìn thấy bạn tốt của ông chủ, tự động tiến lên tiếp đón.

Lữ Hạo Đình nhú mi, nhân viên khách sạn này hẳn là đã được huấn luyện, xem ra không bao lâu nữa Tiểu Ngũ sẽ biết anh ở đây. Anh vốn định dặn anh ta đừng đi thông báo cho Tiểu Ngũ, không nghĩ tới vừa muốn mở miệng, xa xa đã thấy Tiểu Ngũ đang đến gần rồi.

Thấy tổng giám đốc Lữ sắc mặt không tốt, quản lý nhà ăn còn tưởng chính mình làm sai điều gì. Còn đang sợ hãi, đột nhiên bả vai bị vỗ nhẹ, quay đầu liền nhìn thấy tổng giám đốc Ngũ, thế mới nhẹ nhàng thở ra.

“Cậu đi làm việc của cậu đi.” Ngũ Từ Thanh phát phát tay với quản lý, xoay người khoác vai bạn tốt nói: “Hôm nay nhàn như vậy? Đến ăn cơm?”

Lữ Hạo Đình chuyển hướng đi sang chỗ góc nhìn tốt nhất tại nhà ăn ngồi xuống, “Cậu không có việc gì khác sao?”

Ngũ Từ Thanh đi theo phía sau anh, tự động kéo ghế ngồi đối diện, “Đúng vậy, khách sạn chúng mình nhân viên có khả năng rất tốt, vị khách quý như cậu đại giá quang lâm, mình làm ông chủ đành phải tự mình đến tiếp đón.”

Tiểu Ngũ đưa tay lên, bồi bàn thấy ông chủ ngồi xuống liền bước lên phía trước phục vụ.

“Mang Whisky tới.” Anh phân phó, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Lữ Hạo Đình chăm chăm nhìn một chỗ, hơn nữa lạnh mặt giống như có người thiếu hẳn mấy trăm vạn vậy. Tiểu Ngũ theo tầm mắt anh nhìn xem.

“Cô gái kia không tệ?” Tiểu Ngũ nhìn theo cô gái ấy, tự cho là thông minh nói: “Hai ngày trước, mẹ nuôi cùng dì Chung nói muốn mang một cô gái tới xem mặt, mình vừa nghe còn tưởng rằng cô ta có bộ dạng thật xinh xắn, không nghĩ tới thoát nhìn thật đáng yêu, nghe nói hai mươi tám tuổi, bắt quả không giống những cô gái khác đâu, có thể vẫn còn là xử nữ đó!”

Lữ Hạo Đình càng nghe tâm tình càng không tốt, bắt quả trên mặt anh vẫn không chút thay đổi, chỉ làm bộ như vô tình nói: “Má Chung đâu? Sao không thấy bà ấy?”

“Nói là để cho bọn họ tìm hiểu đối phương thật tốt, làm quen một chút, bà không ở đó họ có lẽ sẽ không ngưng ngừng, cho nên mang theo thân thích nhà trai xuống dưới lầu ăn đồ ăn Nhật!” Tiểu Ngũ nói xong lấy tay sờ cằm, nhìn Nông Nông bất giác oán thán nói: “Ài, sớm biết rằng cô ấy có điều kiện tốt như vậy, mình sẽ bảo mẹ nuôi giới thiệu cho mình trước, thật sự là quá tiện nghi cho cái kẻ từ nước ngoài trở về abc.”

Nghe vậy, Lữ Hạo Đình trừng mắt liếc Tiểu Ngũ một cái, không nói một câu nào.

“Sao cậu lại trừng mình!” Tiểu Ngũ rõ ràng còn không biết mình nói sai còn choáng váng hỏi lại.

Lữ Hạo Đình lười nói chuyện, chính là tầm mắt lại lướt qua Tiểu Ngũ, trừng mắt ý vị nhìn Nông Nông xa xa, chỉ thấy nhà trai lúc này không biết nói cái gì, Nông Nông ngậy ra một lúc mới ngẩng đầu lên, đối phương nói thêm một câu, Nông Nông đột nhiên đỏ mặt, ngưng ngưng lộ ra mỉm cười.

Cô cười thế này, khỏe môi mới nở nụ cười, Lữ Hạo Đình liền cảm thấy ngực giống như bị người ta đâm mạnh.

Cô không phải là thích anh sao? Cô không phải vẫn luôn chỉ muốn thấy anh sao? Vì sao lại cười với người đàn ông khác? Tại sao lại muốn đi xem mặt?

(Mộc: vì sao? vì sao? tại vì sao? a kẻ ngốc mới hok bít)

Đột nhiên, anh chỉ cảm thấy phẫn nộ, cảm thấy bị người ta đoạt đi cái gì đó nguyên bản thuộc về anh.

“Này, anh hai, cậu có khỏe không?” Thấy anh vẻ mặt không tốt, hai mí mắt không tự nhiên còn run rẩy, thoát nhìn bộ dáng giống như nhện đau, Ngũ Từ Thanh thu hồi tâm tình vui đùa, quan tâm hỏi.

“Không sao.” Lữ Hạo Đình nghiêng răng nói ra hai chữ.

Bồi bàn đưa rượu lên, Ngũ Từ Thanh nói bồi bàn có thể đi, bản thân mở chai rót rượu, một bên nghĩ hoặc nhìn anh nói: “Thật sự không sao? Nếu không thoải mái, để cho nhân viên y tá khách sạn xem đi!”

“Không sao.” Lữ Hạo Đình nhìn xuống mong muốn muốn tiến lên phá hoại, nghiêm mặt lạnh lùng, nhìn Nông Nông bắt đầu dần dần hiện ra tươi cười.

“Vâng vâng, cậu nói không sao thì sẽ không sao, gần đây...”

Ngũ Từ Thanh thanh âm đứt quãng quanh quẩn bên tai anh, anh không nghe vào được một chữ, trong mắt tất cả đều là từng cái nhăn mặt hay tươi cười của Nông Nông. Cô nhíu mày kinh ngạc, tươi cười khi nghe chuyện vui. Cô dần dần thả lỏng, sau đó cô bắt đầu nói chuyện cùng đối phương, tay bắt đầu xuất hiện động tác quen thuộc: khi cô chuyên tâm nghe người ta nói sẽ không tự giác vuốt ve vành tai.

Cô càng ngày càng tự nhiên, không hề gò bó, cô cầm lấy ly rượu đỏ trên bàn khẽ uống một ngụm, nghe nhà trai nói chuyện, một bên lên tiếng trả lời, hai mắt vẫn chuyên chú nhìn đối phương, bộ dáng giống như cô bình thường vẫn chuyên tâm nghe anh nói.

Lòng ngực anh thực sự không thoải mái.

Anh chú ý cô như thế, anh biết động tác nhỏ của cô, anh hiểu được cô sẽ có phản ứng như thế nào. Đã từng, cô ở ngay trong tầm tay anh; đã từng, theo động tác vô ý thức của cô, anh thậm chí ngửi được mùi thơm ngát thần nhiên. Mà hiện tại, anh cách một khoảng cách xa nhìn cô, hết thấy động tác quen thuộc cùng mỉm cười, chỉ trở nên càng thêm rõ ràng, điều này làm lòng ngực anh dâng lên oán giận, bởi vì biết người đàn ông đối diện cô kia cũng sẽ nhận thấy được hết thấy cảm giác của anh lúc trước.

Anh biết cô sẽ bắt đầu vấn đề gì kế tiếp. Cô từ trước đến nay không phải cô gái không có hiểu biết, cô cũng sẽ không giả ngu, cô luôn chuyên tâm nghe người khác nói, sau đó hỏi một chút. Cô xem tin tức, cô biết thời sự, (Edit bởi Diễn Đàn Lê Quý Đôn) cô thậm chí có thể cùng người khác thảo luận tin tức tài chính và kinh tế, cũng sẽ không có khí thế bức người khi nói chuyện, cô biết khi nào nên có chừng mực.

Cô luôn luôn là bạn nói chuyện phiếm rất tốt.

Anh nhìn ra được sự yêu thích của người đàn ông kia với cô, không tự giác nắm chặt chén rượu Tiểu Ngũ đưa cho anh, cho đến khi cái chén cạn không.

Chỉ chốc lát sau, phục vụ mang đồ ăn lên bàn cho hai người Nông Nông.

Bọn họ ăn cua, người đàn ông kia bóc vỏ cho Nông Nông, thậm chí vốn còn muốn đưa tới bên miệng Nông Nông. Trước mắt Lữ Hạo Đình một mảng lửa đỏ, nếu không phải Nông Nông xấu hổ từ chối, anh không biết chính mình sẽ làm chuyện gì nữa.

Mặt lạnh lùng uống một ngụm Whisky, lúc này anh mới chú ý tới diện mạo người đàn ông kia. Tên kia vẻ mặt tự nhiên hào phóng cười cười, thực ga lăng đặt thịt cua lên đĩa ăn của Nông Nông.

Thành thực. Tự tin. Đẹp trai. Trên dưới ba mươi tuổi, đã không còn là đàn ông trẻ tuổi có tính trẻ con cùng phù phiếm, người kia biết điều kiện của mình, cũng biết sức quyến rũ của mình, càng biết chính mình muốn cái gì...

Người này là muốn thành gia lập nghiệp, kết hôn sinh con, người này là muốn Nông Nông!

Mặt anh trở nên trắng bệch, hô hấp như ngừng lại, bởi vì trong nháy mắt cũng nghĩ tới điều Nông Nông muốn, cô từng nhìn anh, về mặt bình tĩnh nói cho anh...

Em muốn tìm ông xã, không muốn tìm bạn trai.

Đáng chết, đáng chết, đáng chết... đáng chết!

Đột nhiên, anh biết vì sao khi nghe thấy cô đi xem mắt thì đặc biệt khẩn trương, bởi vì cô thực sự muốn, cô chưa bao giờ muốn lãng phí thời gian trong việc làm quen bạn bè. Cô ngay từ đầu là muốn kết hôn, là muốn tìm ông xã, chưa bao giờ là bạn trai. Cho nên, biết không có hy vọng gì với anh, cô liền đi xem mặt, cho dù, người cô thích là anh, hoặc là nói, người cô từng thích là anh?

Ý nghĩ này làm cho cổ họng anh không hiểu sao lại chua xót mà tâm lại càng hoảng.

Giờ khắc này, anh bỗng nhiên hiểu rõ ràng chuyện mà vốn anh vẫn mơ mơ hồ hồ... hai người trước mắt kia thật sự có thể bước lên lễ đường, bọn họ muốn là kết hôn sinh con, mong muốn của họ là giống nhau!

Nhưng anh không giống!

Anh ngay từ đầu liền phủ kín mình lại, không có tư cách, bởi vì anh không nghĩ đến chuyện kết hôn. Anh trầm nghĩ cứ độc thân như bây giờ là tốt rồi, mà ba ngày trước anh đã nói với cô, khiến cô nhận thấy được sự thật, cũng bắt đầu làm cho anh bị đánh bại!

Nhìn đôi nam nữ ở trước mắt vừa cười vừa nói, dạ dày anh bắt đầu quặn đau...

*

Qua nửa giờ, phục vụ thu dọn bàn ăn của bọn họ.

Lữ Hạo Đình vẫn không nói một câu ngồi nguyên một chỗ nhìn bọn họ, mà Tiểu Ngũ cũng vẫn đang tự quyết định, trên thực tế anh ta sớm có thói quen khi anh ta nói chuyện người anh em tốt luôn như đi vào cõi thần tiên.

Anh rốt cuộc ở đây làm cái gì?

Lữ Hạo Đình đầu óc một mảng hỗn loạn nghĩ, anh cần phải đi, hết thấy đã rõ ràng không phải sao? Anh và hai người trước mắt kia không giống nhau, anh là một người muốn độc thân, bọn họ lại muốn một cuộc hôn nhân.

Mục đích của anh và bọn họ là hoàn toàn khác nhau.

Anh hẳn là nên rời đi, để cho người muốn kết hôn kết hôn, người muốn độc thân tiếp tục độc thân. Nhưng biết rõ là thế, anh vẫn không cách nào đứng dậy rời đi, chỉ có thể ngồi ở bàn này như pho tượng, nhìn đôi nam nữ trước mắt kia, sau đó cảm thấy ghen ghét dữ dội.

“Này, lão đại, cậu hôm nay thật sự thực không bình thường, mặt thôi như vậy, rất giống như có người đoạt bảo bối của cậu vậy...” Ngũ Tử Thanh vỗ vai bạn tốt một chút, nói đến một nửa, nháy mắt im bặt.

Như là hiểu ra cái gì, anh ta đầu tiên là nhìn tới đôi nam nữ ngồi gần cửa sổ, nhìn nhìn lại sắc mặt đen tuyền đáy nồi của Lữ Hạo Đình, lập tức trừng lớn mắt, sau đó nhanh chóng quay đầu lại nhìn xem hai nơi, kinh ngạc nói: “Không thể nào?”

Lữ Hạo Đình trừng mắt liếc nhìn Tiểu Ngũ lớn giọng như đang la hét, Ngũ Tử Thanh vội vàng đè thấp âm thanh, chỉ thấy anh ta chia chia cô gái bàn kia tò mò hỏi: “Cậu quen sao?”

Lữ Hạo Đình nhếch miệng, không nói một tiếng.

Tiểu Ngũ trừng lớn mắt, nháy mắt im lặng ba giây: “Cậu thích?” Anh ta quăng ra một câu.

Lữ Hạo Đình trầm mặc, không nhúc nhích, không nói lời nào giống như cam chịu.

Tiểu Ngũ có chút ngây người, anh mỗi lần mở miệng vui đùa cậu ta, Lữ Hạo Đình đều lập tức phủ nhận làm sáng tỏ, lần này cậu ta lại không phản đối, chẳng lẽ thật sự là thích cô gái kia?

Tiểu Ngũ sau một lúc lâu mới hồi phục lại tinh thần, từ giạt mình chuyển sang vui vẻ cười cười vỗ vai anh nói: “Ha ha, tốt thôi, mình còn nghĩ đến cậu trải qua một lần giáo huấn tính làm hòa thượng cả đời. May mắn không phải, bằng không chẳng phải trúng gian kế của đôi cầu nam nữ kia sao. Không sai, không sai...”

Bạn tốt có chuyển biến tốt, thoát ra khỏi bóng ma của một lần hôn nhân thảm khốc, Tiểu Ngũ thấy thật vui mừng cho bạn, nhưng... cười đến một nửa,

như là nghĩ tới cái gì, đột nhiên ngẩng người một chút, sau đó nhiều lần nhanh chóng quay đầu nhìn lại bàn nam nữ bên cửa sổ kia, rồi lại quay đầu nhìn Lữ Hạo Đình.

Anh nhìn xem một đôi kia, lại xem bạn tốt anh, cứ như vậy quay qua hai ba lần. Theo số lần quay qua, quay lại, mắt anh một lần rồi lại một lần trùng lớn hơn, cuối cùng giống như thấy quái vật nhìn Lữ Hạo Đình, thực cảm thấy bất khả tư nghị nhảy dựng lên, chỉ vào Nông Nông xa xa hét lên với Lữ Hạo Đình: “Này, cô gái kia không phải tới xem mắt sao?”

Lời này vừa nói ra, chỉ thấy Lữ Hạo Đình nghiêng răng, anh không nhúc nhích, chỉ là cả người trở nên cứng ngắt.

Anh tức giận trừng mắt Tiểu Ngũ một cái, lạnh giọng nói: “Ngồi xuống!”

Ngũ Tử Thanh ác nhân không có can đảm lập tức ngồi xuống, bất quá miệng vẫn là hoảng sợ không vội thái giám đã vội, dồn sức hỏi: “Lão huynh, cậu làm cái gì? Cậu không phải thích cô ấy sao? Vậy cậu còn ngồi ở chỗ này làm gì chứ?”

“Câm miệng.” Lữ Hạo Đình sắc mặt xanh mét lại trừng cậu ta cái nữa, may mắn bọn họ cách chỗ Nông Nông coi như xa, ở giữa lại có bồn hoa, nếu không Tiểu Ngũ vừa kêu như vậy chắc chắn sẽ làm cho Nông Nông phát hiện.

“Câm cái gì mà câm, đại ca của tôi, cậu có bệnh sao? Thế mà lại trở mặt nhìn... a, thảm!” Cậu ta nói đến một nửa, đột nhiên quái dị kêu lên. nhà ăn vang lên tiếng đàn dương cầm ôn nhu, chỉ thấy tên vừa từ Mỹ về cầm tay Nông Nông, anh ta vốn tưởng hai người bọn họ muốn tới sân nhảy khiêu vũ, ai người hai người vừa bước đi lại đi về phía hoa viên không trung xinh đẹp bên ngoài.

Cái này thảm hại hơn, bên ngoài tối nay là trăng cao sao sáng, gió biển mát mẻ, thời tiết tốt, nói chuyện yêu đương thực thích hợp!

Ai, anh quả thực không dám nhìn mặt Lữ Hạo Đình.

Đang lúc thời điểm vị abc chip bông kia tay nắm lên eo nhỏ, Ngũ Tử Thanh chỉ nghe một tiếng ly vỡ, quay đầu chỉ thấy vẻ mặt bạn tốt từng mặc chung quần lớn lên mang theo xu thế bài sơn đảo hải đi thẳng ra bên ngoài.

Ha, có trò hay để xem!

Ngũ Tử Thanh nhanh chóng vẫy vẫy tay, phục vụ đang đứng một bên thấy thế chạy nhanh tới nghe lệnh.

“Mau, nhanh đi lấy V8 đến đây!”

Tiểu Ngũ hai mắt sáng quắc cười mờ ám, mang theo Whisky đã bị Lữ Hạo Đình xử lý một nửa đi theo phía sau, ở một bên tìm vị trí tốt, tính toán ghi lại quá trình Lữ Hạo Đình hiếm có phát uy, để sau này đem đi bán!

(Mộc: Ôi, bạn Tiểu ngũ của mình... =)))

*

Anh rút cuộc đi như thế nào đến hoa viên không trung? Nói thật, anh hoàn toàn không nhớ rõ, chỉ biết được là khi anh hồi phục lại tinh thần, anh đã một đám giải quyết kẻ muốn giở trò abc với Nông Nông. Người đàn ông kia ngã mạnh xuống đất, sau đó thực thông minh ngất đi luôn.

“La bá?” Nông Nông hoảng sợ, muốn đi qua xem tình huống kẻ đó, cánh tay lại bị một bàn tay to lớn bắt lấy, cả người bị kéo lại.

Cô nhìn lại Lữ Hạo Đình phía sau, “Buông, em phải đi xem...”

“Anh ta không có việc gì, chính là hôn mê mà thôi.” Anh lạnh giọng nói, đối với việc cô lo lắng cho tên kia mà cảm thấy hờn giận.

Nông Nông nghe vậy ngẩng ra một lúc, “Anh làm sao mà biết?”

Về mặt anh vẫn là không chút thay đổi, nửa điểm cũng không đồng tình cái gã abc ngã xuống đất: “Anh từng học quyền anh, biết khống chế lực.” Trên thực tế, nếu không phải anh sau này quyết định đi theo sự nghiệp của gia đình, trình độ của anh lúc đó đủ để tham gia thi đấu.

Nông Nông nghe xong không hờn giận nhử này: “Anh sao lại đánh anh ấy?”

Anh khựng lại một chút, tùy tiện tìm cái lý có qua loa tặc trách nói: “Em cho là anh ta mang em ra bên ngoài là có ý tốt gì? Anh ta có ý đồ phi lễ em, chẳng lẽ em không biết?”

“Cái gì? Người này như thế nào lại vậy...” Cô muốn mắng anh lại không tìm ra từ ngữ thích hợp, đành phải sửa lời nói: “Anh ấy không muốn phi lễ em, chúng em chỉ nghĩ ra ngoài hít thở không khí một chút mà thôi.”

“Tại sao em vẫn nói tốt cho anh ta?” Anh khó chịu hỏi, bộ dáng như chất vấn bà xã.

“Em không nói tốt cho anh ta, em chỉ nói ra sự thật mà thôi.” Đối với sự ngốc nghếch của anh, Nông Nông tức giận đến đỏ mặt, cô thật không nghĩ tới anh không xuất hiện sẽ không xuất hiện, vừa xuất hiện còn như long trời lở đất, vừa ra thì đã cho cái kẻ quỷ xui xẻo kia một quyền.

“Sự thật cái quỷ gì.” Anh khinh miệt nói, đôi mắt cơ hồ mị thành một đường.

“Em cùng anh ấy xem mắt!” Như muốn phát tiết những lo sợ, nghi hoặc, bất an cùng thương tâm oán khí những ngày qua, cô nắm chặt tay kêu to với anh.

Con người anh phóng đại ra đồng thời nhanh chóng thu nhỏ lại, tựa hồ bởi vì nghe câu đó mà chịu kích thích lớn.

Nông Nông chỉ cảm thấy không khí tự nhiên trở lên ngưng trệ, tay anh vẫn cầm chặt tay của cô, thỉnh thoảng, anh đột nhiên cúi người hôn cô dưới ánh trăng.

Gió chợt thổi, mây bay bay, tiếng đàn trong đại sảnh truyền đến đoạn cao trào của bản “Ánh Trăng” của Beethoven.

Anh nhiệt tình công chiếm lời lẽ của cô, nhiệt tình, hơn nữa phần nộ.

Anh cơ hồ làm đau cô, Nông Nông dùng sức đánh ngực anh, cho đến khi anh dần dần giảm nhẹ lực, mềm nhẹ, ôn tồn vuốt ve cánh môi cô.

Mà cô, cong ngón chân, toàn thân vô lực, thiếu chút hòa tan trong lòng anh.

“Thực xin lỗi...” Anh dán vào môi cô, thực nhẹ, thực nhẹ nói xong, thanh âm trầm thấp mà khàn khàn.

Trời ạ, Nông Nông nhắm mắt lại, vô cùng uể oải, cảm thấy chính mình giống như rất hao sức.

“Buông.” Cô nói.

Anh buông tay, mà cô thiếu chút nữa bởi vì chân mềm nhũn mà đứng không vững.

Anh muốn đỡ cô, cô đưa tay cự tuyệt, “Đừng đụng tôi.”

Anh rút tay lại, tựa hồ vì cô cự tuyệt mà cảm thấy bất an.

Nông Nông từ từ nhắm hai mắt, hít sâu vài hơi ổn định lại, mới trợn mắt nhìn anh nói “Anh vậy là có ý gì?”

“Ý gì là sao?” Anh nắm tay trong túi quần, vẻ mặt mất tự nhiên hỏi lại.

“Nơi này, anh vừa mới làm là có ý tứ gì?” Cô rất muốn nhịn xuống tức giận nhưng cô thật sự chịu không nổi, không tự chủ được liền chất vấn: “Tôi nghĩ anh biết là tôi thích anh đúng không? Ba ngày trước, là chính anh nói chúng ta không muốn kết hôn! Tôi đã nói rồi, tôi chỉ muốn quen ông xã, không muốn quen bạn trai, nếu hai chúng ta không có chung nhận thức, hành vi vừa rồi của anh là có ý tứ gì? Vì sao anh lại muốn tới?”

“Anh đến ăn cơm.” Anh không chút suy nghĩ, theo phản xạ trả lời.

Nông Nông không thể tin được từng lớn mắt, hít sâu vài hơi, che miệng khẽ nấc một tiếng.

Phát hiện chính mình nói sai rồi, Lữ Hạo Đình bước từng bước tiến lên phía trước lại làm Nông Nông nâng lên một tay ngăn cản, cô gian nan đưa tay lên, sau đó lắc nhẹ đầu, cô hoàn toàn không thể phát ra âm thanh, nước mắt cơ hồ cũng sắp rơi.

Anh còn muốn đi tới, cô xoay người bước đi.

“Nông Nông...”

“Tránh ra...” Cô cũng không quay đầu lại ngồi xổm xuống, một bên kiểm tra tình trạng La Bá, một bên nói, ngăn cản anh đến.

“Nông Nông!” Thấy cô lại giống như tìm mọi cách thân thiết cái tên gia hỏa củ cải kia, anh không khỏi tức giận, lấy tay kéo cô lên: “Em rốt cục muốn anh thế nào?”

“Buông tay!” Cô tức giận đẩy tay anh xuống, hoàn toàn hiểu ra đi ra chỗ khác, dù sao cô vì anh, mặt mũi cũng không khác gì mất hết, hơn nữa hờn giận, không khỏi quá khích hét to với anh: “Tránh ra, tránh ra, tránh ra! Tôi muốn cái gì? Anh nói xem? Tôi đang xem mắt, anh nhìn không thấy sao? Anh không biết sao? Anh không biết sao? Tôi muốn cái gì? Tôi muốn kết hôn! Tôi, muốn, kết, hôn! Kết hôn, kết hôn, kết hôn...” “Cô vừa nói vừa lấy tay đánh anh, nói một lần liền đánh một cái.

Anh làm cho cô hiếm có tâm tình hoảng sợ.

Nông Nông thở hổn hển, hít hít cái mũi, chịu đựng nước mắt nói: “Anh không cần tôi, có người muốn! Tôi không cần! Hiện tại anh cũng nên tránh ra, tôi muốn đưa anh ấy đi bệnh viện!”

Sau đó thế nào? Sau đó cô sẽ cùng đàn ông này ở cùng nhau sao? Đơn giản là người này sẽ cùng cô kết hôn? Cô từ nay về sau sẽ cùng người kia một chỗ, vì anh ta sinh con đẻ cái, cùng anh ta dặt tay đi dạo phố, mỗi ngày hỏi han ân cần với anh ta, còn có thể pha bình nước khó uống như nước địa ngục cho người này uống!

Một màn hình ảnh xuất hiện trong tâm trí anh. Nhìn nước mắt Nông Nông cơ hồ muốn tràn mi mà ra, anh đột nhiên không thể chịu được.

“Được, em muốn kết hôn, chúng ta kết hôn!”

*

Được, em muốn kết hôn, chúng ta kết hôn! Lời này vừa nói ra tất cả những người liên can đều ngây người, ngạc nhiên nhất chính là Lữ Hạo Đình anh.

Như là đột nhiên bị một đám voi đập qua, ngoại trừ trong đầu óc anh có hỗn loạn, còn có trong nháy mắt anh bị chính lời mình thốt ra làm sợ bay mất nửa linh hồn. Anh hoàn toàn không biết tình hình kế tiếp sẽ phát sinh thế nào, chỉ biết anh giống như linh hồn đang thoát khỏi thể xác, nhìn thân thể mình, bắt đầu giống như một kẻ độc tài...

“Không cần nói đùa với tôi!” Nước mắt của cô chảy xuống dưới, ánh mắt nhìn anh giống như nhìn ác ma.

“Anh không có nói giỡn! Em muốn kết hôn, chúng ta kết hôn!” Cái miệng của anh tự động mở ra tự khép lại, mà thần trí anh lơ lửng giữa không trung, vừa mới nghĩ như vậy, thân thể anh tự động liền đem tay kéo cô vào trong lòng an ủi.

“Không cần ác liệt như vậy...” Cô đang nói cơ chừng bị phá vỡ, nhưng không có giây phút thoát khỏi ôm ấp của anh, một đôi mắt lưng tròng nước mắt to, mang theo tâm tình sợ bị thương tổn cùng khủng hoảng, nhưng cũng có một tia hy vọng.

Anh thật sự cảm thấy tâm thật đau, vì sự sợ hãi cùng phòng bị của cô.

“Nông Nông, gả cho anh được không?” Cái miệng của anh lại tự động mở ra nói chuyện, một linh hồn khác của anh hoảng sợ phùng mắt kêu to, một bên kêu gọi anh cự tuyệt cô, một bên lại cực đoan muốn cùng cô một chỗ.

(Mộc: Triệu chứng của tâm thần phân liệt, chắc... Tội anh Hạo ghê)

Cô như là không thể tin được, nắm chặt sơ mi trước ngực anh, sau đó bắt đầu khóc.

Cô khóc ướt đầm ngực anh, mà linh hồn còn tia giây phút cuối cùng rốt cục bởi vì lệ của cô đau lòng giờ khí giới đầu hàng.

“Chúng ta kết hôn nhé.” Anh nói.

Nông Nông rơi lệ đầy mặt nhìn anh, trong lòng mặc dù còn có bất an, nhưng đây giống như giấc mộng thành sự thật trong lời anh nói ra, làm cô hoàn toàn không thể ngăn cản, cho nên cô nghe thấy chính mình chần chờ nói: “Được.”

Lời vừa thoát ra khỏi miệng, tâm giống như ổn định chút, càng ngày càng bình tĩnh, sau đó cô hoàn toàn lý giải chính cô đáp ứng cái gì rồi, cô thành công, cố gắng của cô không có uống phí. Anh yêu cô!

Anh yêu cô!

Nông Nông bởi vì trong đầu hiện lên ba chữ này mà nín khóc mỉm cười, không khỏi gất gao ôm lại anh, cũng xác định lớn tiếng nói: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Vừa Gặp Đã Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Nhìn trần nhà văn phòng, vẻ mặt Lữ Hạo Đình mờ mịt.

Trời mới biết, anh đã duy trì bộ dạng này đã gần một tháng, nhưng anh vẫn hoàn toàn không thể làm việc bình thường, trong đầu đều là cảnh tượng ngày hôm đó ở khách sạn Nguyệt Loan, đến bây giờ, anh vẫn không thể lý giải được rốt cuộc ngày đó sao lại biến thành như vậy.

Thời điểm Nông Nông vừa khóc vừa cười ôm anh, anh còn thật vui mừng, tuy là có một chút không hiểu tại sao mình lại làm thế, nhưng vui mừng trong lòng anh là thật. Đúng vậy, một chút, một chút, ngoại trừ đau lòng vì nước mắt của cô còn có những suy nghĩ hỗn loạn cùng khủng hoảng.

Mà đợi đến khi anh rời khỏi khách sạn về đến nhà, sau khi một mình ở trong phòng, anh không chỉ cảm thấy khủng hoảng mà còn cảm thấy vô cùng hối hận.

(Mộc: Mình đập... đập...)

Anh không muốn kết hôn, anh không muốn bị vào "tù", anh không biết tại sao sự tình lại phát triển thành như vậy.

Khi đi làm vào thứ Hai, lúc tất cả mọi người đều lên chúc mừng anh khi hôn lễ đã sắp đến, anh mới biết được Tiểu Ngũ thế nhưng đem tin tức chia cho

các toà soạn báo, cả ngày hôm đó, anh chỉ có một suy nghĩ trong đầu – đánh Ngũ Tử Thanh một trận!

Vài ngày tiếp theo, không chỉ có các phóng viên chen chúc tới còn có các công ty đối tác tác đưa quà mừng đến, sau đó là cha mẹ thoải mái tươi cười, bọn họ ngay ngày hôm sau liền vội vàng chuẩn bị cho hôn lễ của anh.

Tất cả những điều ấy làm cho anh càng ngày càng hăm sâu vào chuyện kết hôn, không thể cứu vãn được nữa. Mà, khiến cho anh không thể mở miệng nói lời phủ định cuộc hôn nhân này, không phải là khuôn mặt hạnh phúc ngọt ngào của Nông Nông mà lại là khuôn mặt cô - tuy ngoài mặt là tươi cười nhưng trong đôi mắt lại không giấu nổi sự sợ hãi, sợ anh đổi ý, có một cảm giác không an toàn vẫn luôn chiếm cứ lòng cô.

Không biết vì sao, anh không muốn phá huỷ sự vui sướng của cô, anh chỉ muốn hoàn toàn loại bỏ tia lo lắng trong mắt cô, anh muốn cô thật lòng cười vui vẻ, cho nên mỗi khi anh thấy cô, chút do dự và hồi hận kia sẽ chớp mắt biến mất không thấy tăm hơi, bóng dáng. Nhưng khi anh rời khỏi cô, nó rất nhanh lại quay lại trong lòng.

Đây là một loại tuần hoàn ác tính, anh biết.

Cô giống như bình nước địa ngục kia (cà phê Nông Nông pha đó), cô nghĩ anh thích uống, nên mỗi lần đều pha cả một bình lớn, anh sợ cô đau lòng, cho nên mỗi lần đều uống hết, sau đó cô lại pha một bình lớn, đến cuối cùng anh lại có thói quen uống nó. Mà lần này, anh muốn huỷ bỏ hôn lễ, nhưng mỗi khi nhìn thấy cô lại không thể mở miệng, sau đó cô dần dần nghĩ là không có vấn đề, đến khi hôn lễ ngày càng gần, anh cũng bắt đầu quen dần.

Lữ Hạo Đình tự giấu cười một tiếng, trên thực tế, anh đã bắt đầu có thói quen không thể bỏ. Anh để mặc mọi người lo liệu hôn sự của anh, anh chỉ cùng cô đi chọn nhẫn đính hôn, anh thậm chí đáp ứng cha mẹ hôn lễ tổ chức càng nhanh càng tốt. Hôm kia có người đưa mẫu thiệp cưới đến, hôm qua trên bàn lại là đồng danh thiệp của cửa tiệm chụp ảnh cưới, hôm nay ngay cả album ảnh mẫu của cửa hàng áo cưới nổi tiếng cũng đã đưa tới. (

Nhìn cả một quyển dày trên bàn, anh thở dài, cam chịu ngồi gọi điện cho vị hôn thê của mình.

Điện thoại kêu trong chốc lát, cũng là đáp vài câu nói là cô đến công ty giao bản vẽ, tối nay mới có thể trở về. (nên xem raw mà sửa e ọ)

Nhìn đồng hồ trên tay, anh đoán cô hẳn là đã tới, dù sao anh cũng chẳng có lòng dạ nào mà làm việc, mà những phiền não tích tụ trong ngực này mỗi khi nhìn thấy cô là biến mất ngay, lần nào cũng đúng. Anh thấy, hay là cứ trực tiếp cầm album ảnh xuống phòng khai thác tầng mười hai, nhân tiện hẹn cô đi uống trà trưa luôn.

Đã quyết định như vậy, anh cầm album ảnh của hàng áo cưới đưa tới, nói với thư ký Diệp một tiếng, sau đó liền đi thang máy xuống tầng 12.

“Tổng giám đốc.” Quản lý phòng khai thác vừa thấy ông chủ tự mình xuống, còn tưởng xảy ra chuyện lớn gì, vội vàng tiến tới đón tiếp.

“Phạm Di Nông có ở đây không?”

“Dạ, cô ấy gây chuyện gì sao?” Từ trước đến nay không thấy Tổng giám đốc chú ý ai như vậy, quản lý sợ hãi lo lắng hỏi.

“À, vâng, tôi đi hỏi một chút.” Quản lý quay người gọi chủ nhiệm phụ trách Phạm Di Nông: “Lão Trần, Phạm Di Nông ở tổ cậu có ở đây hay không?”

Chủ nhiệm Trần còn chưa kịp trả lời, vừa vặn Tiểu Trương nghe tiếng liền đáp: “Nông Nông vừa mới đi rồi.”

“Đi rồi?” Lữ Hạo Đình nhú mị, “Đi bao lâu?”

“Hơn mười phút.” Tiểu Trương nhún nhún vai, “Cô ấy trước nay đều vậy, giao bản vẽ xong là đi ngay.”

Anh nghe vậy đành phải dặn dò quản lý phòng khai thác sau liên lạc với thư ký Diệp, hoãn lại công việc buổi chiều, tiếp theo anh liền xoay người đi vào toilet, tính toán vào toilet trước, đi tìm Nông Nông sau.

Ở trong toilet, anh lại nhìn không được hút thuốc, đối với hôn lễ sắp tới, anh vẫn còn do dự.

Nhớ tới lần hôn nhân trước, anh rất khó tưởng tượng mình làm sao có thể lại trải qua được cái cuộc sống làm cho người ta mệt mỏi ấy thêm một lần nữa. Đầu tiên là thời kì tân hôn bận rộn, sau đó cuộc sống từ ngọt ngào chuyển sang khổ sở, tiếp theo nữa là tương đối lạnh lùng không nói gì với nhau. Không đến một năm, anh cùng Phươg Bình đã đồng sàng dị mộng, cuối cùng cô ta thậm chí còn đến với bạn tốt của anh để tìm kiếm an ủi...

Hút xong một điếu thuốc, anh vô thức lại châm một điếu khác, nhìn quyển album ảnh mẫu áo cưới thật dày, anh lại thấy thật đau đầu.

Cho dù là Nông Nông và Phươg Bình khác nhau rất nhiều, Phươg Bình không hồn nhiên như Nông Nông, Nông Nông cũng không giả dối giống Phươg Bình, nhưng ngay cả như vậy, ai cũng không thể cam đoan lần này anh và Nông Nông có thể sống với nhau đến bạch đầu giai lão, không phải sao?

Anh thật sự có thể một lần như thế nữa sao?

Anh không biết, thật sự không biết...

Thuốc châm từ điếu này tới điếu khác, anh tựa vào trên tường toilet, không hề muốn ra ngoài, làn khói trắng dày đặc quanh quẩn trong không gian nhỏ hẹp, anh không khỏi có ý nghĩ, hay cứ co đầu rụt cổ ở trong này, trốn tránh áp lực bên ngoài.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, trong nháy mắt kéo suy nghĩ trốn tránh trách nhiệm của anh đi, Lữ Hạo Đình tự giễu cười cười, không biết là anh già rồi nên càng ngày càng nhất gan, hay là ý nghĩ trốn tránh thực tế này vốn đã tồn tại trong bản tính của anh, chẳng qua bây giờ mới bộc lộ ra mà thôi.

Đập tắt tàn thuốc, anh lại thờ dài, sửa sang lại quần áo cho tốt rồi cầm lấy quyển album định đi ra ngoài, nhưng đúng lúc này lại nghe thấy âm thanh nói chuyện của ba người đàn ông bên ngoài.

“Này, nói với các cậu chuyện này, các cậu tuyệt đối không tin mình vừa nghe được tin gì từ phòng kế toán đâu.”

“Tin gì?” Một người đàn ông tò mò hỏi.

“Cậu có biết Phạm Di Nông phòng khai thác của chúng ta không?”

Lữ Hạo Đình vốn định đẩy cửa ra ngoài, nghe đến tên của Nông Nông lại dừng lại.

“Biết, mình cùng cô ấy từng hợp tác, cô ấy vẽ rất tốt, nhưng cái chính là tính cách cùng bề ngoài làm người khác không dám khen tặng.”

“Đúng vậy, lần trước mình thấy cô ấy còn bị dọa giật nảy mình, chưa từng thấy cô gái nào không chút chú ý tới vẻ ngoài giống như cô ấy, cũng đâu phải đáng vẻ quá khó nhìn, thật không hiểu cô ấy suy nghĩ cái gì. Nếu có chút chú ý, mình cho rằng mình sẽ có chút muốn theo đuổi cô ấy, nhưng mỗi lần nhìn đến bộ dáng cô ấy, mình lại chẳng có hứng thú. Ha ha, kết quả cậu biết không? Không nghĩ tới cô ấy thế mà lại theo đuổi được tổng giám đốc!” Anh ta nói chuyện, khẩu khí như nói nhảm mà thôi.

“Có làm không? Cậu nói tổng giám đốc của chúng ta? Tổng giám đốc mà hay soi mói mọi chuyện? Phạm Di Nông đức hạnh thế nào mà anh ấy lại để mất đền, hơn nữa cô gái đó có tiếng cầu thả, tổng giám đốc không phải là thích sạch sẽ sao? Lần trước trong phòng thư kí có một cô đề tài liệu trên bàn không đúng thứ tự một chút còn bị mắng suýt khóc, huống chi là Phạm Di Nông! Hai người bọn họ làm sao có thể, cậu nổi giỡn à!” Tên còn lại thanh âm đề cao, dường như cảm thấy không thể tin nổi.

“Ai nói giỡn với cậu, chính là tổng giám đốc của chúng ta đó, mấy ngày nay báo chí viết ba hoa chích chòe, vừa rồi ở phòng kế toán A Huệ mới một phen nước mắt nước mũi cảm thán tổng giám đốc không có mắt.”

Lữ Hạo Đình nhú mày, càng nghe càng thấy không vừa ý, chờ anh nghe tiếp, sắc mặt trở nên xanh mét.

“Oa a, ha ha, thật không hiểu là tổng giám đốc đối tính hay Phạm Di Nông hạ cổ. Cậu có biết không? Lần trước mình còn thấy Phạm Di Nông đi dép lê đi làm nữa!”

“Dép lê? Thật hay giả?” Trong đó có một người đàn ông cười thành tiếng, cảm giác không thể tin được.

“Thật sự đúng là cô ấy, đầu tóc rối bù, đi dép lê tới giao bản vẽ, cô ta như vậy thế nhưng cũng dám tới công ty để đi làm, mình cũng thật sự bó tay.”

“Ha, cái cô gái này cũng có thể câu được rết kim quy, thật sự là nhà có phúc tám đời, mình thấy cô ấy về sau cũng không cần phải đi làm, chờ làm thiếu phu nhân đi.”

Một người khác đi ra nghe vậy, bổ sung nói: “Cái gì có phúc tám đời, làm ơn, có thể nào trùng hợp như vậy, Phạm Di Nông cũng không phải là đơn giản. Mình có cô em họ làm việc ở tập đoàn Phi Tường, nghe nói Phạm Di Nông là bà học cùng với con gái ông chủ bên đó. Các cô ấy đã sắp xếp rất hoàn mỹ rồi, trước tiên để Phạm Di Nông kia nhận phu nhân chủ tịch làm mẹ nuôi, sau đó lợi dụng cơ hội để tiếp cận tổng giám đốc của chúng ta.

“Thật không đấy?”

“Còn nói sao?” Người đàn ông này giống như biết rõ sự tình, khinh thường nói: “Cô gái này, vì câu rết kim quy, chuyện gì cũng đều làm được.”

“Người ta có thù đoạn cao mình mới câu được rết kim quy, thế nào, thấy hối tiếc? Tiếc vì mình sinh ra không phải con gái? Ha ha ha...”

“Đi thôi!”

(Mộc: Bọn chết tiệt, lảm chuyện, mình chém, chém...)

Bên ngoài truyền tới tiếng mở cửa, tiếng cười xa dần, Lữ Hạo Đình thế mới đẩy cửa đi ra, đến trước bồn rửa tay. Dù thế nào anh cũng không nghĩ tới đến toilet có thể nghe được những lời này, càng không nghĩ tới Nông Nông đến nhà anh là chuyện đã được dàn xếp tỉ mỉ.

Nhìn chính mình trong gương, anh suy nghĩ thật nhanh, sắc mặt ngày càng khó coi.

Cô gái mà người kia nhắc tới, anh lập tức nghĩ ngay tới cô gái làm anh vừa nhìn đã phải nhú mày. Anh quả thực không thể tin được cô gái đó là Nông Nông. Anh cố gắng nghĩ lại, cái người có đôi mắt gấu mèo, đi dép lê, đầu tóc rối bù, gương mặt ấy một lần nữa chậm rãi hiện ra trong đầu anh, sắc mặt anh cũng từ từ xấu đi.

Đáng chết! Cô gái kia thật là Nông Nông!

Cô lừa anh!

*

Về tới nhà, Phạm Di Nông cởi giày cao gót liền chạy vào phòng tắm tắm.

Trời ạ, không biết thời tiết này là cái quỷ gì.

Nóng chết mất!

Tắm nước lạnh một hồi lâu, cô rốt cục thấy cái nóng không còn nữa, tùy tay liền mặc bộ T-shirt con chuột túi đã nhiều năm, cái T-shirt này là một trong vài món đồ qua được cuộc thanh tra vứt bỏ vừa La Lan. Cô khi đó vì muốn giữ lại cái áo ngủ kèm quần áo ở nhà này mà ca thán với La Lan một buổi tối, cô ấy mới đồng ý cho giữ.

Ha, cái này đúng thật may là cô dự kiến trước, hoàn hảo cô cất cái này ở trong túi, bằng không khó mà còn, ở nhà còn phải mặc cái thứ vương vãi tay chân kia thật là phiền toái.

Tùy tiện cầm khăn mặt xoa xoa tóc, cô thuận tay lấy cái cặp cặp ngay tóc cùng khăn ở trên đầu, sau đó theo phương pháp Uy Uy nói mà dưỡng da mặt.

Thật vất vả mới bôi xong mặt nạ, cô rửa sạch tay đi ra khỏi phòng tắm mở máy tính lên mạng kiểm tra email.

A, hơi đói bụng.

Nông Nông nhìn thời gian, phát hiện - mới là hơn ba giờ, nghĩ đến cách bữa cơm buổi tối còn sớm, liền xem lại hướng dẫn đắp mặt nạ của Uy Uy, xác định loại mặt nạ này chủ yếu chỉ giúp da thịt thêm dưỡng chất không có bị co rút nên không cần bất động. Cô lập tức vui mừng xoay người đi tới tủ lạnh lấy đồ uống, tiếp theo lại mở túi đồ ăn vặt, mới ngồi trở lại trên ghế mở tin nhắn nói chuyện phiếm cùng bạn trên mạng, vừa đánh chữ vừa ăn linh tinh.

Ai biết cô đặt mộng còn chưa nóng chỗ đã nghe thấy tiếng chuông cửa.

Cô gõ một dòng chữ thông báo cho cô bạn kia, sau đó mới nhú mà đứng dậy đi mở cửa, không biết tên nào lại ấn chuông lâu như vậy.

“Ai đó?” Cô không chút suy nghĩ, mở cửa ra tính mắng chửi người.

Ai ngờ vừa mở cửa, cô sững sờ, trên thực tế, người ngoài cửa cũng nhìn tình hình trong phòng sau cũng sững sờ ngây người. Anh cao hơn cô một cái đầu, cho nên, tình hình trong phòng, vừa mở cửa ra anh đã nhìn thấy không sót cái gì.

Chỉ thấy trong phòng nhỏ chật ních đủ loại linh tinh, tủ quần áo của cô mở một nửa; trên giường đầy thứ linh tinh hỗn độn như hộp giấy trò chơi, bàn thuyết minh, CD, bản vẽ, tạp chí, báo chí, sách vở, quần áo, mà trên bàn máy tính còn có một túi đồ ăn vặt cùng đồ uống mới uống một nửa. Nhìn một mảnh hỗn độn trong nhà cô, sau một lúc lâu không nói ra lời. Chờ anh tìm về giọng nói của mình, mới cúi đầu thấy rõ bộ dáng của cô, anh hoàn toàn không biết nên nói gì. Cô quấn tóc bằng khăn tắm còn nhỏ giọt, trên mặt cô một lớp mặt nạ mỏng trong suốt màu lục nhạt nhạt, mà cô thể nhưng lại mặc một cái T-shirt giống một mảnh giẻ lau, hơn nữa, cô cũng không đi dép mà lại chỉ đi chân trần.

Anh đoán giá cô từ trên xuống dưới một lần, hoàn toàn không thể tin được cô gái trước mắt chính là cô gái làm cho anh xúc động cầu hôn...

Nhất thời xúc động! Đúng, chính là nhất thời xúc động!

Tình cảnh này, quả thực làm cho anh không thể chịu đựng được, anh tuyệt đối không thể cùng cô gái này sống cùng một chỗ, anh không có biện pháp nào để nói chuyện với cô, anh càng không thể tưởng tượng tương lai cùng quái nữ này ở cùng cả đời!

(Mộc: Rồi sẽ biết không cần tưởng tượng đâu anh à)

Làm anh tức giận là, cho dù tại tình huống lạ này, khi anh thấy cô, vẫn xúc động muốn lột bỏ cái áo như miếng giẻ kia xuống rồi giữ lấy cô!

Điều này quả thực hơi quá đáng!

Khó trách cô cũng không dám để anh đưa cô lên lầu, nguyên lai căn bản chính bởi vì phòng cô rất loạn, cô không dám để cho anh nhìn, cho nên mới tìm mọi cách ngăn cản anh!

Anh bắt đầu cảm thấy chính mình thực ngu xuẩn tới cực điểm!

Anh không có cách nào cứ đứng như vậy để nói chuyện với cô, nên anh chịu đựng con tức, thô lỗ đem quyền mẫu giao cho cô, về mặt xanh mét nói: “Đổi quần áo, đem thứ đồ quỷ trên mặt cô tẩy sạch, tôi đến trước công viên chờ cô, có chuyện muốn nói với cô!”

Đáng chết, bị nhốt đánh vào địa ngục tầng thứ mười tám bất quá cũng chỉ như thế.

Nông Nông thật không hiểu chính mình vì sao lại vô ý đến vậy, vì sao cô không nghĩ tới trước khi mở cửa nhìn xem ai ở ngoài cửa đã?

Nhìn anh nổi giận bùng bùng rồi đi, cô quả thực lo sợ bối rối đến cực điểm.

Vội vàng rửa mặt nạ trên mặt, lại ba chân bốn cẳng mặc bộ váy, cô rất nhanh sấy khô tóc, lại thể nào cũng không buộc được tóc, thậm chí khi chải đầu không cẩn thận làm rơi vài thứ, sau thật vất vả cô mới tìm được một cây trâm. Cúi đầu thuận lợi chuẩn bị xong, ai ngờ khi đi giày vì quá nhanh mà sát đụng tới miệng vết thương ở mắt cá chân mà đau đớn không thôi, nhưng cô vẫn là nhịn đau đi vào.

Cô vốn muốn trang điểm một chút, nhưng mà tâm lại hoảng loạn, tay vẫn run, cô vẫn phải buông tha.

Thật vất vả chuẩn bị xong, cô mới không chút an tâm cầm túi xách lên, bất an xuống lầu, xuống phía trước công viên gặp anh.trans

Xa xa, khi cô thấy Lữ Hạo Đình trong tay cầm điều thuốc, cô thiếu chút nữa hoảng sợ quay người chạy về nhà, nhưng hai chân cô như tự có ý chí tự động đi về phía trước, đi về phía anh.

Anh đứng ở trên cỏ, nhìn cô tới gần, mặt không chút thay đổi.

Hai người nhìn nhau, trầm mặc một lúc lâu, sau đó đột nhiên anh mở miệng.

“Chúng ta không thích hợp với nhau.”

“Cái gì?” Cô vẻ mặt mờ mịt giống như anh đang nói tiếng Arab vậy.

“Tôi nói, chúng ta không hợp.” Anh lại mở miệng.

Nông Nông nhìn anh, lần này nghe hiểu, nhưng trong đầu không có phản ứng gì, chỉ cảm thấy thanh âm anh nghe qua thực lạnh.

“Tôi muốn hủy bỏ hôn lễ.” Anh lại mở miệng, âm thanh lạnh hơn.

Nông Nông không nhịn được sợ run cả người, nghi hoặc nhìn anh “Vì sao?”

“Tôi không có hứng thú kết hôn cùng kẻ lừa đảo.”

“Cái gì?” Cô sững sờ, một cơn đau đớn ập tới làm mất toàn bộ cảm xúc.

“Tôi nói, tôi không có hứng thú kết hôn cùng kẻ lừa đảo.” Anh dập tắt tàn thuốc, ném đầu mẩu thuốc là vào thùng rác vẻ mặt chán ghét.

Kẻ lừa đảo? Anh thế nhưng nói cô là kẻ lừa đảo? Quả thực không thể tin được chính mình đã nghe thấy cái gì, “Anh nói cái gì?”

“Không cần giả bộ! Cô nghĩ rằng tôi đến bây giờ còn không biết cô đã làm gì sao?” Anh đại hóa nói, nhớ tới những lời người đàn ông kia nói, rằng cô ngay từ đầu đã tính toán thật tốt. Nghĩ tới từ đầu đến cuối, cô cố ý tiếp cận anh, gài bẫy anh, anh liền thấy một cơn tức giận vô danh xông thẳng lên đầu.

Cô còn đang sửng sốt, tâm đầu chưa kịp đau, chợt nghe đến lời nói của anh như đang chất vấn phạm nhân nói với cô.

“Em làm cái gì?” Phạm Di Nông dừng một chút, bắt đầu cảm thấy ruột gan như vỡ vụn, kỳ dị là, cô thế nhưng còn nghe được thanh âm chính mình, giống như linh hồn bị bay ra khỏi thân thể, hơi thở mong manh hỏi: “Anh... dựa vào cái gì mà em là kẻ lừa đảo? Anh cho là... em làm cái gì?”

“Tôi nghĩ gì?” Anh phẫn nộ nói (Edit bởi Diễn Đàn Lê Quý Đôn) “Tôi cũng không nghĩ mọi chuyện sẽ là như vậy! Cô lợi dụng má Chung, lợi dụng mẹ tôi tiếp cận tôi, tôi còn tưởng cô là người tử tế đã nhu thuận như thế nào, kết quả đều là cô giả vờ, cô cũng thật giỏi, đùa giỡn chúng tôi trong lòng bàn tay cô!”

“Em không có...” bởi vì thanh âm chỉ trích đến tận xương của anh, cổ họng cô nghẹn lại, nước mắt cũng chực chờ rơi xuống.

“Cô dám nói cô không phải gần đây mới nhận di Chung làm mẹ nuôi? Cô dám nói cô như thế này không phải cố tình giả bộ? Cô dám nói cô không có trăm phương nghìn kế thiết kế mọi chuyện?”

“Em... không phải như thế...” Nông Nông cắn môi dưới, nước mắt tràn mi, cô muốn giải thích, lại bị anh vô tình ngắt lời.

“Thôi ngay cái kịch bản này đi, muốn câu rở kim quy, cô cứ tìm kẻ khác đi!”

Anh nói xong quay người đi, Nông Nông thấy thế, vội vội chạy tới bắt lấy tay anh, muốn đem tiền căn hậu quả nói rõ ràng, “Hạo Đình, anh nghe em giải thích...”

Anh cảm thấy đau lòng, vì cô hoảng sợ mà vội tự nhiên chảy xuống, nhưng anh lại càng giận chính mình nhất thời mềm lòng, anh cắn chặt răng, nói cho chính mình, đó là một cô gái không xứng đáng.

Anh nghiêm mặt, nhìn cánh tay phải nhỏ bé cầm cánh tay mình, quyết tâm tàn nhẫn nói: “Phạm Di Nông, không cần làm bẩn tay tôi!”

Cô trong nháy mắt cứng đờ, một câu như vậy làm cô như bị sét đánh. “Anh... nói cái gì?” Cô ngẩng đầu về mặt mang đầy nước mắt không thể tin nhìn anh.

Anh có nhất thời không đành lòng, nhưng lại có càng nhiều không cam lòng cùng oán giận vì bị lừa, cho nên anh rút nhẫn đính hôn trên tay ném lên trên

sân cỏ, sau đó anh nghe thấy chính mình lạnh giọng gần từng tiếng nói: “Thôi ngay trò nước mắt rẻ tiền của cô, cô làm cho tôi cảm thấy thật ghê tởm, buồn tay.”

Cô nhìn nhẩn đĩnh hôn rơi xuống, ngây người một giây, sau đó chậm rãi mở to mắt: “Tôi làm anh cảm thấy ghê tởm? Tôi làm anh cảm thấy ghê tởm! Tôi làm anh cảm thấy ghê tởm?!”

Cô câu sau so với câu trước lại càng lớn tiếng, tiếp theo cô rút cục buồn tay, hoặc là nói cô hung hăng đẩy tay anh ra, hỗn hển đẩy anh ra!

Đủ rồi, cô chịu đủ rồi, cô đã cảm thấy tự ti đủ rồi, tên hỗn trướng này có tư cách gì mắng cô? Anh ta mới là tên chết tiệt!

Phạm Di Nông đẩy anh ra, sau đó cuồng loạn lấy túi da đánh anh, bên cạnh đó chửi ầm lên.

“Anh nghĩ rằng tôi vì anh làm cái gì? Anh là đồ hỗn đản chết tiệt vương bát đản! Đồ đản ông thần kinh khiết phích*!” Cô vừa đánh anh vừa mắng.

(thích sạch sẽ - beta -er)

“Tôi làm cho anh thấy ghê tởm? Anh cho anh là cái gì? Anh cho anh có gì đặc biệt hơn người? Anh mới làm cho tôi cảm thấy thực ghê tởm! Tôi là kẻ lừa đảo, đúng vậy! Tôi lừa anh, lừa má Chung, lừa bạn tốt của tôi, lừa toàn bộ người trên thế giới, cũng lừa chính mình! Anh là đồ vương bát đản chết tiệt!” Bởi vì quá kích động, bao da trong tay cô bay ra, đồ trang điểm nhất thời tán loạn trên đất.

“Tôi là đồ ngu ngốc, mới có thể thật tình học trang điểm vì anh!” Cô tức giận rút trâm cài tóc quăng đi.

“Tôi là đồ ngu ngốc, mới có thể thật tình học cách mặc quần áo vì anh!” Cô cời một cái giày cao gót quăng đi mất.

“Tôi là đồ ngu ngốc, mới có thể thật tình học pha cà phê vì anh, nóng bỏng tay còn phải cười chính mình vụng về.” Lần này là một cái giày cao gót khác.

“Anh cho rằng anh có tiền liền giỏi sao? Anh nghĩ rằng tôi cả ngày nhàn nhã ăn không ngồi rồi sao? Anh cho rằng có người nào thần kinh tự nhảm chán tự tìm khổ? Anh có biết không tôi vì anh, phải học một đồng đồ trang điểm tôi chưa một lần nhìn thấy, còn phải giả vờ làm thực nữ! Anh có biết má hồng là cái gì? Cái gì là kem dưỡng thể? Cái gì là lông mi giả? Cái gì là phấn không? Anh có biết vì anh, mỗi ngày tôi đều phải ngồi trước gương một tiếng bất kể sớm hay muộn, ba ngày một lần phải đắp mặt nạ, một tuần một lần phải tới spa? Anh có biết cả ngày muốn đi thứ giày cao gót này có bao nhiêu thống khổ? Anh có biết vì muốn đi giày cao gót, gót chân bị xước như thế nào sao?” Cô nắm chặt tay, tức giận gào lên với anh.

“Phải, tôi là kẻ lừa đảo!” Cô nổi trận lôi đình quát: “Anh cho là chính mình cao mình thế nào? Anh nghĩ rằng tôi thích làm thế sao? Nếu không phải đàn ông các anh thích trông mặt mà bắt hình dong, tôi đáng giá phải ủy khuất chính mình, ăn nói khép nép vậy sao? Anh dám nói nếu tôi không giả thành bộ dáng thế này, nếu tôi không giả dạng thành cái gọi là thực nữ trong mắt anh, nếu tôi không có mặc đẹp, anh sẽ liếc mắt nhìn tôi một cái sao?”

“Phải, tôi là kẻ lừa đảo!” Cô cầm khăn lau đi nước mắt không ngừng rơi trên mặt, oán giận nói: “Vẫn là kẻ lừa đảo ngu xuẩn đến cực điểm, cho nên mới trăm phương ngàn kế tiếp cận anh. Nghĩ hết biện pháp lấy lòng anh. Hao hết tâm tư giả trang thực nữ! Mới có thể nghĩ đến anh chính là một đàn ông thiệt tình yêu tôi, mới có thể vì anh thay đổi chính mình!”

“Đúng, anh rất giỏi, anh lợi hại, anh cao quý không thể địch nổi, tôi bất quá chỉ là hoa nhỏ ven đường, không có khí chất cao quý, cũng không phải thực nữ cái quý gì, tôi là kẻ lừa đảo, sẽ làm bẩn tay anh, hạ lưu không xứng với anh!” Cô hỗn hển gào lên, trong mắt ngập nước, dùng sức tháo nhẫn, nhưng nhất thời không tháo được, cô tức giận dậm chân, trong hốc mắt lệ rơi xuống dưới.

Lữ Hạo Đình bị bộ dạng sư tử hà đông hiêm có của cô dọa sững sờ, cho đến lúc này mới thoáng hồi phục tinh thần. Thấy cô đang tháo nhẫn, anh không hiểu tại sao lại hoảng hốt, tin tức vừa mới tiếp thu còn chưa kịp tiêu hóa hoàn toàn. Anh muốn ngăn cản cô, đã thấy cô bất chấp tay đau, tức giận đem nhẫn đính hôn trên ngón tay vất xuống dưới.

“Lữ Hạo Đình! Nhẫn trả lại cho anh! Anh cứ việc cầm đưa cho thực nữ tiêu chuẩn trong cảm nhận của anh, tôi chúc anh cùng cô ta bạch đầu giai lão, hy vọng chờ khi cô ta tàn hoa bại liễu đến khi già đi, anh sẽ không lạnh lòng không nói gì cùng cô ta!”

Cô dùng sức quăng nhẫn đính hôn về hướng mặt anh, nói xong quay người, rơi lệ, chân không, liền nổi giận dùng dùng rời khỏi.

Nhẫn từ không trung bay qua, cắt qua má anh sau đó lặn vào thảm cỏ.

Lữ Hạo Đình lẳng lẳng trừng mắt nhìn bóng dáng Nông Nông giống như nữ chiến thần Mã Nhã, dừng mảnh phi thường chân trần đi trên đường cái, sau một hồi lâu thất thần...

(Nông Nông nặng hay vô cùng=)), mà a Hạo so sánh cũng cực... =)), chiến thần=)))

Một hồi lâu, anh nhìn đồ dùng tán loạn của Nông Nông, ngồi trên cỏ ngược lại bắt đầu trừng mắt nhìn vài thứ đó đến sững sờ.

Mãi cho khi mặt trời về hướng tây, sắc trời chói rọi nhiễm màu vô quýt, anh mới bắt đầu cầm lấy túi da của cô, thu thập các vật nhỏ tán loạn này, son môi của cô, giấy thấm dầu, hộp phấn, túi tiền lẻ, còn có hai tờ giấy.

Anh mở hai tờ giấy ra, chỉ nhìn thấy trong đó chỉ chút trình tự hóa trang, một tờ khác ghi rõ phương pháp pha cà phê, còn có nhận biết các loại cà phê với phương pháp đặc thù như thế nào.

Hai tờ giấy bởi vì thường thường bị cầm xem, bên mép đều nhăn lại, chỗ trống trên đó còn bị cô ghi chú chi tiết nhỏ cẩn thận.

Anh trong lòng đau đớn, biết những điều cô vừa nói đều là sự thật.

Anh nhặt giày cao gót ở cách đây không xa, cũng đau lòng phát hiện chỗ mắt cá chân quả thực có vết máu bị ma sát.

Đáng chết!

Sững sờ trừng mắt nhìn đôi giày cùng hai tờ giấy kia, Lữ Hạo Đình phát hiện mình thật sự khôn kiếp đến cực điểm.

Mặt trời dần dần ngã về tây, màn đêm buông xuống, anh ngồi ở trên cô công viên bắt đầu tự hỏi hết thấy chuyện tình.

*

Khi Phạm Di Nông chân không, quạt cường, trên mặt còn mang theo nước mắt người đầy chật vật xuất hiện ở cửa tiệm cà phê, Bạch Vân đồng tình nhìn cô, vẫn lại không nhìn được lúc đầu cười cười.

“Vì sao mình một chút cũng chẳng thấy kinh ngạc nhỉ?” Cô nói.

Nông Nông hít hít cái mũi, thần sắc tự nhiên đi chân trần vào trong tiệm, cầm giầy bắt bình tự giũ.”Bởi vì mình luôn là đồ ngu ngốc, ngu ngốc sẽ làm chuyện ngu xuẩn!”

“Cậu cứ như vậy đi đến?” Bạch Vân hai tay ôm ngực, nhìn đôi chân trần của Di Nông bản như khát cái.

“Dù sao mình làm kẻ ngu ngốc cũng không phải lần đầu làm người ta chú ý.”

Lần đầu tiên, cô cam chịu nói, sau đó ngồi trên ghế, cầm giấy lau nước mắt trên mặt.

“Nói cũng phải.” Bạch Vân khoe miệng cầm mím cười, con ngươi đen láy thông minh như lửa lên ánh sáng.

“Này!” Nông Nông mắt húng kháng nghị.

“Được, không động tới vết thương của cậu nữa.” Bạch Vân cười cười, đồng ý thu bình, chỉ nói: “Cậu đã thất tình, mình tìm mọi người mở tiệc chúc mừng thất tình thôi.”

“Cậu làm sao mà biết mình...” cô nhất thời nghẹn ngào, mắt lại tràn ngập nước mắt, câu nói kế tiếp hoàn toàn nói không nên lời, chỉ nghe cô oa một tiếng, đột nhiên liền ôm cổ Bạch Vân khóc lên.

Bạch Vân ôm cô không có biện pháp, cười khổ một tiếng, đành lấy điện thoại vừa nghe tiếng khóc vang trời của Nông Nông, vừa tự động gọi điện thoại cho mọi người tới trong tiệm.

Bây giờ tới, toàn bộ đến đông đủ.

Bạch Vân lúc 5h đã đem Nông Nông đổi sang cho Uy Uy an ủi. Lúc 6h Uy Uy lại đổi cho A Phương, bất quá A Phương cũng không có gan đem Nông Nông giao cho La Lan. Trên thực tế khóc hơn hai tiếng, Nông Nông cũng không thể không biết xấu hổ ôm La Lan tiếp tục khóc nữa.

Hướng chỉ, La Lan từ khi vào cửa, thẳng đầu cô giáo huấn nói: “Cậu khóc cái gì? Thất tình có cái gì tốt mà khóc! Đàn ông tìm còn có, cậu chưa từng nghe qua câu, đàn ông kế tiếp sẽ tốt hơn sao?”

“Nhưng là... Nhưng đây là chính mình cảm thấy thích một người...” cô nức nở. Nói thật cô rời đi công viên không bao lâu liền có chút hối hận, mặc kệ thế nào, cô vẫn là thương anh, nếu cô cố gắng giải thích tốt thì tốt rồi.

“Vì sao lại tới mức muốn chia tay?” La Lan đau đầu hỏi.

Nông Nông nghẹn ngào khóc thút thít, nói rõ ràng tiền căn hậu quả hai giờ trước.

Mọi người nghe xong thật muốn té xỉu.

La Lan là người thứ nhất làm khó dễ, “Mẹ nó, cái loại đàn ông này cậu còn để ý tới hửn ư? Kêu hửn đi đập đầu vô tường đi!”

“Đúng vậy, kêu hửn đi đập đầu vô tường đi!” A Phương lòng đầy cảm phẫn phụ họa theo.

“Mình cũng hiểu, anh ta quá bất ngờ.” Bạch Vân nhún mày nói.

“Không chỉ chuyện bé xé ra to, chúng ta đúng thật là gài bẫy anh ta, nhưng không cảm đạo thương buộc hửn cầu hôn với cậu, từ đầu tới đuôi đều tự hửn mở miệng, dựa vào cái gì nói cậu quái nhân! Vương bát đản!” Uy Uy là tức đến cực điểm, thiếu chút nữa giậm đến sôi lên.

“Nông Nông, cậu làm tốt lắm! Cái loại người này chúng ta không cần, mình tìm trong hồ sơ nhân duyên trong nhà tùy tiện xem cũng vợ được một năm

người có điều kiện không khác anh ta là mấy, cậu muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, mình giúp cậu giới thiệu! Tốt nhất tức chết tên vương bát đản kia đi!” La Lan vỗ cái bàn, trừng mắt nhìn nộ quát.

(Mộc: La Lan tự ý đầu gối thiệu mình đi, giới thiệu muội 1 anh đi. LL: thể tiêu chuẩn của muội là gì, đủ trình chịu đựng mấy chú ấy chứ? Mộc: *Quay lưng bỏ đi*)

“Đúng, đúng! Thực đáng tiếc cậu không thuận tiện đá hai chân hần, nếu là mình mình sẽ làm hần không thể xuống giường!” A Phương một bên nói theo, quang quác quang quác góp vui.

Nghe bạn tốt mỗi người một câu, Nông Nông càng nghe càng cảm thấy có đạo lý, nguyên bản tức giận đã nguôi, oán khí lại tăng lên: “Các cậu nói đúng, anh ta thật sự quá đáng!”

Chỉ chốc lát sau, một đám cô gái bắt đầu dùng văn chương đề lên án đám đàn ông trên thế giới.

Bạch Vân nhìn các chị em càng tán gẫu càng trào dâng, liền đứng lên pha cà phê cho mọi người. Ai ngờ vừa lấy nước thì điện thoại trong tiệm lại kêu. Đi lên tiếp điện thoại, giọng nói: “Nông Nông, giúp mình chú ý cà phê.”

Nông Nông đi đến quầy tiếp tục pha cà phê, mấy người còn lại vẫn như cũ thảo luận đàn ông bạc tình phụ nghĩa, hoa tâm vô ơn bạc nghĩa. Không bao lâu, Nông Nông pha cà phê đã xong.

Cô đổ cà phê vào các chén, Bạch Vân cũng vừa vặn nói điện thoại xong, liền cùng cô đem cà phê đưa lên bàn, hai người vừa mới ngồi xong, năm người nhân cơ hội này mà nghỉ lấy hơi, đồng thời cầm cà phê uống từng ngụm.

Phù một tiếng!

A Phương cùng Nông Nông không chút khách khí đem cà phê trong miệng phun đi, phun đầy bàn luôn. La Lan cùng Uy Uy cũng phun lại vào trong chén cà phê, mà Bạch Vân, về mặt hàm chứa quý dị, sau một lúc lâu, mới dùng sức nuốt xuống dưới.

“Ông trời của tôi ơi! Đây là cái quỷ gì vậy!” A Phương quang quác kêu, lấy nước sôi súc miệng.

“Cà phê bị hỏng?” La Lan trừng mắt nhìn Bạch Vân.

Bạch Vân lo sợ lắc đầu: “Không có khả năng, mình vừa mới pha cho khách hàng uống.”

“Thế nhưng tại sao lại thế này? Thử này có thể bán quý mới tin!” Uy Uy sắc mặt trắng nghiêm lại, ánh mắt nhìn cà phê như là đang nhìn một đồng đại tiện.

Bốn người đồng thời im lặng, sau đó quay đầu nhìn Nông Nông đang ngồi.

La Lan lại lần nữa mở miệng đầu tiên, bất quá cô mặc dù nhìn Nông Nông, nhưng là hỏi Bạch Vân: “Cậu dạy cô ấy pha cà phê có từng thử uống không?”

“Không có.” Bạch Vân nhú mày, lắc đầu: “Mình không thể nào uống cà phê thử pha, mình muốn Nông Nông tự đi mà uống.”

Bốn nữ nhìn đầu sỏ gây nên, trăm miệng một lời hỏi: “Nông Nông?”

“Người ta... Người ta đã quên thôi...” Phạm Di Nông về mặt chột dạ, bất quá vẫn là chống chế, “nhưng là... Nhưng là Hạo Đình có uống, mình mỗi lần đi đều pha một bình lớn, nếu uống không ngon như các cậu nói, anh ấy làm sao có thể mỗi lần đều uống hết sạch?”

“Cậu xác định anh ta không đồ đi!” Uy Uy hồ nghi hỏi.

“Không có.” Nông Nông chu chu miệng.

“Nói không chừng anh ta vụng trộm đồ.” A Phương nhin cười, nhỏ giọng nói.

Nông Nông trừng mắt nhìn cô liếc mắt một cái, “Mình cả ngày cùng anh ấy ở một chỗ, tận mắt thấy anh ấy uống hết.”

“Cậu cho tới bây giờ còn không thử uống thử xem sao? Cậu sao có thể pha lâu như vậy mà không phát hiện?” Bạch Vân về mặt không thể tin được nhìn cô.

Nông Nông ngập ngừng: “Chính là bởi vì anh ấy lần đầu tiên liền uống hết, cho nên mình nghĩ mình pha hần là cũng không tệ lắm, anh ấy thích uống liền để anh ấy uống. Mình mới có thể không nghĩ tới việc uống thử...”

“Trời ạ, cái loại này anh ta có thể uống xong một bình lớn? còn những vài lần?” La Lan không thể tin vỗ bàn, chợt cười ra tiếng: “Ha ha ha ha, anh ta nhất định là thần!”

“Hoặc là ngu ngốc!” Uy Uy ở bên chú thích cùng cười theo.

“Có thể anh ta không có vị giác.” A Phương cười thêm vào.

Nông Nông nghe bạn tốt trên chộc, trên mặt chỉ có càng ngày càng hồng.

“Không có khả năng.” Bạch Vân chỉ nghe thật vất vả ngưng cười, lắc đầu phủ định điều A Phương nói: “Đã quên tư liệu chúng ta tra được sao? Anh ta thực soi mói đối với cà phê.”

Bởi vì câu này, mọi người trong nháy mắt bắt đầu im lặng.

Sau đó Bạch Vân nhìn Nông Nông, ôn nhu đã mở miệng: “Có lẽ... Là vì anh ta yêu cậu, cho nên mới vui vẻ chịu đựng loại cà phê này.”

“Thế...thế mới là lạ.” Nông Nông cúi đầu, cầm lấy giấy, cắn môi dưới, không chịu cho chính mình một lần hy vọng.

“Nếu anh ta không thích cậu, anh ta sẽ không mỗi lần đều ngoan ngoãn nuốt cái loại cà phê này vào, ít nhất mình sẽ không, trên thực tế, cho dù mình thích một người đàn ông, mình cũng không có khả năng vì anh ta mà nuốt vào loại cà phê này, nhưng anh ta lại vì cậu mà uống, không phải sao?” Bạch Vân ôn nhu nói.

“Việc này không giống.” Cô vẫn như cũ cãi lại.

“Đúng vậy, nhưng anh ta thực kén chọn, nếu không phải nguyên nhân này, anh ta không có khả năng không rên một tiếng uống hết cái thứ này, cậu so với mình còn hiểu anh hơn, cậu nên biết, đúng không? Nói tiếp, anh ta nếu không thương cậu, vô luận chúng ta thiết kế như thế nào, anh ta cũng không có khả năng cầu hôn cậu. Chúng mình ngay từ đầu liền đã cảnh cáo cậu loại tình huống này có khả năng sẽ phát sinh, cậu cũng nói cậu vẫn muốn thử, vì sao vẫn muốn thử, bởi vì cậu biết việc này vẫn có hy vọng, anh ta phản ứng kịch liệt một chút, nhưng chúng mình cũng sai trước, mà cậu biết anh ta, cậu cũng hiểu anh ta, cậu vốn nên là có tâm lý chuẩn bị tình huống này.”

Nông Nông hai tay càng thêm nắm chặt, giấy bị cô vò nát lại thành một đống, cô vẫn là không ngẩng đầu, không nói một câu.

Bạch Vân lại tiếp tục khuyên nhủ: “Mình hỏi cậu, anh ta là người không phân rõ phải trái sao?”

Nông Nông chậm rãi lắc lắc đầu.

“Cậu hiện tại thật sự có thể quên anh ta sao? Có thể cả đời không qua lại với anh ta? Có thể cứ như vậy dễ dàng buông tha?”

Nông Nông không tiếng động rót nước mát, lại lắc lắc đầu.

“Một khi đã như vậy, nếu cậu cố gắng giải thích với anh ta thật tốt, không ai có thể cam đoan kết quả nhất định sẽ như thế nào, không phải sao?”

Nông Nông nước mắt rơi càng nhiều, mặt đầy nước mắt nước mũi.

Bạch Vân cười cười, cầm một tờ giấy sạch sẽ đưa cô lau nước mắt, “Vậy nên, lau sạch nước mắt trên mặt, mình đề nghị cậu mau trở về tìm lại hạnh phúc trên cỏ, sau đó lại đi thử một lần, coi như là bị lừa, đi nói chuyện cùng anh ta, nếu thật sự không được, đến lúc đó chúng mình lại cùng tới giúp cậu hết giận cũng không muộn.”

“Đúng vậy, dù sao cậu là kẻ ngu ngốc, làm người khác chú ý cũng không phải lần đầu tiên.” La Lan lạnh lạnh ở bên bổ sung một câu.

Lời này vừa nói ra, những người khác không nhịn được cười, Nông Nông dùng hai mắt dầm lệ liếc vài vị chị em một cái, cuối cùng không cảm được nở nụ cười.

*

Đêm đã khuya, tại công viên những ngọn đèn mờ nhạt đã sớm sáng lên, Lữ Hạo Đình một tay mang theo giày cao gót, một tay kia cầm lấy túi da của Nông Nông, một bên ngồi quỳ trên mặt đất, cố gắng thử muốn tìm lại chiếc nhẫn Nông Nông đã quăng đi trong cơn thịnh nộ.

Từ khi cô rời đi, anh suy nghĩ hồi lâu, mãi cho đến khi nhìn đến trên giày cao gót của cô có nhiều vết máu cùng hai tờ giấy kia sau, anh mới bình tĩnh suy nghĩ mọi chuyện lại thật tốt. Anh bắt đầu tỉnh lại, về cuộc sống của anh, về tính tình của anh, về sự khủng hoảng của anh, thế nên anh vẫn không chịu đối mặt với chính mình.

Nhìn những thứ cô lưu lại, anh rốt cục suy nghĩ thông suốt mọi chuyện, đối mặt với chính mình, rốt cục anh cũng mới thấy được thứ mà anh chân chính muốn là gì.

Anh biết anh muốn cô, trên thực tế, trải qua cả buổi chiều tranh chấp, anh mới phát hiện, anh kỳ thật là yêu cô. Cho nên mới tức giận với chuyện cô gài bẫy anh như vậy, lại sau khi biết rõ nguyên nhân mới có thể càng thấy lún sâu vào đoạn tình cảm này như thế.

Cô không có sai, sai là anh.

Cô chính là muốn cố gắng tìm kiếm hạnh phúc của chính mình.

Mà anh nếu không bắt cho cô thùng nước lạnh, cuối cùng còn vì tức giận hủy hôn với cô, hơn nữa theo bản năng khủng hoảng mà thương tổn cô.

Anh là đồ hỗn trướng, anh làm tổn thương cô, đơn giản là anh sợ hãi đối mặt với một lần hôn nhân nữa. Khi anh ở toilet nghe được những sự tình Nông Nông làm, thậm chí không đi thăm dò kiểm chứng, liền một mực kết luận là cô sai, anh như vậy là mờ mịt do dự trong sương mù dày đặc, lập tức bắt đến sợi dây thừng xuất hiện, không chút suy nghĩ, anh bắt được sẽ không chịu buông tay, thậm chí không chịu nghĩ sợi dây này rốt cục kéo đến chỗ nào.

Anh trầm nghĩ tìm một được một giải pháp tháo gỡ, cho nên liền tìm phương pháp tiện nhất đó là đem toàn bộ sai lầm đổ lên đầu cô. Trên má, vết thương bị nhấn xẹt qua không hiểu ần ần đau, anh biết chính mình thực sự là tự làm tự chịu, Nông Nông nói đúng, anh thật là một tên hỗn trướng, vương bát đần chết tiệt! Anh sao lại mù quáng như vậy cơ chứ?

Cô thương anh như vậy, anh lại chỉ lo dùng ngôn ngữ lãnh tuyệt bảo hộ bản thân, thương tổn cô.

Cứ nghĩ tới buổi chiều anh nói những điều ác ngôn, cùng với biểu tình bi thương của cô, anh liền không nịn được mà trong lòng đau đớn, miệng bất giác chua xót.

Dùng giày cao gót tách một bụi cỏ, anh cố gắng muốn nhìn rõ mặt đất, muốn tìm ra nhấn bị cô vứt bỏ kia, tuy rằng anh tuyệt không biết cho dù anh tìm được nhấn, sau đó anh nên làm thế nào để nó trở lại trên ngón tay cô, nhưng anh xác thực nhớ rõ ngày anh đắm lao phải theo lao mạng cô đi chọn nhấn đánh hôn, trên mặt cô tràn đầy nét vui sướng.

Cô nhất định vẫn thương anh, nếu cô vì anh làm nhiều như vậy, có lẽ anh vẫn còn chút hy vọng.

Vạch một bụi cỏ khác, anh hít mắt tìm kiếm trên thảm cỏ, trong lòng nghĩ có lẽ lần này anh nên tìm mẹ và má Chung hỗ trợ, anh chỉ hy vọng đến lúc anh đi cầu sẽ không bị hai vị lão nhân già cầm guốc đuổi anh ra khỏi cửa.

Đáng chết, nơi này muỗi thật nhiều.

Anh buông giày cao gót, vẩy tay áo đuổi muỗi, thật sâu sắc cảm thấy mình ngu xuẩn nhưng cũng cảm thấy thật sự là báo ứng.

Không tiếng động thờ dài, anh tiếp tục dọc theo cây Thất Lý Hương, bụi rậm thấp, sờ soạn phiên cỏ trước mặt, buồn bực không biết nhấn đánh hôn tốt cùng rơi ở nơi nào.

Kỳ quái, theo như phương hướng lúc đó, theo lý thuyết nó phải rơi đến bên này mới đúng a! Hay là bị nhánh cây đẩy sang bên kia?

Xác định lại bên này không có, anh xoay người tiếp tục tìm trở lại, muốn nhìn nhìn xem mình đã quên chỗ nào.

Anh lại quay lại gần chỗ hai người cãi nhau khi nãy. Xa xa một chiếc ô tô chạy qua, anh đột nhiên thấy cách một mét chỗ bụi rậm gần cây Thất Lý Hương loé ra ánh sáng.

A? tìm được rồi! Ở đó!

Anh chạy nhanh qua, vươn tay muốn lấy nó, ai ngờ đầu vừa vươn lên, tiếp theo liền đụng vào một vật cứng gì đó, mà tay anh nếu không đụng đến cỏ lạnh, càng không đụng đến cái giống như nhấn gì đó, ngược lại đụng phải một cái gì đó mềm mềm mại mại chút ẩm ẩm, sờ lên giống như tay ai đó.

“Ah!” Một tiếng kêu nhỏ khi anh đụng vào nháy mắt vang lên.

Anh mạnh ngẩng đầu, liền thấy ở bên kia cây Thất Lý Hương là cô.

“Nông Nông?” Anh ngây người, không nghĩ tới sẽ nhìn thấy cô vào lúc này.

Cô giống như cũng không dự đoán được anh vẫn ở đây, cũng sững sốt một chút, nhưng là bất quá một chút mà thôi, vài giây tiếp theo, cô liền nghiêm mặt, lạnh giọng hỏi: “Anh còn ở đây làm gì?”

“Em vì sao lại ở nơi đây?” Anh hỏi lại.

“Mắc...Mắc mớ gì tới anh, tôi quay lại tìm đồ không được sao?”

Cô không hết xấu hổ, cũng không biết nên cùng anh nói như thế nào, không khỏi dùng ngữ khí ác liệt che dấu hoảng hốt, một bên vội vã rút tay về, thuận tiện đưa tay muốn tìm nhấn trở về.

“Tìm cái gì? Nhấn?” Anh biết rõ còn cô hỏi, ngăn chặn tay cô không chịu buông ra.

“Ai nói, tôi tìm... tìm... giày cao gót của tôi, giày đó thực đắt tiền, tôi chỉ là loại tiểu dân chúng không mua nổi nhiều đôi lắm!” Cô đến chế còn mạnh miệng không chịu thừa nhận.

“A, giày cao gót của em.” Anh nghe vậy, buông túi da trong tay, cầm lấy giày cao gót vừa rồi còn trên mặt đất trả lại cho cô.

Không dự đoán được trên tay anh lại có giày cao gót của mình, cô nhất thời ghen tị, thô lỗ nhận lấy.

“Tốt lắm, tìm thấy giày cao gót của em rồi, còn có chuyện gì nữa?”

Anh khẩu khí giống như muốn đuổi người, Nông Nông giận bắt quá còn muốn chạy, lại sợ anh phát hiện dưới bàn tay cô là cái nhẫn kia, làm cho lời nói dối của cô bị lộ, lại đành nói: “Tôi còn muốn tìm vòng tay...”

Anh dùng tay không lấy vòng tay trong túi xách đưa cô.

Cô bức mình trừng mắt nhìn anh “còn có son môi – cô nói còn chưa có nói xong, anh cũng đã đem son môi đưa tới, Nông Nông tức giận đưa tay tiếp nhận, miệng tiếp tục: “Tiền lẻ, phấn, giấy dầu...”

Cô nói cái nào, anh liền đưa cái đó cho cô, cô tức giận đến phình hai má, cũng không thể nói thêm cái gì, chỉ có thể nhận lấy, cuối cùng anh mới đưa toàn bộ túi xách trả lại cho cô, cười cười nói: “Tốt rồi, còn không đi?”

“Anh...” Nông Nông hốc mắt đỏ lên, cắn môi dưới, trừng mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh, buồn bực nói: “Em chán ghét anh!” nói xong cô bằng mọi giá rút tay về, nhẫn cũng không cầm, đứng lên xoay người định chạy đi lại bị anh khẩn cấp ôm thắt lưng, đem cô tiến vào trong lòng.

“Buông tay...” Cô hai mắt đăm đăm lệ doanh trông, vừa tức giận vừa đau lòng đánh vào tay anh.

Ngoài dự đoán anh lại trở tay bắt được bàn tay nhỏ bé của cô, thuận thế đem nhẫn vừa tìm lại được đeo lại vào ngón áp út. Cô ngăn người, còn đang phát ngốc, anh lại thừa cơ đem cả người cô quay lại, nhìn đến ngón tay vì cứng rắn tháo nhẫn ra mà tạo thành xước da không khỏi đau lòng không thôi, anh đem ngón tay cô tiến đến bên môi hôn lên, về mặt thực có lỗi nói: “Thực xin lỗi...”

“Anh có ý gì?” Cô trừng mắt nhìn chiếc nhẫn kia lại một lần nữa trở lại trên tay. Cô nhếch miệng, nhin khóc, cảnh giác nhìn anh.

Sợ cô lại cứng rắn đem nhẫn rút ra, anh không chịu thả tay cô, chỉ nâng lên tay kia nhẹ vuốt mặt cô, khàn khàn áy náy nói: “Buổi chiều hôm nay là anh sai, anh... Thời điểm tuổi trẻ, anh đã từng có một lần tan rã hôn nhân không hạnh phúc, kinh nghiệm lần đó không phải thực tốt, anh rất sợ lại giẫm lên vết xe đổ, từ lần đó về sau, anh vẫn nói với chính mình, anh không cần hôn nhân, anh cũng không muốn kết hôn, cho đến khi gặp em, cho đến khi mẹ nói với anh em đi coi mắt, anh mới bắt đầu sợ hãi, sợ chính mình làm mất cơ hội hạnh phúc, bởi vì chuyện này, ngày đó anh mới có thể nhất thời xúc động cầu hôn em.”

Nhất thời xúc động?

Nông Nông nghe vật lập tức cứng người, tức giận lại muốn rút nhẫn, muốn tránh khỏi ôm ấp của anh, “Nếu là nhất thời xúc động, vậy chiều hôm nay vừa ý của anh, vật này trả lại cho anh, tôi không ham!”

“Không phải như thế, Nông Nông, em nghe anh...” Sợ cô làm chính mình bị thương, anh khẩn cấp cầm hai tay cô, “Sự tình không phải như em tưởng tượng, anh ban đầu cho rằng đó là nhất thời xúc động nhưng kỳ thật đó là lấy cớ, bởi vì anh sợ hãi...”

Sợ hãi? Nông Nông sững sốt, không khỏi ngừng giãy dụa, mở to hai mắt nhìn anh.

Anh ngừng lại một chút, có chút không tự nhiên hắng giọng, mới tiếp tục nói: “Sự thật là, anh sợ chính mình lại làm hỏng một lần nữa.”

“Ý là gì? Bởi vì anh sợ sau này sẽ làm hỏng, cho nên rõ ràng chính mình làm hỏng trước? Anh cho đó là cái lý luận gì? Anh cho tôi là kẻ ngốc sao?” Lòng cô bùng bùng lửa giận, cảm thấy anh quả thực không thể hiểu nổi!

“Không phải...” Anh xấu hổ trả lời, tuy rằng nói là không phải, kỳ thật chính anh cũng không thể nào xác định, có lẽ anh theo bản năng cho là vậy thật, cho nên mới làm ra sự việc hỗn trướng này.

Anh cười gượng vài tiếng, ổn định tâm trạng mới nói: “Phương Bình... vợ trước của anh sau lưng anh hồng hạnh xuất tường, hơn nữa người cùng cô ấy một chỗ lại là bạn thân hơn mười năm của anh. Anh ban đầu thật tức hai người bọn họ phản bội, nhưng sau ngẫm lại nếu không phải anh trước đó làm hỏng mối quan hệ với Phương Bình, cô ấy cũng sẽ không muốn đi ngoại tình, sau đó, anh bắt đầu hoài nghi chính mình có lẽ không thích hợp với cuộc sống hôn nhân...”

Nông Nông ngây người, không nghĩ sẽ nghe được điều này, cô không thể nào dự đoán được anh từng có một cuộc hôn nhân dĩ nhiên lại chấm dứt như vậy. Cô mờ mịt nhìn anh, không khỏi mở miệng: “Anh nói với em điều này làm gì? Do vậy anh không phải sẽ nghĩ rằng, anh sợ em giống vợ trước của anh, lên anh ngoại tình với bạn tốt của anh, cho nên mới mượn cớ hủy bỏ hôn lễ?”

“Không phải... Coi như là một phần rất nhỏ.” Anh đầu tiên phủ nhận, thấy sắc mặt cô không tin, mới sửa miệng thừa nhận, sau đó nói: “Chủ yếu là, ngày đó sự tình phát sinh quá nhanh, anh không nghĩ đến cuối cùng em lại giống Phương Bình, hàng đêm gần như không nói gì...”

Nông Nông nghe vậy lẩm bẩm một câu: “Điều này anh có thể yên tâm, em thật sự nói nhiều.”

Lữ Hạo Đình nghe xong bật cười, kéo tay cô, tự giễu nói:

“Anh biết, chính là anh bị phản ứng của chính mình dọa tới, em hiểu không? Anh chưa từng xúc động giống như ngày đó. Hết thầy đều không khống chế được, anh hoàn toàn không thể tự hỏi, anh nghĩ thật sự sợ, nguyên bản cuộc sống bình thường đột nhiên ở trong lúc đó một đêm hoàn toàn thay đổi, anh vừa muốn một lần nữa đeo lên gông xiềng hôn nhân, mà hết thầy lại như vậy làm không kịp trở tay, một bộ phận anh thậm chí thấy sung sướng, một bộ phận khác lại khủng hoảng làm mất đi năng lực hành vi.”

“Bối vậy anh liền thương tổn em?” Cô ai oán trừng mắt nhìn anh.

Anh đem cô kéo lại gần, nhẹ nhàng ôm lấy cô, đem mặt chôn bên gáy cô, dựa vào cô, nhẹ giọng nói: “Thực xin lỗi, anh nghĩ anh mới là kẻ ngốc, sau buổi chiều em đi, anh nghĩ rất nhiều, lần này là thật tỉnh táo cùng tự hỏi, nhìn em tức giận đem nhẫn vứt bỏ, anh mới hiểu được chính mình là yêu em, anh biết chính mình thực không tốt. Anh nghĩ em nói đúng, anh cũng không phải người toàn vẹn, anh cũng không cao minh hơn nhiều người khác, anh cũng có khuyết điểm của mình. Sự nhất gan của anh, hiện tại em đã biết một anh chân thật nhất, em có muốn thực hiện lời hứa muốn cưới anh không?”

“Em nghĩ đến anh buổi chiều bảo em không cần làm dơ tay anh.” Cô nổi giận nói.

“Đó là tức giận nói.” Anh cười khò.

“Em nhớ anh nói em làm anh cảm thấy ghê tởm.” Cô cứng miệng tiếp tục nói.

“Em cũng nói anh làm em cảm thấy ghê tởm!” Anh vẫn đang tựa đầu vào trên vai cô, ngữ khí nghe vừa vô tội lại mệt mỏi.

“Không cần giả vờ đáng thương, em không muốn mình bị chơi đùa xoay vòng vòng.” Cô phụng phịu, không chịu tha thứ anh dễ dàng.

Anh nghe vậy ai oán thở dài, nói: “Anh tìm nhẫn đã lâu, anh nghĩ rằng em yêu anh.”

“Mới mới mới... Mới không có!” Nông Nông đỏ mặt, xấu hổ cãi lại.

“Anh nhớ tới em vất óc tìm mưu kế, vắt hết khả năng, trăm phương nghìn kế, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào cũng chỉ vì muốn yêu anh.” Anh cười khê, chậm rãi nói.

“Anh anh anh anh... Anh đừng nói lung tung!” cô đỏ bừng mặt, chân tay luống cuống muốn đẩy anh ra, nhưng anh động cũng không động, vẫn miễn cưỡng tựa trên người cô.

Đang lúc Nông Nông nghĩ mọi biện pháp muốn đẩy anh ra lại nghe anh nói: “Nông Nông, chúng ta kết hôn đi.”

(Mộc: Anh này đúng là chơi bom nổ chậm, trêu đùa người ta chán rồi tung quả bom bùng phát ==))

“Vì sao?” Nông Nông vừa mới hỏi xong liền liếc mắt.

Cô không thể tin được anh vẫn tự nhiên nói được những lời như vậy, coi như hết thảy mọi chuyện buổi chiều chưa từng phát sinh, cô lại càng không dám tin rằng cô thể nhưng lại còn hỏi vì sao!

Điều làm cô khó có thể tin nhất là, người đàn ông này thể nhưng tựa vào trên đầu vai cô, lấy giọng nói thuần hậu cực kỳ khiêu gọi, dựa vào nhịp tim đập của cô chậm rãi nói: “Như vậy, anh mới có thể nói cho con gái chúng ta biết, mẹ đáng yêu của nó cố lấy dũng khí tới theo đuổi ba nó...”

Cô nhất thời không nói gì, khuôn mặt nhỏ nhắn lại càng hồng, tim đập nhanh hơn, bởi vì nghĩ đến quá trình chế tạo con nít như thế nào.

“Đúng rồi, anh còn có thể nói cho em, em... lần đầu em chủ động hôn anh rồi lại không cẩn thận ngủ thiếp đi.” Anh lại trêu chọc cô thêm một câu, lần này là ở bên vành tai.

Cô thể nhưng là xấu hổ đến mức trên mặt bắt đầu bốc hơi nước, vội vàng đẩy anh ra, hét lên: “Lữ Hạo Đình...”

Anh cười khê thành tiếng, nửa điểm không ngại cô tức giận đến muốn nhảy lên, chỉ nói: “Em nếu giúp anh tìm lại được nhẫn của anh, anh liền suy nghĩ đảo lại như thế nào?”

“Đó cũng không phải em đeo...” cô miệng cứng rắn nhưng lòng mềm xuống nói xong, lại vẫn ngồi xuống dưới, tiếp tục cùng anh tìm kiếm nhẫn.

“Nhẫn của em cũng không phải anh đeo, anh cũng giúp em tìm được rồi...” Anh ngồi xổm trên cỏ, một tay vẫn nắm tay cô.

Vì thế, đêm khuya, giữa công viên, chỉ thấy mấy con muỗi ở quanh đèn đường bay lòng vòng, mặt trăng cùng sao trời lấp lánh, mà trên đất đây, là một đôi nam nữ nằm úp sấp, lật tìm bụi cỏ.

“Không cần cầm tay em, thực không tiện nha...”

“Anh sợ em chạy trốn...”

Cô nghe vậy, không tiếp tục kháng nghị, chỉ thấy một trận trầm mặc...

Lại qua một lúc lâu, chỉ nghe đằng gáy nói một câu: “Chúng ta kết hôn đi!”

“Được.” Giọng anh mang nét cười.

Tiếp theo, anh đã bị cô đẩy anh ngã trên mặt đất, anh lại càng cười lớn, cho đến khi cô cũng bắt đầu cười theo.

Bọn họ hai người ngã trên thảm cỏ, cứ như vậy nắm tay nhau, nằm ngửa nhìn mặt trăng cười khúc khích.

Hôm đó, mặt trời lên cao phát ra tia nắng đầu tiên. Cô vừa quay đầu liền thấy ngay giữa hai người là chiếc nhẫn nam giới họ tìm cả đêm cũng không thấy.

Nó nằm trên thảm cỏ, dính sương sớm, lấp lánh phản ánh nắng sớm...

Hết

Bạn đang đọc truyện *Vừa Gặp Đã Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.